

ဘိလူးရဲမျက်ရည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၈၅/၂၀၀၄ (၁၀)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၃၀၇၀၅၀၃]

မျက်နှာပုံးပန်းချီ ♦ မောင်မောင်သိုက်

ထုတ်ဝေသည့်လ ♦ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
(ပထမအကြိမ်)

အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမြင့်(၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ
အမှတ်၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း
၁၀-မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်။ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မင်း (W!zard)

အမှတ်(၁၉၇)၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁) နေလရောင်အောင်ဆက်
(၉၆/ခ)၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် ♦ ပပစိုး

တန်ဖိုး ♦ ၈၀၀ ကျပ်

ဂီဂီဌး
ဘိလူးရဲမျက်ရည်

ဗို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုဖွဲ့ကွဲရေး ဗို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဗို့အရေး
- အချွန်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဗို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ဖော်ပြပါကရေးသည်၊
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပမာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုသိဒ်ရိုး အယိုးပြုမိဒ်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်မြဲပေးအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

ဇီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားဇီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိတ်ငြိစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ ဇီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် ဇီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး။
- အချိုးရစ်၊ စာတိဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး။

ဘီလူးရဲ့မျက်ရည်တဲ့လား...။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘီလူးရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ
အကြင်နာပန်းများ ပွင့်လန်းနိုင်ပါ့မလား၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
မြင်းတို့ရဲ့ သက်သေအဖြစ် မျက်ရည်မိုးတို့ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် ကျခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လေလား...။

ကရောင်းဆိုင်းသံ ကြမ်းကြမ်းတီးတဲ့အခါ မာန်ဟုန်
ပြင်းတဲ့ ကကွက်များနှင့် လှုပ်ရှားဟန်ပန်ကို မြင်တွေ့ရတဲ့
အတွက် ဘီလူးတို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရင်းနှင့်ပင်
ကြောက်စရာအသွင် ထင်မြင်ခဲ့ရပါသည်။ စာရေးသူတို့
ထင်မြင်ယူဆသကဲ့သို့ "ဖလုံရွာသူ" မသဲအူလည်း သည်လိုပင်
တွေးထင်ခဲ့ပါသည်။

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ...။ လွန်ခဲ့သောနှစ်
ပေါင်း(၅၀)ကျော်က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုပင်။ မသဲ

အူလည်း ယခုအခါ ဒေါသအူဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်လည်း တစ်ခါက တွေ့ကြုံခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအတွက် ယနေ့ထက်တိုင် မမေ့ရက်နိုင်ပေ။ ဒေါသအူ၏အဖြစ်မှာ တစ်ထောင်မှာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လှသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူနှင့် ဖလုံရွာသူ ဒေါသအူတို့သည် မမျှော်လင့်သော တစ်နေ့၌ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေအိမ်တွင် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူသည် ထူးခြားဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်မှန် များကို အလွန်သိချင်သော ဝါသနာရှိပြီး ထိုဖြစ်ရပ်မှန်များကို စာရှုသူတို့အား တင်ပြလေ့ရှိသည်ကို ဒေါသအူ သိရသော အခါ ဤဘီလူးရဲ့မျက်ရည်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ဖလုံရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် မသဲအူ။

မဆူမကြုံ၊ မနိမ့်မမြင့်သော ကိုယ်နေဟန်ထားရှိပြီး ဖြူစွတ်သောအသားအရည်နှင့် လှပကျော့ရှင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်၍ မသဲအူကိုချစ်ခင်သည့် ကာလသားများ ပေါများလှပါသည်။

သို့သော်လည်း မသဲအူမှာ မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်
စားခဲ့ပေ။ မိခင် မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း လယ်ယာ
လုပ်ချိန်တွင် ကောက်စိုက်ပျိုးနုတ်ကာ လက်လုပ်လက်စား
လိုက်ရပါသည်။

လယ်လုပ်ငန်းပြီးချိန်တွင် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး
အဖော် တစ်သိုက်နှင့်အတူ 'ဖလုံတောကြီး' အတွင်းဝယ်
တောင်စင်ဖက်ခူးခြင်း၊ မျှစ်ရှာ၊ မှိုနုတ်စသည့် အလုပ်များကို
လည်း လုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်
သော်လည်း ကျွန်မ၏ထူးဆန်းသည့် အတွေ့အကြုံကို ပြန်
လည်မြင်ယောင်ခဲ့ပါသည်။

နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ဖလုံတော
ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်နေကြပြီး ဖက်များကို ခူးကြသည်မှာ
ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်ဝတ္တရား တစ်ခုပင်။ ထိုဖက်များကို သန့်စင်
ပြီး ကြိုးဖြင့်စည်းကာ ရထားမှ ကုန်ဒိုင်သို့ အချိန်မီပို့ရပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ် (၁၂)နာရီမထိုးခင် အိမ်ကို
အရောက်ပြန်ရပါသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်နှင့်လက်မှာ
အားရသည်ဟုပင် မရှိချေ။

ယနေ့ နံနက်စောစောတွင် အဖော်တစ်သိုက်နှင့်အတူ ထုံးစံအတိုင်း ဖက်ခူးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဖက်ခူးခြင်း အလုပ်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူ့အချိန်နှင့်သူ လုပ်ရသည့်အလုပ် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသည်နှင့် ဖက်ပင်များမှာ အရွက်ကလေးများ ဝေလာပါသည်။

ဤဖလုံတောကြီး အတွင်းတွင် ဖက်များမှာ စိုက်ထားသည့်နှယ် အစီအရီ အကန့်လိုက် အကန့်လိုက် ပေါက်နေပါသည်။ တောင်စင်ဖက်သည် လူသုံးများသည့် အတွက် ဈေးရသောဖက်မျိုးဖြစ်သဖြင့် တောင်စင်ဖက်ပေါက် ရာတောသို့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်သွားကာ ခူးကြရပါသည်။

ဤအလုပ်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ နေ့တိုင်းလုပ်နေကျ အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ယနေ့မှာ တစ်မူ ထူးခြားနေပါသည်။ မနေ့က ခူးရန်ချန်ထားသော တောင်စင်ဖက်ကွင်းမှာ တောင်စင်ဖက်များ မရှိတော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ကလေးများသာ တွေ့ရပါသည်။ မည်သူများ လက်ဦးသွားသည်နည်းဟူ၍ တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားနေမိပါသည်။

*ဟယ်... ငြိမ်းလှရေ... တို့ ဒီနေ့ခူးဖို့ ချန်ထားတဲ့

အကွက်မှာ ဖက်တွေမရှိတော့ဘူး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်... ဒီလောက်များတဲ့ ဖက်တွေ
ဘယ်သူများ လာခူးသွားသလဲ မသိဘူး’

‘ဒုက္ခပါပဲ... ဒါဆို ဒီနေ့အဖို့ ငွေတစ်ကျပ်တောင်
မရတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါ... တို့တော့ဒုက္ခပဲ၊ လာရကျိုးမနပ်တော့
ဘူး’

ထိုသို့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ညည်းညူပြောဆိုနေ
ချိန်တွင် တစ်ဖက်တောစပ်မှ အမျိုးသားတစ်ဦး ထွက်လာပြီး
ကျွန်မတို့အနားသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

‘ညီမတို့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ကျွန်မတို့က ဖက်ခူးထွက်လာတာပါ၊ အခု
ဖက်တွေ မရှိတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ညစ်နေကြလို့
ပြောမိပြောရာ ပြောနေတာပါ’

‘ဪ... ဒါလား၊ အစ်ကိုတို့က မသိလို့ ဖက်တွေ
ခူးထားတာပါ၊ ဟိုဘက်တောစပ်မှာ ပုံထားပါတယ်၊ ညီမတို့
ယူချင်ရင် လာယူပါ’

ဖက်လိုချင်သော ကျွန်မတို့တစ်သိုက်လည်း တော

စပ်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုတောစပ်တွင် ဖက်များကို အစီအရိထပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်မတို့ အားလုံးမှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားကြပါသည်။

‘ဟယ်... ဖက်တွေ အများကြီးပဲ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါဆို ဒီနေ့ ဖက်မခူးရဘဲ ဖက်တွေ အများကြီးရပြီပေါ့’

‘ယူသွား ညီမတို့... မနက်ဖြန်လည်း အစ်ကိုတို့ ခူးထားပေးမယ်’

‘မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဟိုဘက်ကွင်းစပ်က ဖက်တွေ ရပါဦးမလား မသိဘူး၊ အရွက်တွေက သေးသေးတယ်’

‘ရမှာပါ ညီမတို့ရယ်၊ အရွက်ကြီးတဲ့ဖက်တွေ အစ်ကိုတို့ ခူးထားပါမယ်’

‘အစ်ကိုတို့သာပြောတယ်၊ အခြားလူတွေလည်း မတွေ့ပါလား’

‘ဪ... အစ်ကိုသူငယ်ချင်းတွေက ခူးပြီးတာနဲ့ သူတို့ အလုပ်ဆီကို ပြန်သွားကြတယ်’

‘ဒါထက် စပ်စုတယ်လည်း မထင်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုကို ဒီတောကြီးထဲမှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ ညီမတို့ ဖက်ခူးတာ ကြာပြီ’

‘ဘယ်တွေ့ဖူးပါ့မလဲ... အစ်ကိုတို့က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီတောကြီးထဲမှာ စခန်းချထားတာ ဖက်တွေတွေ့တော့ ခူးချင်တာနဲ့ ခူးထားတာ’

‘အစ်ကိုတို့က ဒီတောကြီးထဲမှာ စခန်းချတယ်ဆို တော့ သစ်တောဌာနကလား’

‘ဆိုပါတော့ ညီမတို့ရယ်၊ ကဲ... မနက်ဖြန်လာနော်၊ အစ်ကို ဖက်ခူးထားလိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ လုံမပျိုတစ်သိုက်မှာ ဖက်များ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ဝမ်းသာအားရစွာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ ပါသည်။ ထိုမှ ကုန်ဒိုင်သို့ သွားပို့ကြပါသည်။ ကုန်ဒိုင်မှ လည်း ယနေ့ကုန် လာပို့ချိန်စောပြီး ဖက်များစွာပါလာသဖြင့် အံ့သြနေပါသည်။

‘မသဲအူတို့ ဒီနေ့ဖက်ပို့တာ တယ်စောပါလား၊ မနက်ဖြန်လည်း စောစောပို့နော်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဖက်ဈေး ကောင်းတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒိုင်မှူးကြီး’

ထိုနေ့က ဖက်ရွက်ကြီးသဖြင့် ဈေးကောင်းရကာ

ငွေစများရွှင်သည့်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုလည်း
နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ စောစောထကာ ဖလုံတောကြီးအတွင်း
သို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

‘ညီမတို့ ရောက်လာပြီလား၊ အစ်ကို စောစောထပြီး
ဖက်ခူးထားတယ်’

ဖက်ရွက်များစွာ စုပုံထားသဖြင့် တောင်ပုံရာပုံဖြစ်
နေသော ဖက်ပုံကြီးကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မတို့မှာ အလွန်
အမင်း အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

‘ဟယ်... ဖက်တွေ အများကြီးပုံထားတယ်။
ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်’

ကျွန်မတို့အုပ်စုသည် ဖက်များကို အစီအရီထပ်ကာ
စည်းနှောင်ပြီး တစ်စီးချင်းတစ်စီး ထပ်ထားပါသည်။ အရံ
သင့် ခူးပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ခဏချင်းပင် ဖက်စည်းခြင်းကိစ္စ
ပြီးသွားပါသည်။ နံနက် ခုနစ်နာရီပင် မထိုးသေး။ အလုပ်
ကိစ္စက ပြီးသွားနှင့်လေပြီ။ သည်အချိန်နှင့် အိမ်ပြန်ရန်လည်း
မဖြစ်ပေ။

‘ဒါနဲ့ ညီမတို့ကို အစ်ကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်
ပါတယ်’

‘ဘာလဲ ... အစ်ကို ပြောပါ’

‘အစ်ကိုဟာ ဒီဖက်တွေကို နံနက်တိုင်း ခူးပေးတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့၊ အခြားလူတွေ သိသွားရင် အစ်ကို ဒီတောကြီးထဲမှာ နေရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမတို့ကိုလည်း ဖက်ခူးပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မတို့တစ်သိုက်မှာလည်း ဖက်ခူးပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဟု ပြောသည့်အတွက် အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားပါ သည်။ ဖက်ခူးရသည်မှာလည်း လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ် ပေ။

ဖက်တောထဲကိုနင်းပြီး ခူးရသည့်အတွက် ကျွတ် ကောင်တွယ်သည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိ။ အခန့်မသင့်လျှင် မြွေပါး ကင်းပါးဆိုသကဲ့သို့ မြွေကင်းများနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်တွေ့ သည့်အခါတွေ့ရဲ့။

ဖက်ခူးခါနီးတွင် ဖက်များကို တုတ်ရှည်ဖြင့်ရိုက် ကာ တောခြောက်ရပါသည်။ အသံဗလံနားထောင်ပြီး မည် သည့်အန္တရာယ်ပေးမည့် သတ္တဝါများ မရှိဟု ထင်မှတ်မှသာ လျှင် တောထဲဝင်၍ ဖက်ခူးခြင်းလုပ်ရပါသည်။

ထိုအမျိုးသားက ဤသို့ ဖက်ခူးပေးသည့်အတွက်

အလုပ်လုပ်ရာ တွင်ကျယ်သကဲ့သို့ အန္တရာယ်လည်း ကင်း
သည့်အတွက် ထိုသူ၏ပြောစကားသည် အညှာကို လှုပ်ခံရ
သည့်နှယ် အထိတ်တလန့် ရှိခဲ့ပါသည်။

‘အစ်ကို စိတ်ချပါ... ဖက်ခူးပေးတဲ့အကြောင်းကို
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး၊ စောစောလည်း မပြန်ပါဘူး၊
ပြန်နေကျအချိန်ကျမှ ပြန်ပါ့မယ်’

ကျွန်မတို့လည်း အချိန်ဖြုန်းရင်း ထိုအမျိုးသားနှင့်
အလ္လာပ သလ္လာပ ထွေရာလေးပါး စကားစမြည် ပြောဖြစ်ခဲ့
ပါသည်။

‘အစ်ကို... အစ်ကိုနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါ
သလဲ’

‘အစ်ကိုနာမည်က ကိုယက္ခပါ’

‘ဟင်... အစ်ကိုနာမည်ကြီးကလည်း တစ်မျိုးပါ
လား၊ ကိုယက္ခတဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်.. အစ်ကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက
ဝဝဖိုင်ဖိုင်နဲ့ မျက်နှာထားဆိုးလို့ ယက္ခနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး
စ,နောက်ခေါ်ရင်းက ကိုယက္ခဖြစ်သွားတာပါပဲ’

‘ညီမနာမည်က သဲအူပါ... ဒီဘက်က ငြိမ်းလှ၊

ဘက်က ဒွေးမြ... နောက်က မယ်တင့်နဲ့ မယ်မြင့်တို့ညီ
အစ်မပေါ့'

'ညီမတို့နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အစ်ကိုလည်း ဒီတောကြီးထဲမှာ ခဏလာနေတာဆိုတော့
အစ်ကိုမပြန်ခင်အထိတော့ ဖက်ခူးပေးပါ့မယ်'

'ဟောတော့... အစ်ကိုကလည်း ခုနကပြောတော့
အစ်မမျိုး၊ အခုပြောတော့ တစ်မျိုးနဲ့၊ စိတ်တောင်ညစ်လာပြီ'

'ညီမ မသဲအူက ဖက်မရမှာစိုးလို့ စိတ်ညစ်တာ
ဘူး၊ မညစ်ပါနဲ့၊ အခုဒီမှာ အတော်ကြာကြာ ရှိနေဦးမှာပါ'

'အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုယကွရယ်၊
ကျွန်မတို့က ခင်လိုပါ'

'အစ်ကိုကလည်း ညီမတို့ကို ခင်လို့ ဖက်ခူးပေးတာ

ထိုသို့ဖြင့် အားလုံးပျော်ရွှင်ကာ ရယ်မောခဲ့ရပါ
သည်။ သည်လိုနှင့်ပင် တစ်လခန့် ကြာခဲ့ပါသည်။ ကိုယကွ
သည် အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအားလုံး
နက် ကျွန်မနှင့် ပို၍ ခင်မင်ပါသည်။ ခင်မင်ရင်းစွဲကို
အပြု၍ ကိုယကွနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသားမှာ ချစ်သူများ

ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖက်စည်းခြင်းကိစ္စ ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မ တို့နှစ်ဦးသားမှာ တောစပ်ရှိ လက်ပံပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း ချစ်သူတို့၏သဘာဝအတိုင်း ရှေ့ရေးကို တိုင်ပင်ကြ ပါသည်။

‘ညီမကို အစ်ကို တောင်းရမ်းလက်ထုပ်ယူပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမှာ ဘာတို့ရဲ့ အစီအမံအောက်မှာ နေရတဲ့ သူမို့ မကြာခင်မှာ ခရီးထွက်ရမယ်၊ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ညီမဆီကို ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်’

‘အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဟာ ညီမကိုချစ်တယ်ပြောပြီး ကိုယကွဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဘီလူးတစ်ယောက်လို ရက်စက်မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်’

‘မရက်စက်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ညီမဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကို ညီမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိခဲ့ပါဘူး၊ ညီမပြောသလို ကိုယကွဟာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘီလူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီလူးဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အကြင်နာရှိတဲ့ ဘီလူးပဲဖြစ်မှာပါ’

‘ဘီလူးမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိပါ’

မလား အစ်ကိုရယ်’

‘ဘီလူးတိုင်းတော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူသား တစ်ယောက်ရဲ့ ရက်စက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလို့ ဘီလူးမတစ် ယောက်ဟာ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အဝေးတစ်နေရာကို ရှောင်ပြီးသွားရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုရှိဖူးတယ်’

‘ဘီလူးဟာ မျက်ရည်စက်လက်ကျခဲ့ရတယ် ဟုတ် လား၊ အစ်ကိုက မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ’

‘အစ်ကို တကယ်ပြောတာပါ၊ အဲဒီဖြစ်ရပ်ဟာ တကယ်အမှန်ကို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ရာဇဝင်မှာစာတင်ထားတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုပါ’

‘ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့၊ တကောင်းပြည့်ရှင် တကောင်းမင်းတရားကြီးမှာ မဟာသမ္ဘဝ၊ ဓူဠာသမ္ဘဝဆိုတဲ့ မျက်မမြင်သားတော်နှစ်ပါးရှိတယ်။ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်း မရတဲ့အတွက် ဖောင်ပေါ်တင်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကြောအတိုင်း မျှောလိုက်တဲ့အခါ လမ်းမှာ ဘီလူးမနဲ့တွေ့တယ်။ သူ့နာမည် က စဏ္ဍမုခိ ဘီလူးမပေါ့... သူက မင်းသားနှစ်ပါးရဲ့ မျက်စိကို ကုပေးလိုက်တာ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရခဲ့တယ်။ ညီငယ် ဓူဠာသမ္ဘဝနဲ့ စဏ္ဍမုခိတို့ သင့်မြတ်ခဲ့ကြတယ်။

သရေခေတ္တရာကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ဦးရီးတော် ခေပဒူတ
 ရသေ့က သူတူတော်တွေမှန်းသိလို့ မွေးစားသမီး ဗေဒါရီနဲ့
 ထိမ်းမြားပေးပြီး ထီးနန်းစိုးစံစေခဲ့သည်။ မဟာသမ္ဘဝ နတ်
 ရွာစံတော့ ညီတော် စူဠာသမ္ဘဝဟာ ဗေဒါရီကို ဆက်ပြီး
 မိဖုရားမြှောက်ပြီး မင်းလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတင် စဏ္ဍမုခိ
 ဘီလူးမက စိတ်နာပြီး ပုပ္ပါးတောင်နားမှာ ယက္ခပုရပြည်ကို
 တည်ထောင်ပြီး နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ စဏ္ဍမုခိဘီလူးမဆိုရင်
 မျက်စိမြင်အောင် ကုပေးရပြီး သူ့ကိုစွန့်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက်
 အလွန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ထွက်ခွာ
 လာခဲ့ရတယ်’

‘ဒါဆို ဘီလူးရဲ့မျက်ရည်ပေါ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ညီမရယ်၊ နောက် ပန်းစားဘီလူးမ
 မယ်ဝဏ္ဏဟာလည်း ခင်ပွန်းသည်နဲ့သားတွေအတွက် မျက်ရည်
 စက်လက်ကျခဲ့ရတဲ့ သာဓကတွေရှိပါတယ်။ အခြားအခြား
 သော ကိုယ်မသိတဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း သည်လိုမျက်ရည်
 ကျတာ ရှိဦးမှာပဲ’

‘ကဲ... အစ်ကိုရယ် ညီမ ယုံပါပြီ၊ ညီမနဲ့ အစ်ကိုနဲ့
 တကယ်လို့ဝေးကွာသွားခဲ့ရင် အစ်ကို မျက်ရည်ကျမှာလား’

‘ညီမရဲ့စကားက နိမိတ်မကောင်းဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဖြေပါ့မယ်။ ညီမနဲ့ တစ်သက်လုံးဝေးရရင်တော့ အစ်ကိုလည်း ရင်ကွဲပက်လက် မျက်ရည်စက်လက် ဖြစ်မှာပါပဲ’

‘ကဲ... အစ်ကိုရယ်၊ အချိန်လည်း အတော်လင့်သွားပြီ။ ညီမတို့ပြန်မယ်’

ထုံးစံအတိုင်းပင်တောစပ်နားအထိ အစ်ကိုသည် ကျွန်မအား လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့က တော့ ဖက်များရရှိသဖြင့် ပြူးမြူးပျော်ကာ ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အစ်ကိုမျက်နှာမှာ ညှိုးရော်နေပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် နံနက်စောစော သည်တောကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သည်တစ်ခါ အစ်ကိုကို တွေ့ရခြင်းမှာ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကံကြမ္မာ၏ ရိုးမယ်ဖွဲ့ကာ လှောင်ပြောင်ကျီစယ်သည့်နေ့ပင်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ မတွေးမိခဲ့ချေ။

‘အစ်ကို မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို’

‘အစ်ကိုတို့ဆီကို ဘာတို့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက် ရောက်
လာတယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး အစ်ကို ခရီးထွက်ရတော့မယ်။
ဒီဖက်တွေဟာ အစ်ကို နောက်ဆုံးခူးပေးခဲ့တာပဲ’

‘အစ်ကိုရယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ’

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမနဲ့ အစ်ကို
တို့ဟာ ဟိုရှေးဘဝက ရေစက်ကြောင့် အခုလိုလာပြီး ဆုံ
ဆည်းခဲ့တာပဲ၊ အစ်ကို မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အခုတော့
အစ်ကို သွားတော့မယ်နော်’

ပြောပြောဆိုဆို ကိုယကွတစ်ယောက် ကသုတ်
ကရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်
သိုက်လည်း လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ
သည်။

ကျွန်မသည် လွန်စွာဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် ငိုရိုက်ရင်း
အစ်ကို့ကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ အစ်ကို့ကျောပြင်ကလေး
ကို တောစပ်အလွန်နေရာလောက်တွင် တွေ့ရသဖြင့် အစ်ကို
၏နေရပ်ကို သိချင်သည့်အတွက် ခြေရာခံကာ ချောင်းမြောင်း
လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ ငြိမ်းလှလည်း လိုက်ပါ
လာခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုသည် တောအုပ်များကို ဖြတ်သန်းကာ ရိုးချောင်းလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး စိမ်းညိုညိုနှင့် သစ်ပင်အုပ်ကောင်းသည့် နေရာဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေပါသည်။ အစ်ကိုသည် ထိုတောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မကြာမီ ကျွန်မတို့ အစ်ကို့နောက်သို့ ဆက်၍ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

အတန်ငယ် ကြာသောအခါ အစ်ကို့ကိုမတွေ့ရတော့ပေ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် မှန်း၍ လျှောက်ခဲ့ရာ ပဲလိပ်ပြာပင် အများအပြားပေါက်ရောက်ပြီး ပဲလိပ်ပြာပွင့်ပြာကလေးများ အသွယ်လိုက် အသွယ်လိုက်ပွင့်နေသည်မှာ အလွန်ကြည့်၍ကောင်းသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

အစ်ကိုသည် နံနက်တိုင်း ပဲလိပ်ပြာ အနွယ်ကလေးများကိုယူဆောင်ပြီး ကျွန်မ၏ဦးခေါင်းတွင် ပန်ဆင်ပေးတတ်သည့်အတွက် အစ်ကိုသည် ဤနေရာတွင် နေထိုင်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်မည်ဟု တွေးထင်ကာ ပဲလိပ် ပြာပင်ကလေးများကို လာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာမှလွန်သော် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော နေရာဌာနတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဤသည်မှာ မလှမ်းမကမ်း ကွင်းကျယ်အဝေး တစ်

နေရာတွင် ဂူဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရပြီး ၎င်းဘုရား၏ ပရဝုဏ်အတွင်းသို့ ဦးတည်သွားနေသော အစ်ကိုကို လှမ်းတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လည်း ဆက်လက်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရာ အစ်ကိုသည် ဂူဘုရားအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မတို့လည်း ထိုဘုရားဆီသို့လာခဲ့ရာ ဘုရား၏ ဘေးဘက် တစ်နေရာတွင် အလွန်ကြီးသော ဘီလူးခေါင်း ရုပ်ထုကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သည်ဦးခေါင်းကြီး၏အမြင့်မှာ တစ်ထပ်အိမ်အမြင့်ခန့်ရှိပြီး ဂဝံကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားပြီး ကိုယ်ထည်များမပါဘဲ ဦးခေါင်းကြီးသက်သက်သည် မြေပေါ်မှ ကြွတက်နေသည့်သဖွယ် တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မတို့အားလုံးသည် သည်နေရာ သည်ဒေသကို နှံ့စပ်အောင် သွားနေကျနေရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုယခင်သွားစဉ်က ဤရုပ်တုကြီးကို မတွေ့ခဲ့ပေ။

ယနေ့မှ ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရသည့်အတွက် ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

‘အစ်ကို ဂူဘုရားထဲဝင်သွားပြီ၊ တို့ လိုက်သွားရ
အောင် ငြိမ်းလှရေ’

ပြောပြောဆိုဆို ဂူဘုရားအတွင်းသို့ အပြေးလိုက်
လာခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် စကျင်ကျောက်ဖြူဖြင့် ထုလုပ်ထား
သော ဘုရားတစ်ဆူကိုသာ ဖူးတွေ့ရပြီး အစ်ကိုကို မတွေ့ရ
ပေ။ ကျွန်မ စိတ်မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးရှေ့တွင် သေသေချာချာ ဝင်သွား
သည်ကို တွေ့ရပါလျက် ယခု ကျွန်မတို့ တွေ့ရသည်မှာ
အင်္ဂတေနှင့် အသေပိတ်ထားသည့် စေတီတော်၏ (ဂန္ဓကုဋီ)
လိုဏ်ဂူခန်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် လွန်စွာ အံ့ဩမိပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မြင်လိုက်ရသည့်အတွက်
မျက်စိမှားခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်မသည် စိတ်မထိန်း
နိုင်တော့ဘဲ အစ်ကိုကို အော်ခေါ်မိပါသည်။

‘အစ်ကိုရေ... ကိုယကွရေ’

‘ဟဲ့... သဲအူ၊ လျှောက်အော်ခေါ်မနေနဲ့၊ ကိုယကွ
လည်း မတွေ့တော့ဘူး။ တောခြောက်တာများ ဖြစ်နေမလား၊
ပြန်မှ... ပြန်မှ’

ငြိမ်းလှ၏ ကြောက်လန့်စကားကို ကြားရသော

အခါမှ ကျွန်မတွင် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထလာပါသည်။

‘အေး... ပြန်မယ်ဟယ်၊ အစ်ကိုမှ မတွေ့ရတော့တာ’

ကျွန်မလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ငြိမ်းလှမှာမူ ကြောက်လွန်းသဖြင့် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသည်။ ဂူဘုရားမှ ထွက်လာခဲ့ရာ ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိသော ဘီလူးကြီး၏ မြေစိုက်ဦးခေါင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

‘အလို... ဘုရား... ဘုရား၊ ဘီလူးခေါင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ သဲအူ’

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့တုန်း’

‘မျက်ရည်တွေ ကျနေတယ်’

‘ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟယ်’

‘သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး၊ ဘီလူးမျက်လုံးထဲက ရေတွေ ထွက်ကျနေတယ်’

ကျွန်မလည်း ငြိမ်းလှ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြေစိုက်ဘီလူးကြီး၏ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များစီးကျနေသည်ကို သေချာစွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘ဪ... ဘီလူးရဲ့မျက်ရည်ဆိုတာ တကယ်တွေ့ရ
ပြီပဲ’

ကျွန်မ ကြောက်လန့်ခြင်းကင်းစွာ ဤဘီလူး၏မျက်
လုံးမှ စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်
ပါသည်။ ဤမျက်ရည်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ တစ်စုံ
တစ်ရာကို သတိရမိပါသည်။

‘ညီမရဲ့စကားက နိမိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့
အစ်ကို ဖြေပါ့မယ်၊ ညီမနဲ့တစ်သက်လုံး ဝေးရရင်တော့
အစ်ကိုလည်း ရင်ကွဲပက်လက် မျက်ရည်စက်လက် ဖြစ်မှာ
ပါပဲ’

ငြိမ်းလှမှာမူ ကျွန်မလက်ကိုဆွဲကာ ဤတောကြီးမှ
အလျင်အမြန် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် မူလဖက်
ရဲ့ရာ တောစပ်သို့ မကြာမီပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

‘နင်တို့ကလည်း ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကြာလိုက်
တာ’

အတင့်က လှမ်းပြောရာ ငြိမ်းလှမှ အကြောင်းစုံ
ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့တွေ့မြင်ခဲ့သော အကြောင်းအရာ
ကို အားလုံးသော သူငယ်ချင်းများက မယုံကြည်သဖြင့်

အားလုံးစုံကာ ထိုနေရာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်၍ သွားကြည့်ခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော်လည်း ပဲလိပ်ပြာပင်ကလေးများကိုသာ တွေ့ရပြီး ဂူဘုရားနှင့် ဘီလူးရုပ်တုခေါင်းကြီးကိုမူ လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။ တစ်နာရီခန့် အချိန်အတွင်း ဤဂူဘုရားနှင့် ဘီလူးခေါင်းကြီးအား မည်သူမျှ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤနေရာ ဤဌာနမှန်းသိသာသည့်အချက်မှာ လေအရေ့တွင် ဒါန်းစီးနေသည့်နှယ် လှပစွာ သွယ်တန်းပွင့်နေသော ပဲလိပ်ပြာပွင့်ပြာပြာကလေးများ သက်သေတည်နေခဲ့ပါသည်။

ဤထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်တို့ကြောင့် အားလုံးမှာ ယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းသည် ဤမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ ရွာသို့ရောက်သောအခါ လူကြီးမိဘများကို ပြန်ဖြောပြကာ ထိုနေရာသို့ ရပ်မိရပ်ဖများပါတော့နင်းရှာခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း မည်သူမျှ ဂူဘုရားနှင့် ဘီလူးခေါင်းကိုမတွေ့ရပေ။ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာ တွေ့ခဲ့ပါမူ ယုံတမ်းစကားကို ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ ပြောသည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုပေမည်။ ကျွန်မ၏သက်သေသည် ငြိမ်းလှဟူသော အဖော်

ပင်ဖြစ်ပြီး ယနေ့တိုင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါသေးသည်။

တောခြောက်သည်ဟုဆိုဆို မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ဂူဘုရားနှင့် ဘီလူးခေါင်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြော တကယ်ပင် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဪ... မိုးလည်းမရွာ၊ ဆောင်းနှင့်ပွင့်တွေလည်း မကြွေပါဘဲနဲ့ ဘီလူးရုပ်ရဲ့ မျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်’

အစ်ကို တစ်ခါက ပြောပြဖူးတဲ့ စဏ္ဍမုခိဘီလူးမရဲ့ အဖြစ်သနစ်လို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာနဲ့ နာကျင်သော အသည်းပုလုံးကို ပိုက်ကာ အဝေးတစ်နေရာသို့ ပြေးခဲ့ရတဲ့အခါ မျက်ရည်စက်တို့ တသွင်သွင်စီးကျခဲ့ရတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တယ်လို့ဆိုတဲ့ ဘီလူးမှာလည်း နူးညံ့တဲ့ ပုလုံးသားရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ စဏ္ဍမုခိဘီလူးမဟာ သက်သေပြခဲ့တယ်။

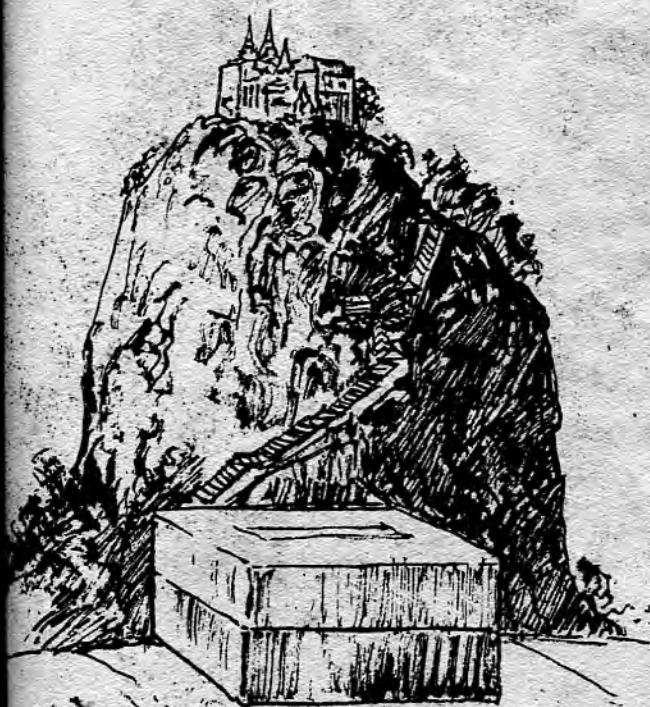
ဟိုးဝေးကွာတဲ့အရပ်မှာ ‘ယက္ခပုရမြို့’ ကိုတည်ထောင်ရင်း သူ့ရဲ့ကြင်ယာတော် ဂုဠသမ္ဘဝကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ရာဇဝင်မှာ အထင်အရှား ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက

တော့ ကျွန်မသာလျှင် အစ်ကိုကို လွမ်းဆွေးတမ်းတနေရဆဲ
ပါပဲ အစ်ကိုရယ်...

ဒါပေမဲ့လေ ကျွန်မတို့ သေချာစွာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ တော
တွင်းတစ်နေရာ ဂူဘုရားအနီးက ဘီလူးရုပ်မှာတော့ မျက်
ရည်စက်တို့ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းနေတာကို တွေ့ခဲ့ရ
တယ်။

ဒါကြောင့် ရာဇဝင်ထဲက စဏ္ဍမုခိ မျက်ရည်ကျ
သလို သမိုင်းမဝင်ခဲ့မေယ့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘီလူးရဲ့
မျက်ရည်ကို စာစီရင်းတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

By the
way
of the
castle

ရွှေပုပ္ဖားက
ထူးဆန်းသော အုတ်နှစ်ချပ်

တောင်တော်ရွှေပုပ္ဖား...။

ပုပ္ဖားနတ်တောင်၊ အခေါင်မြင့်ဖျား၊ စုံတောပြား၌၊
ရှုရှားကြိုင်လွင့်၊ ခါတန်ပွင့်သည်၊ ရွှေနှင့်ယိုးမှား၊ ပန်းစကား
ဟူသော ဆိုစကားနှင့်အညီ မွှေးရနံ့သင်းထုံသော စုကားပန်း
များနှင့် ပန်းပေါင်းစုံတို့ ပွင့်ရာမြေ။ စိမ့်စမ်းရေတံခွန်၊ ဝူ
ချောင်များနှင့် ရေထွက်ပေါက်များစွာရှိပြီး ထူးခြားသည့်
တောင်ပေါင်းများစွာ ဝန်းရံထားပြီး ဘူမိနက်သန်အောင်လံ
မကိုဋ် စိုက်ထူရာ နေရာဌာနဖြစ်၊ လောကီယဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်နှင့်
ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်များကို ကြိုးပမ်းတော်မူသည့် ရဟန်းရှင်
လူ ရသေ့ယောဂီများ သိဒ္ဓိယူရာဌာနကြီးဖြစ်သည်ဟု ရှေး
လူကြီးသူမများ ပြောခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်
များကို စိတ်ဝင်စားသည့်အလျောက် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ

ထူးခြားသော နေရာများသို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။
 မြတ်စွာဘုရားရှင် ရှိစဉ်ကပင် 'ငါဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်
 တော်မူပြီးနောက်(၁၀၀)ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ပုပ္ဖား
 တောင်မြေမှ စုန်စုန်ပေါ်လာတ္တံ့' ဟူသော ဗျာဒိတ်တော်
 မိန့်ကြားခဲ့ရာ သာသနာနှစ် (၁၀၀)ခုနှစ်တွင် ဤတောင်တော်
 ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့သော နေရာထူးသို့ ရောက်ဖူး
 ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒမှာ လွန်စွာပြင်းပျံ့ခဲ့ပါသည်။ ထိုအရပ်
 ဒေသ၌ သမိုင်းဝင်စေတီတော်များရှိသဖြင့် စေတီတော်များ
 အား ဦးခိုက်ပူဇော်ရင်း ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်းတူးဆို
 သည့် စကားပမာနယ် ဘုရားဖူးရင်း ထိုဒေသရှိ ထူးခြား
 သော အကြောင်းအရာများကို လေ့လာရန်အတွက် ပုပ္ဖားမြေ
 သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းဦးအစ ဖြစ်သဖြင့် ငွေနှင်းမှုန်တို့ ရစ်သိုင်း
 ဖွဲ့ကာ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြင့် အလွန်နေ၍ ကောင်းမွန်သော ရာသီ
 ဥတုကြောင့် တောင်ခြေသို့ စာရေးသူတို့ရောက်စဉ် အေးချမ်း
 သော အတွေ့အထိကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ပုပ္ဖားတောင်ကြီး
 ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အရပ်လေးမျက်နှာမှကြည့်သော် နိမိတ်လေး
 မျိုးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အရှေ့အရပ်မှကြည့်

လျှင် နွားလပို့အသွင် တွေ့မြင်ရပါသည်။ အနောက်အရပ်မှ ကြည့်သော် ဆင်ကြီးဝပ်တွားနေသည့်နှယ် တွေ့ရပြီး မြောက် အရပ်မှကြည့်လျှင် ရက်ကန်းလက်ခတ်အသွင် ထင်မြင်ရ သည်ဆိုသဖြင့် စာရေးသူတို့လည်း ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး နေရာ အသီးသီးမှ ကြည့်ခဲ့ကြပါသည်။

ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်သို့အတက် ရေတင်စခန်းခေါ် ညောင်ပင်ဆိပ်ကားလမ်းခွဲအတက်မှ တောင်ကလပ်ခြေရင်း သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတက်လာရာ (၄)ဖာလုံခန့် အရောက်တွင် ဘယေနတောင်ခေါ် တောင်ပုတောင်(သို့) သီလတောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

‘ဆရာမ ဘုရားလာဖူးသလား’

စာရေးသူလည်း အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းတွင် တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ သော ဓမ္မမိတ်ဆွေ အဘဦးကြည်မောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အဘဦးကြည်မောင်ကို တွေ့ရသည့် တွက် အံ့အားသင့်သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါ သည်။

‘ဪ... အဘဦးကြည်မောင်ပါလား။ အဘလည်း’

ဘုရားလာဖူးတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဘလည်းဘုရားဖူးရင်း အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးလည်းစိပ်ရင်း ဆိုပါတော့’

‘အဘ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ’

‘တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ ဆရာမတို့က အခုမှလာတာ လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့မှ ပုပ္ပားကို လာခဲ့တာပါ’

‘ဒါဆို ပုပ္ပားတောင်တော်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို သိပ် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဘကတော့ အရင်က ကျောက်ပန်း တောင်းမှာနေတယ်။ ပုပ္ပားကိုလည်း မကြာခဏရောက် တယ်။ ပုပ္ပားတောင်တော်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အကြောင်းတွေကို ဆရာမကို ပြောပြမယ်’

‘ဒါဆို သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့ အဘရယ်’

ထိုသို့ဖြင့် အဘဦးကြည်မောင်နှင့် စကားပြောရင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

‘ပုပ္ပားတောင်ဟာ သုံးမည်ရတဲ့ ထူးခြားတဲ့တောင် တော်ပေါ့။ ပထမအမည်က ပုဗ္ဗတောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပုဂံပြည်ရှိ ယုန်လွတ်ကျွန်းနယ်မြေရဲ့ အရှေ့အရပ်မှာရှိတဲ့

အတွက် ပုဗ္ဗ၊ အရှေ့အရပ်မှာရှိတဲ့တောင် အရှေ့တောင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ပုပ္ဖတောင်ပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပန်းပေါတဲ့တောင်ပေါ့။ နောက်တစ်ခုက တော့ ပါးပုတ်တောင်လို့ခေါ်တယ်။ အခုအခေါ်ကတော့ ပုပ္ပားတောင်လို့ခေါ်ပြီး မီးတောင်ဟောင်းတစ်ခုပေါ့။ အောင် မြေကိုးဌာန၊ ပလ္လင်ကိုးဌာန၊ ကုန်းကိုးကုန်း၊ အိုင်ကိုးအိုင်၊ ကန်ကိုးကန်နဲ့ အံ့ဖွယ်ကိုးဖြာတို့ရှိတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုပ္ပားတောင်ဟာ လေ့လာစရာ ပေါများတဲ့ ထူးခြားတဲ့ တောင်တော်တစ်ခုပါပဲ’

‘ဟိုဘက်ယွန်းယွန်းက တွေ့တဲ့တောင်ဟာ ‘လွမ်းတောင်’ ပေါ့။ ထွက်ရပ်ပေါက် ဆရာတော် ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ ဟာ မောင်ကျော်စွာရဲ့ဇနီး မယ်သော်တာကိုခေါ်သွားတဲ့ အတွက် မောင်ကျော်စွာဟာ သူ့ရဲ့ဇနီးကို သည်တောင်ကနေ စောင့်စားပြီး လွမ်းဆွတ်တမ်းတတဲ့နေရာဖြစ်လို့ လွမ်းတောင် လို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘ဪ... ဒီနေရာ ဒီဌာနမှာ လွမ်းမောဖွယ်၊ ရင် နှင့်ဖွယ် ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့နော်’

‘ရှိပြီလား ဆရာမရယ်။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ

တကောင်းမင်းသား မျက်မမြင်ညီနောင် မဟာသမ္ဘဝနဲ့ စူဠ
သမ္ဘဝတို့ကို မျက်စိမြင်အောင် ကုပေးခဲ့တဲ့ စက္ကမုခိဘီလူးမ
ရဲ့ ရင်နှင့်စရာဇာတ်လမ်းကလေးလည်း ဒီအနီးအနားမှာ ဖြစ်
ခဲ့ဖူးတယ်'

‘ပြောပြစမ်းပါဦး အဘရယ်’

‘စက္ကမုခိဘီလူးမဟာ မျက်မမြင်ညီနောင်ကို မျက်စိ
ကုပေးခဲ့တာ အလင်းရခဲ့ပြီး ညီတော် စူဠသမ္ဘဝနဲ့ ကြင်ယာ
တော်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဦးရီးတော် ခေပဒူတရသေ့ရဲ့ မွေးစားသမီး
ဗေဒါရီနဲ့ နောင်တော်ကို လက်ဆက်ပေးပြီး သန္ဓေသားသုံး
လရတဲ့အခါ မဟာသမ္ဘဝ နတ်ရွာစံတယ်။ ဒါကြောင့် စူဠ
သမ္ဘဝက ရသေ့မြို့ထီးနန်းကို စိုးစံပြီး ဗေဒါရီကို ဆက်လက်
မိဖုရားမြှောက်တယ်။ ဒီမှာတင် ကြင်ယာတော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စက္က
မုခိဘီလူးမက ငါ့အား သနားကြင်နာခြင်းမရှိ။ အမှတ်မထင်
ပြုဘိလို့ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ ဒီပုပ္ပားတောင်ကလပ်
ရဲ့ အနောက်ဘက် ကျောက်ပန်းတောင်း-မြင်းခြံသွားတဲ့
လမ်းမပေါ်မှာ ယက္ခပုရပြည် တည်တော်မူတယ်။ အခုထက်
တိုင် အုတ်ကျိုးအုတ်ကြေများကို တွေ့ရသေးတယ်။ အဲဒီ
အုတ်တွေဟာ ယက္ခပုရပြည်ရဲ့ တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ ရွှေဥမင်

စေတီ အမည်ရတဲ့ မြို့ထောင့်စေတီရဲ့ ပျက်စီးသွားတဲ့ အုတ်
ကျိုးအုတ်ပုံဖြစ်တယ်'

'ဒါတွေဟာ မှတ်သားစရာတွေပါပဲ။ ကျွန်မလည်း
အဘ အခုပြောပြမှ သိတာ'

'နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းကတော့ ပန်းစားဘီလူးမ
မယ်ဝဏ္ဏဟာလည်း ပုပ္ပားတောင်မှာ နေခဲ့တာ။ နောက်ပန်း
ဆက်သမား ဗျတ္တနဲ့ ညားခဲ့တဲ့ပုံပြင်ကတော့ ဆရာမတို့
သိပြီးရောပေါ့'

'မယ်ဝဏ္ဏနဲ့ ပန်းဆက်သမား ကိုဗျတ္တတို့ရဲ့ ဇာတ်
လမ်းကိုတော့ သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အခုလာတော့ ဗျတ္တပန်း
ဆက်လမ်းကိုတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်'

'ဆရာမတို့ ဒီညတောင်ပေါ်မှာ အိပ်မှာမဟုတ်
ဘူး။ မနက်ဖြန်မှ ကျောက်နွားသိုးနှစ်ကောင်ကို လိုက်ပြဦး
မယ်'

ထိုသို့ဖြင့် အာဦးကြည်မောင်လည်း တည်းခို
ဆောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အာဦး
ကြည်မောင် ဦးဆောင်၍ ရေငယ်အထက် ရေထွက်အနီးရှိ
ကျောက်သယ်ဇာတ နဂိုသဘာဝအတိုင်း အလိုလိုဖြစ်ပေါ်နေ

သော ကျောက်နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရပါသည်။
၎င်း၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်ထားသည်ကို
လည်း တွေ့ရပါသည်။

‘ဆရာမ ကျောက်နွားသိုးရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်က စေတီ
တော်ဟာ ထူးခြားပါတယ်။ စီးပွားလာဘ်လာဘအတွက်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်’

စာရေးသူတို့အုပ်စုလည်း စေတီတော်အား ဖူးမြော်
ကန်တော့ကာ တောင်းဆုပြုခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကျောက်နွား
သိုးမှာ အမြင့်လေးတောင်၊ အလျား ခုနစ်တောင်ရှိပါသည်။

‘နောက် ကျောက်နွားသိုးတစ်ကောင်ကတော့
ဥယျာဉ်သာအိုင်မှာ ရှိပါတယ်’

ထိုကျောက်နွားသိုးဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ကျောက်
နွားသိုးကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ ဤကျောက်နွားသိုးကြီးမှာ
ပို၍ကြီးပြီး အမြင့်ခုနစ်တောင်၊ အလျားတစ်ဆယ့်တစ်တောင်
ခန့်ရှိပါသည်။ ထိုမှ တောင်ကလပ်၏ အရှေ့မြောက်ယွန်း
ယွန်းသို့သွားရာ ကျောက်လှေကလေးကို တွေ့ရှိရပါသည်။
သဘာဝတရား၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်ခြင်းကို မျက်ဝါးထင်

ထင် တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ လူတို့ ပြုလုပ်ထားခြင်းမရှိဘဲ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေသည့် ကျောက်သားကျောက်ဆောင် များသည် အဘယ်ကြောင့် လူတို့အသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းများ နှင့် တူနေရပါသနည်း။ ပဟေဠိသဖွယ်ဖြစ်နေသော အကြောင်း အရာများကို စဉ်းစားမိပါသည်။

‘ဒီလှေကလေးက စာဆိုရှိတယ် ဆရာမရဲ့။ ပုပ္ဖါး တောင်က လှေကလေး လေးယောက်လှော်မှ ပြေးတဲ့’

‘ဪ...’

‘ဒီကျောက်လှေကို အစွဲပြုပြီး ဒီအရပ်ကို ကျောက် လှော်ကားလို့ခေါ်တယ်’

‘ဪ... တွေ့ရမြင်ရတာတွေကတော့ အတော် ထူးဆန်းတာပဲ’

‘ဒီမှာ ပါးစပ်ရာဇဝင်ရှိတယ် ဆရာမရဲ့။ ဟိုးအရင် က ရှင်သာရဒရဆိုတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ ထောက်ရှာ ရိုးအထက်ဖျာမှာနေပြီး စူဠဂန္ဓာရီလမ်းစဉ်ကို ကြိုးပမ်း အားထုတ်ပြီး ဖိုထိုးခဲ့တယ်။ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သွား တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီရသေ့ကြီးဟာ လုံသုံးလုံးကို ထပ်ပြီး မြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ထောက်ရှာရိုးဖျား

ကျောက်တန်းရဲ့ မြောက်ဘက်အစွယ်မှာရှိတဲ့ cအောင် နွား
 ကျောင်းကုန်းမှာလို့ ဆိုတယ်။ ဝါးရုံသုံးရုံရဲ့ အလယ်မှာမြုပ်
 ထားတယ်တဲ့။ အပေါ်ဆုံးလုံက ရွှေငွေဖြစ်တဲ့ ပြဒါးပြာရှိ
 တယ်။ အလယ်လုံကတော့ ကာယသိဒ္ဓိ ဖြစ်စေတယ်။
 အောက်ဆုံးလုံကတော့ အထက်သိဒ္ဓိရနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။
 အချို့လူများကလည်း အဲဒီလုံကို လိုက်ရှာကြတယ်။ ကာလ
 ရွှေလျှောတော့ ဘယ်နေရာဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
 အခုထက်တိုင် အဲဒီလုံသုံးလုံးကို ရှာမတွေ့သေးဘူး

‘ဪ... ဟုတ်လား’

‘ဒါပေမဲ့ ဆရာမရယ်... တောင်ကလပ်ရဲ့အနောက်
 တောင်စွယ် ဆင်တမော့ခန့်အမြင့်မှာ ပြဒါးရှင်လုံးရှိတယ်လို့
 ဆိုကြတယ်။ အဲဒီ ပြဒါးရှင်လုံးကတော့ ရသေ့ကြီး ရှင်သာ
 ရဒရ ထားခဲ့တဲ့ အထက်ဆုံးလုံအတွင်းက ပြဒါးပြာကို
 သုံးလတစ်ကြိမ် လာစားတယ်လို့ ဆိုတယ်’

‘ဒါတွေကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတွေပဲ။
 လူငယ်တွေကတော့ မျက်စိနဲ့တွေ့တဲ့အရာကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်
 စားတာပေါ့’

‘မျက်စိနဲ့တွေ့တဲ့အရာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အဘတို့

ငယ်ငယ်ကတည်းက နေပြီ အခုထိရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အုတ်
နှစ်ချပ်အကြောင်းပဲ။

‘ထူးဆန်းတဲ့ အုတ်နှစ်ချပ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ အဘတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက
အဘရဲ့အဘိုးဟာ ပုပ္ဖားတောင်ကို ခဏ ခဏလာတယ်။
ဆေးဆရာဆိုတော့ ဆေးမြစ်ရှာထွက်သပေါ့။ ပုပ္ဖားတောင်
ကြီးကို ဝန်းရံနေတဲ့တောင်တွေရှိတယ်။ အဲဒီတောင်တွေမှာ
အဘတို့ဟာ ဆေးမြစ်ရှာ၊ ဆေးမြစ်တူးရင်းနဲ့ အလယ်တောင်
ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတောင်နဲ့ တောင်နဲ့မြောက်ယှဉ်စပ်
နေတဲ့ တောင်တစ်လုံးရှိတယ်။ ရွှေနားတောင်လို့ခေါ်တယ်။
ရွှေနားတောင်မှာ အုတ်(၂)ချပ်ထပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။
အဘရဲ့ အဘိုးကပြောတယ်။ အဲဒီအုတ်နှစ်ချပ်ကို တစ်ချပ်
စီခွဲထားပေမယ့်လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ အဲဒီအုတ်နှစ်ချပ်
ဟာ ပြန်ထပ်နေတာ တွေ့ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ
အဘလည်း အဲဒီအုတ်နှစ်ချပ်ကို တစ်ချပ်စီ ခွဲထားခဲ့တယ်။
အဲဒီတုန်းက တောင်နားကိုလည်း လူတွေ သိပ်မသွားကြ
ဘူး။ လူအရောက်အပေါက် နည်းတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ
အဘတို့ထပ်သွားတော့ အဲဒီ အုတ်နှစ်ချပ်ဟာ ထပ်နေတာ

တွေ့ရတယ်’

‘အဲဒီအုတ်နှစ်ချပ်အကြောင်းကတော့ မကြားဖူးဘူး’

‘အဘကတော့ ကိုယ်တွေ့မို့ ပြောပြလိုရတာ။ သမီးတို့လိုလည်း အဘသူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြတော့ သူတို့လည်း အဲဒီနေရာသွားပြီး အုတ်နှစ်ချပ်ကို ခွဲထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ သွားကြည့်တော့ ပြန်ထပ်နေတာတွေ့ရတယ်’

‘ဒါကတော့ လက်တွေ့ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာပဲ’

‘လက်တွေ့မှ ယုံချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေအတွက် အခုထက်ထိ ရှိနေသေးတဲ့ အုတ်နှစ်ချပ်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အချက်ပါပဲ’

ထိုသို့ဖြင့် ရှေးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာမှ ယနေ့ထက်တိုင် ထိုအုတ်နှစ်ချပ် ရှိပါသည်။ ထိုအုတ်နှစ်ချပ်မှာ တစ်နေရာစီ ခွဲထားစေကာမူ နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်ထပ်လျက်ရှိကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ရသော အဘနည်းတူ အခြားသူ၏ သူငယ်ချင်းများလည်း မျက်မြင်သက်သေ ရှိပါသည်။ ထိုထူးဆန်းသော ရွှေပုပ္ပားမှအုတ်နှစ်ချပ်အကြောင်း

ကို ကြားသိရသောအခါ လောက၌ စာရေးသူတို့ ဉာဏ်မမီ
 သော အကြောင်းအရာများသည် မြန်မာပြည်ရှိ တောင်တော်
 ရွှေပုပ္ဖါးတွင်ရှိကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း စာ
 ရေးသူ၏ ရင်ထဲတွင် သည်အုတ်နှစ်ချပ်သည် အဘယ့်
 ကြောင့် မကွဲမကွာ ထပ်လျက်ရှိနေပါသနည်းဟူသော အဖြေ
 ကို လွန်စွာ သိလိုသောဆန္ဒများ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤအဖြေ
 ကို အဘဦးကြည်မောင်လည်း မဖြေနိုင်ပေ။ ဤထူးဆန်း
 သောအုတ်နှစ်ချပ်၏ နောက်ဆက်တွဲ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်သနစ်
 လေးကို သိသူများရှိပါက ရေးသားပေးပို့လျှင် လောကကြီး
 ၏ ထူးဆန်းအကြောင်းတရားများ ပိုမိုပြည့်စုံသွားပေမည်ဟု
 ထင်မြင်ယူဆရင်း ဤစာစုကို ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

Chandrabhan
K. K. K.

ကြေကွဲဖွယ်သော ဒဂိုးများ

ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ခန့်က
ဒဂိုင်းကလေးများ...။ သည်ဒဂိုင်းကလေးများမှာ ပျူလူမျိုး
၏ အသည်းနှလုံးသဖွယ် တန်ဖိုးထားခဲ့ရသော ပျူဒဂိုင်းက
လေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်ပျူဒဂိုင်းကလေးများသည်
သက်မဲ့ဒြပ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက
ပျူလူမျိုးတစ်စု၏ သမိုင်းကြောင်းတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်၊
လွမ်းမောဖွယ်၊ နာကျည်းဖွယ်သော ရင်နှင့်စရာအတိတ်ဇာတ်
ကြောင်းကလေး၌ ကာယကံရှင်များနည်းတူ၊ သူလည်းလိုက်
၍ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပါသည်ဟုဆိုလျှင် ကြားရသူအပေါင်းမှာ
အံ့သြကောင်း အံ့သြပေလိမ့်မည်။

အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် 'မြန်မာအစ
ကောင်းက' ဆိုသကဲ့သို့ တကောင်းမြို့ကို အဘိရာဇာမင်း
စိုးစံတော်မူပြီး သုနာပရန္တတိုင်းသား ပျူ၊ ကမ်းယံ၊

သက်တို့က 'ကလေးမြို့' တွင် ကံရာဇာကြီးစံခိုက်မင်းလောင်း
 မင်းလျာ တောင်းခဲ့ပါသည်။ ကံရာဇာကြီး၏ သားတော်
 မုဒုစိတ္တသည် ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက် လယ်ကိုင်၊ စက္က
 စသော သုနာပရန္တတိုင်း၌ ပျူလူမျိုးတို့အပေါ် မင်းပြု၏။
 ထိုမင်းအဆက် သမ္ဘူလမည်သော ပျူမင်းကို ဧညှိတီမှ
 နှောင့်ယှက်သိမ်းယူသောကြောင့် မိဖုရားနန်းခမ်းသည်
 သရေခေတ္တရာ တည်ရာအရပ်၌ နေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် တကောင်းမင်းဆက် အဆုံးစွန်ဖြစ်သော
 သတိုးမဟာရာဇာမင်း၏ ယောက်ဖတော် အိမ်ရှေ့မင်း ခေပ
 ဒူတသည် ဝက်ကြီးကိုလိုက်လံရာမှ ခရီးလွန်ပြီး သရေခေတ္တ
 ရာပြည်တည်ရာအနီးသို့ ရောက်လာသည်တွင် တကောင်းသို့
 မပြန်တော့ဘဲ ရသေ့ပြုနေခဲ့ပါသည်။ ထိုရသေ့ကို သက္ကအင်း
 နေ ပျူမိဖုရားနန်းခမ်းနှင့်တကွ ပျူလူမျိုးတို့ ကြည်ညိုကိုး
 ကွယ်ခဲ့ပါသည်။ တကောင်းမင်းတွင် သားတော်မဟာသမ္ဘဝ
 နှင့် စူဠသမ္ဘဝ မျက်မမြင်ညီနှောင်နှစ်ပါး ဖွားမြင်သဖြင့်
 ဖောင်တွင်တင်၍ မျှောလိုက်ရာ လမ်းတွင် ဘီလူးမတစ်
 ယောက်နှင့် တွေ့၍ ထိုဘီလူးမ၏တန်ခိုးကြောင့် မျက်စိ
 အလင်းရပြီး ရသေ့နေရာအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရသေ့

လည်း မင်းသားတို့ကို မေးမြန်း၍ ထိုအဖြစ်သိလေလျှင်
 ပျူမိဖုရားနှင့်တိုင်ပင်၍ မဟာသမ္ဘဝအား သမင်မမှမွေးသော
 ဗေဒါရီနှင့် ထိမ်းမြား၍ မင်းမြှောက်ခဲ့ပါသည်။ မဟာ
 သမ္ဘဝလွန်သော် ညီတော် ဧဠသမ္ဘဝသည် ဗေဒါရီကိုပင်
 မိဖုရားမြှောက်၍ မင်းပြုခဲ့ပါသည်။ မဟာသမ္ဘဝလွန်သော်
 မဟာသမ္ဘဝ၏သားတော် ဒွတ္တဘောင် မင်းပြုပါသည်။ ထို
 မင်းလက်ထက်တွင် သရေခေတ္တရာပြည်ကို တည်ခဲ့ပါသည်။
 သရေခေတ္တရာမင်းဆက်မှာ (၂၇)ဆက်ရှိပြီး နောက်ဆုံးမင်း
 မဟာသမုန္တီမင်း၏သားတော် နာဂရသိန္နမင်းဖြစ်ပြီး ၎င်းလက်
 ထက်တွင် မွန်လူမျိုး ကမ်းယံလူမျိုးတို့ တိုက်ခိုက်သည်က
 ရှစ်ကြောင်း၊ အချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်သည်က
 ရှစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သရေခေတ္တရာ
 ပြည်ကြီး ပျက်စီးခဲ့ပါသည်။ (ကျမ်းကိုး ဦးဘသန်းရေး
 မွန်မာရာဇဝင်)

ထိုသရေခေတ္တရာပြည်မြို့ မပျက်စီးမီ သွန်းလုပ်ခဲ့
 သော ပျူဒဂါးကလေးများမှာ ယခုထက်တိုင် အကောင်း
 ကတိရှိပြီး မာနေခေတ် လူငယ်တစ်ဦး၏ ဘဝပုံရိပ်တွင်
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပါဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုသူ၏ ဖြစ်ပျက်

နေသော အကြောင်းတစ်ရပ်နှင့် ထိုဒင်္ဂါးလေးများမှာ လွန်စွာဆက်စပ်နေသဖြင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၏ ကြေကွဲဖွယ်သော ဒင်္ဂါးကလေးများအဖြစ် ကမ္ဘာ့ထိုးခဲရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုမှာ...

ကျွန်တော် ကိုမင်းဝေမှစသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ ကျွန်တော်သည် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ပြည်မြို့အပိုင် မှော်ဇာသို့ ရောက်သွားခဲ့ရာမှအစ ဤထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။ ပုဗ္ဗနိမိတ်ဟု ဆိုရလေမလား မသိချေ။ မှော်ဇာသို့ မရောက်မီ ခြောက်လခန့်မှ စတင်ကာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အပြောင်းအလဲများဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာကျွန်တော့်ဘဝ၏ အိပ်မက်ဆိုးလေလား၊ ချောက်ချားဖွယ် အိပ်မက်လေလား၊ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ဆိုးဝါးနှိပ်စက်လွန်းတဲ့အိပ်မက်များအတွက် နေ့စဉ်အိပ်ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ညပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ ညအချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှာကို အလွန်ကြောက်ရွံ့နေမိပါသည်။

သို့သော်လည်း မအိပ်လို့လည်း မဖြစ်၊ မှေးခနဲ အိပ်ပြီဆိုတာနဲ့....

‘သုယောနန္ဒီ’

ရုတ်တရက် ခေါ်သံလေးတစ်သံကို သဲ့သဲ့ကလေး
 ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုစဉ် အခြားတစ်ဘက်သို့ မျက်နှာ
 မူထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်
 တော်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ၏မျက်နှာကလေး
 ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း သုယောနန္ဒီမှန်း အလိုလိုသိခဲ့ပါသည်။
 သူမ၏မျက်နှာကလေးမှာ ညှိုးနွမ်းနေပြီး ကျွန်တော်ကိုတွေ
 တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင်
 မျက်ရည်ဥများ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာကာ သူမ၏
 အစိမ်းရောင် မြပုဝါနှင့်တို့ကာ တို့ကာ သုတ်နေပါသည်။
 သူမ၏မျက်နှာကလေးကို မြင်ရုံနှင့် ကျွန်တော်၏ရင်ထဲဝယ်
 တလုပ်လုပ် တုန်ရီလာခဲ့ပါသည်။ သူမ၏လှပသော မျက်နှာ
 တွင် အဆွေးရိပ်များ သန်းနေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်
 နေဟန်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ် သူ၏လက်ထဲတွင် ငွေဖလားကြီး
 တစ်လုံးကို ကိုင်ထားပြီး ထိုဖလားကြီးအတွင်းတွင် ပျူငွေ
 ဒင်္ဂါးများ ပြည့်လျှံနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူမသည်
 ပျူငွေဒင်္ဂါးပြားကလေးကို ထောင်ပြပြီး...

‘သီရိဝစ္စ’

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ပျူဒဂါး၏ခေါင်းဘက် အခြမ်းရှိ အပေါ်ပိုင်းကားပြီး အောက်ပိုင်းရှုံ့သွားသော ရုပ်ပုံကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပါသည်။ ထို့နောက် ၎င်းပျူဌေဒဂါးကလေး၏ အောက်ခြေတွင် တြိဂံနှစ်ခုထိပ်ချင်းဆိုင်ထားသည့် ပုံကလေးကို ပြကာ...

‘ဗဒ္ဒပီဌ’

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပြန်သည်။ ထို့နောက် အောက်ခြေရှိ အစက်အပြောက်များအား ပြကာ...

‘ဗိန္ဒုဗြဟ္မာ’

ဟူ၍ ၎င်းပြောပြပါသည်။ ၎င်းနောက် ပျူဒဂါးလေး၏ ပန်းဘက်အခြမ်းသို့ပြကာ...

‘သူရဇ္ဇနဲ့ ရောင်ခြည်ဖြာ’ဟု ပြောပါသည်။

သူမပြသည့် ဒဂါး၏ ပန်းဘက်အခြမ်းတွင် နေမင်းကြီးနှင့် ရောင်ခြည်များ ဖြာထွက်နေသည့်ပုံကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤပုံများကို အိပ်မက်၌တွေ့ရသောအခါ မြင်ဖူးသလိုလို သိသလိုလိုဖြစ်လာပြီး သူမ၏မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ကာ ကျွန်တော်၏စိတ်၌ မည်သို့ဖြစ်မှန်းမသိအောင်တူးတူးခါးခါး မုန်းမိပါသည်။ ထိုစဉ် ဒေါသ

အခိုးအလျှံတို့ ဆူဖြိုးလာကာ သူမကို များစွာဒေါသဖြစ်မိပါသည်။ ဤတွင် သူမမှ...

‘မောင်တော်သခင်...ကျွန်တော်မျိုးမအပေါ် အပြစ်တော်မြင်ခဲ့သည်မှာ လွန်စွာ မှားခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါက ဘဝတစ်ခုတွင် အသက်မက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် ဇနီးသည်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဖြေရှင်းရန် အခွင့်အရေးမပေးဘဲ မောင်တော်ရဲ့ အမုန်းတို့ကို ရက်စက်စွာပေးခဲ့ပြီး၊ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ရှောင်ပုန်းခဲ့တဲ့ မောင်တော်သခင်ကို ကျွန်တော်မျိုးမရှာခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရုပ်ခန္ဓာအမျိုးမျိုးပြောင်းသွားသော်လည်း မောင်တော်သခင်ကို ယနေ့ ကျွန်တော်မျိုးမ ဖူးတွေ့ရပြီ။ ဘဝတစ်ခုမှ အမုန်းကြွေးကို ဆပ်ရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ သို့သော်လည်း မောင်တော်၏အမုန်းကို ခံယူရန် မဝံ့သည့်အတွက် ကျွန်တော်မျိုးမတို့၏ တိုင်းပြည်တော်သို့ မောင်တောင်သခင် ရောက်လာခိုက်တွင် ကျွန်တော်မျိုးမကိုယ်စား ဤပျူဒင်္ဂါးများက မောင်တော်အား

အမှန်တရား ထင်ရှားစေပြီး နှလုံးသားမှ အမှန်း
တရားများ ကင်းဝေးပျောက်ကွယ်နိုင်ပါစေ မောင်
တော်သခင်ရယ်’

အစိမ်းရောင် မြပုဝါလေးကို လည်တိုင်တွင်ရစ်သိုင်း
လျက် ပုဆစ်ဒူးတုတ်ပြီး ညှိုးနွမ်းနေသော သူမ၏မျက်နှာ
ကလေးမှာ ကျွန်တော့်အား တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် အမှု
အရာဖြင့် ကြည့်စဉ် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှလန်နိုးခဲ့ရပါသည်။
ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် ရွဲနစ်နေပါသည်။
ကတုန်ကရီဖြစ်ကာ နှလုံးခုန်မြန်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်အိပ်၍
မရတော့ပေ။

ကျွန်တော်သည် စာကြည့်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ အိပ်
မက်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ‘သီရိဝစ္ဆ’ ‘ဗဒ္ဒ
ပိဋ’ ‘ဗိဇ္ဇုပြောက်’ ဟူသည့် ထူးဆန်းသော စကားလုံးများ...။
သည်အခေါ်အဝေါ်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် သိသလိုလိုရှိသော်
လည်း အိပ်မက်ပြင်ပတွင် ကျွန်တော် တစ်ခါဖူးမျှ မကြား
ဘူးပေ။ ဤစကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် မည်သို့
များ သက်ဆိုင်နေပါသနည်း။ ထိုစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ
မည်သို့နည်း။ ကျွန်တော် တွေးရင်း တွေးရင်း ဦးနှောက်

ခြောက်ခဲ့ရပေါင်း များလှပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် တစ်ခါမှမတွေ့မြင်ဘူးသော အိပ်မက်ထဲမှ မင်းသမီးကလေး 'သုယောနန္ဒီ' ...။ သူမ၏ချောမောလှပသောမျက်နှာကလေး မှာ ညှိုးနွမ်းနေပြီး ကျွန်တော့်အားစိုက်ကြည့်စဉ် အဘယ်ကြောင့် တုန်ရီလှိုက်မောစွာ အမုန်းတရားများ ဝင်ရောက်လာခဲ့သနည်း...။ အကြောင်းတစ်ခုရှိပေမည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း မအိပ်သည်မှာ ကြာလာသောအခါ အင်အားချိနဲ့လာသလို စိတ်တိုသည်လည်း ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာကြီးများနှင့် ပြသကာ ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့ပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ဆေးသောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားပြီး နိုးလာသောအခါ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်တွင် အနည်းငယ်အားလပ်ချိန်ရှိပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏နားထဲတွင်..

'သီရိဝစ္ဆ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဗဒ္ဒပိဋ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဗိန္ဓုပြောက်' ဟူ၍လည်းကောင်း အသံများကြား

ကာ သုယောနန္ဒီကို လွန်စွာသတိရလာပါသည်။ ကျွန်တော်
 ၏စိတ်ကို အတန်တန်ကြိုးစား၍ ဖျောက်ဖျက်သော်လည်း
 အချည်းနှီးပင်။ သူမ၏ ရုပ်ပုံလွှာတို့သည် ကျွန်တော်၏
 အသည်းနှလုံးတွင် စွဲထင်နေသကဲ့သို့ သူမ၏အသိကလေး
 ကို ကြားယောင်နေမိပါသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် စိတ်ဝေဒနာ
 ကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ဆေးသောက်ခဲ့ရာ ရောဂါအခြေ
 အနေ အတော်အတန် ကောင်းမွန်လာပါသည်။

သည်တွင် ကျွန်တော်၏ဆရာဖြစ်သူအား ပြည်မြို့၌
 အမှုစစ်ဆေးရန် လာရောက်ငှားရမ်းသဖြင့် ဆရာနှင့်အတူ
 ကျွန်တော်ပါ ပြည်မြို့သို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ အမှန်မှာ
 မူ ကျွန်တော်သည် ဆရာ၏အဖော်အဖြစ် လိုက်ခဲ့သလို စိတ်
 ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ချင်သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
 သည့်အတွက် ဆရာနှင့်လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ
 နှင့်အတူ အမှုစစ်ပြီးနောက် အမှုသည်များက ပြည်မြို့မှ
 ရွှေဆံတော်ဘုရားအား လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။
 ကျွန်တော့်ဆရာသည် ဗဟိုတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်
 သော်လည်း တန်ခိုးကြီးဘုရားများအား ဖူးမြော်ခြင်းနှင့်
 သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို စိတ်ဝင်စား

သည့်အလျောက် သရေခေတ္တရာမြို့ရိုး အပြင်ဘက်ရှိ ဘော
 ဘောကြီးဘုရား၊ ဘုရားကြီး၊ ဘုရားမာစေတီများနှင့် မြို့ရိုး
 အတွင်းဘက်ရှိ ဘဲဘဲဂူဘုရား၊ လေးမျက်နှာဘုရားသို့ သွား
 ရောက်ဖူးမျှော်ခဲ့ပါသည်။ ဤစေတီတော်များ တည်ရှိခြင်း
 သည် ပျူခေတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ၏ အထိမ်းအမှတ်များပင် ဖြစ်
 ပါသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသန သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ
 အထောက်အထားများအရ ပျူလူမျိုးများသည် အေဒီ(၁)ရာစု
 ၈ပင် ဗိဿနိုး၊ ဟန်လင်းနှင့် သရေခေတ္တရာဒေသများတွင်
 အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

အေဒီ ၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း
 မှော်ဇာအပိုင် လယ်ပေါ်ရွာအနီး မောင်ကန်ကုန်းကို တူးဖော်
 ရာတွင် ရွှေပေချပ်နှစ်ချပ်ရရှိပြီး 'ယေဓမ္မာဟေတုပ္ပဘဝါ'
 အစချီသော ပိဋကတ်တော် ကောက်နုတ်ချက်များ ရေးထိုး
 ထားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းအပြင် သရေခေတ္တရာ
 မြို့ဟောင်းအတွင်း ဦးခင်ဘပိုင်ယာမြေကုန်းရှိ ရှေးဟောင်း
 ဘုရားပျက်၏ ဌာပနာတိုက်အတွင်းမှ ပျူအက္ခရာနှင့် ရေး
 ထားထားသော ရွှေပြားပေချပ် (၂၀)တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုပါ
 သည်။ ထိုသို့လေ့လာပြီးနောက် အမှုသည်၏ ဦးလေးရှိရာ

‘မှော်ဇာ’၌ ညအိပ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်း၏ဦးလေးမှာ လယ်ယာ
စိုက်ပျိုးသည့် လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အလွန်ဖော်ရွေစွာ
ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။

‘ဆရာ ဦးအောင်တင်တို့ ကိုမင်းဝေတို့ တစ်ခုပြော
ရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ ဟိုဘက်ရွာမှာ ထီးတင်ပွဲရှိတယ်၊
ဆရာတော်က ခေါ်ထားလို့ ကျုပ်တို့သွားရမယ်၊ ဆရာတို့
လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဗဟုသုတရတာပေါ့’

ကျွန်တော်လည်း ဒီကနေ့တစ်နေ့လုံး သွားထားရ
သည့်အတွက် အလွန်ညောင်းညာကာ မည်သည့်နေရာသို့မျှ
မသွားချင်တော့ပေ။ ငြင်းရမည်မှာလည်း မကောင်းသဖြင့်
စကားကို အထိုက်အလျောက် ပြောနေမိပါသည်။ ထိုစဉ်
ဦးလေးဦးဘိုးမြမှ ဆက်၍ပြောပါသည်။

‘ဒီဘုရားက တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ရှေးဟောင်းစေတီ
တစ်ဆူပဲ၊ ပျက်စီးနေလို့ ဆရာတော်ကြီးက ဦးဆောင်ပြီး
ငုံပြီးထပ်တည်တာပေါ့။ ထူးဆန်းတယ်ဆရာလေးရာ၊ တမြန်
နေ့ကပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာပြီး ရှေးဟောင်းပျူဒဂါး
တွေ လာလှူသွားတယ်။ အိမ်တိုင်တူးရင်းနဲ့ တွေ့လို့ဆိုလား
ပဲ။ သူ့နာမည်ကိုမေးတော့ ‘သုယောနန္ဒီ’ အတွက် လာလှူပေး

တာလို့ ပြောတယ်’

‘ဦးလေးမြ... ဘာပြောလိုက်တယ်၊ သုယောနန္ဒီ ဟုတ်လား’

‘အေးလေ... အဲဒီဘုရားရဲ့ မူလဒါယိကာမဟာ မင်းသမီး သုယောနန္ဒီပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဘုရားကို ‘ဝဋ် ကြွေးတော်ပြေစေတီ’ လို့လည်းခေါ်တယ်။ အလွယ်ကတော့ သုယောနန္ဒီတည်ခဲ့တာမို့ သုယောနန္ဒီဘုရားလို့လည်း ခေါ် တယ်’

‘ဘုရား... ဘုရား... သုယောနန္ဒီတဲ့၊ ငါအိပ်မက် မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနဲ့တူတယ်’

ကျွန်တော် အသံမထွက်ဘဲ စိတ်၌ ရေရွတ်မိပါ သည်။

‘ဆရာဦးအောင်တင်၊ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက မင်း သမီးနာမည်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်ကို အဲဒီ ဘုရားထီးတင်ပွဲသွားမှဖြစ်မယ်’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း အိပ်မက်ထဲက မင်းသမီးတွေ ကာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ သွားချင်ရင်တော့ သွားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေတော့ထိန်းနော်’

ထိုသို့ဖြင့် ဦးဖိုးမြလှည်းဖြင့် ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးဖိုး
 မြရယ်၊ ကျွန်တော့်ဆရာရယ် ဘုရားတည်သည့်နေရာသို့
 ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဘုရားတည်ထားသည့် နေရာကလေး
 မှာ ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးဖြစ်ပြီး သစ်တောအုပ်ညှိညှိဖြင့်
 အလွန်ပဏာရကာ အတန်ငယ်တက်သွားရပါသည်။

‘အဲဒီကုန်းကို သုယောနန္ဒီကုန်းလို့ ခေါ်တယ်’

ဦးဖိုးမြက ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ
 တွင် အိပ်မက်ပုံရိပ်ရှင် မင်းသမီးကလေး၏ အမည်တူနေ
 သဖြင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်
 အိပ်မက် တစ်ပိုင်းတစ်စများနှင့်လည်း အလွန် တိုက်ဆိုင်နေ
 သည့်အတွက် ဤနေရာသို့ လာရခြင်းပင် အလွန်စိတ်ဝယ်
 ရွှင်လန်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဆရာကြီးနှင့် မိတ်
 ဆက်ပေးပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးမှ ပျူဒဂါးများအကြောင်း
 ရှင်းပြပါသည်။

‘မနေ့ကပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပျူဒဂါးတွေ
 လာလှူသွားတယ်၊ အိမ်တိုင်တူးရင်းနဲ့ ဒဂါးတွေကောက်ရလို့
 လာလှူသွားတာဆိုပဲ’

‘ဘုန်းဘုန်း... အဲဒီဒဂါးကလေးတွေကို ကြည့်ချင်

လို့ပါဘုရား’

‘အေး... ပြရတာပေါ့’

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ကျက်သရေခန်းထဲတွင်သိမ်းထားသော ပျူဒဂါးအချို့ကို ယူပြပါသည်။

‘ဒကာကြီးတို့ ပျူခေတ်တုန်းက ပျူဒဂါးများနဲ့အတူပေါ်တဲ့ ဒဂါးတွေက ဝေသာလီဒဂါး... အိန္ဒိယဒဂါးတွေရှိတယ်။ ပျူဒဂါးနဲ့ မှားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျူဒဂါးစစ်စစ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီမှာ သီရိဝစ္စ၊ ဒီမှာ ဗဒ္ဒပိဋ၊ ဒီမှာ ဗိန္ဒူပြောက်၊ ဒါတွေပါမှ ပျူဒဂါးအစစ်ပေါ့’

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော်ပေးသည့် ပျူဒဂါးကလေးကို ကိုင်ကြည့်ကာ အိပ်မက်ထဲမှ အမည်များဖြစ်နေသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩစွာရေရွတ်မိပါသည်။

‘သီရိဝစ္စ၊ ဗဒ္ဒပိဋ၊ ဗိန္ဒူပြောက်ဆိုပါလား၊ ငါ့အိပ်မက်ထဲက နာမည်တွေပဲ၊ ငါနဲ့ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ဆက်နွယ်နေရပါလိမ့်’

အိပ်မက်ထဲမှ မင်းသမီးကလေးသည် ဤအမည်ကလေးများကို ရွတ်ဆိုကာ ပျူဒဂါးကလေးကို ထောင်ပြသည်

မှာ ပျူဒဂါးစစ်ကြောင်း ပြဿနာများဖြစ်လေမလား...။
 သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏အိပ်မက်ပုံရိပ်မှ အမည်များနှင့်
 ယခုတွေ့ရှိရသည့် ပျူဒဂါးပေါ်ရှိ အရပ်များ၏ အမည်များ
 မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူနေသည်မှာ ထူးဆန်းသော
 အကြောင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အိပ်မက်
 ရှင်၏အမည်မှာ သုယောနန္ဒီဖြစ်သကဲ့သို့ ဤစေတီတော်၏
 မူလဒါယိကာမအမည်မှာ သုယောနန္ဒီဟု ဆိုပါသည်။ ထို
 ကြောင့်လည်း ဆရာတော်ကြီးအား ဤစေတီတော်နှင့်
 ပတ်သက်ပြီး သိလိုသည့်အချက်များကို လျှောက်တင်ခဲ့
 ပါသည်။

‘ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ ဒီစေတီတော်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်း
 လေး သိပါရစေဘုရား’

‘ဒီစေတီတော်ကို သုယောနန္ဒီမင်းသမီး တည်တော်
 မူခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် သုယောနန္ဒီဘုရားလို့လည်း
 ခေါ်တယ်၊ ဒီကုန်းတော်ကလည်း အကျယ်ကြီးနော်၊ တွေ့
 တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ကုန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို သုယောနန္ဒီ
 ကုန်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဟို... အရင်က ဒီကုန်းထက်မှာ သုယော
 နန္ဒီမင်းသမီးကလေးရဲ့ ကြင်ယာတော်မင်းသားကလေး

‘အဘယကုမ္မာရ’ဟာ မင်းမျက်သင့်လို့ ဒီကုန်းမှာ ကွပ်မျက် ခံခဲ့ရတယ်။ စေတီတော်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကလေးကတော့ ဒီလိုပါကွယ်’

သုနာပရန္တတိုင်း၏ အရှင်သခင်မြို့စားမင်းသားငယ် အဘယကုမ္မာရနှင့် ကြင်ယာတော်မင်းသမီး သုယောနန္ဒီတို့ ချစ်ကြည်စွာ စိုးစံတော်မူခိုက်တွင် ကရုဏ္ဍကတိုင်း၊ (သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ၏ရှေးအမည်)၏ အရှင်သခင် မြို့စားမင်း တင်မြှောက် တော်မူခြင်းခံရသည်။ ဤတွင် အိမ်ရှေ့စံမင်းသား စန္ဒိကသင်္ဂီ သည် အလွန်ချောမောလှပသော မင်းသမီး သုယောနန္ဒီအား တော်ကောက်လိုသဖြင့် အဘယကုမ္မာရအား အကောက်ကြံခွဲ ပါသည်။ အဘယကုမ္မာရသည် ပျူလူမျိုးများနှင့် မသင့်တင့် သော ‘အနောက်သား’ ခေါ် ဝေသာလီသားများနှင့်ပူးပေါင်း ကာ ဘုရင်၏ထီးနန်းအား လုပ်ကြံမည်ဟု ဘုရင်ကြီးထံ လျှောက်တင်ပြီး အဘယကုမ္မာရ၏ စံအိမ်တော်၌ ရှာဖွေခဲ့ပါ သည်။ မည်သည့်အရာမှ မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် အသင့်ယူ ဆောင်လာသော ဝေသာလီဒဂါးများကို ပျူဒဂါးများနှင့်ရော နှောပြီး ဝေသာလီသားများနှင့် ပူးပေါင်းကြံစည်သည်ဟုဆို ကာ အဘယကုမ္မာရမင်းသားလေးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်

သွားခဲ့ပါသည်။ ဝေသာလီဒဂါးမှာ ပျူဒဂါးနှင့်မတူညီဘဲ တစ်ဘက်၌ ခရသင်းပုံပါပြီး တစ်ဘက်တွင်သီရိဝစ္ဆပုံအသေး ပါပါသည်။ မင်းသား အဘယကုမ္မာရ၏စိတ်တွင် ဤဝေသာလီဒဂါးများ မိမိအိမ်၌ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ မင်းသမီး သုယောနန္ဒီ၏ နည်းပရိယာယ်ဟု မှတ်ထင်ကာ လွန်စွာစိတ် နာကျည်းခဲ့ပါသည်။ မင်းသား အဘယကုမ္မာရအား တောင်စွယ် နေကွယ်သောအခါ သတ်ရမည်ဟု ဘုရင်က အမိန့်တော်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်ပါသည်။ မင်းသားကလေးအဘယကုမ္မာရအား လက်ဝါးကပ်တိုင်တွင် ချည်နှောင်ခဲ့သော နေရာသည် ယခုဘုရားတည်ထားသော ကုန်းဖြစ်ပါသည်။ မင်းသားလေး၏စိတ်တွင် မင်းသမီးသုယောနန္ဒီအား မိမိ၏ အသည်းနှလုံးအဖြစ် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော်လည်း ဝေသာလီမင်းတို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ မိမိအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့လေပြီဟု ထင်မြင်သဖြင့် လွန်စွာ မုန်းတီးမိပါသည်။

မင်းသား အဘယကုမ္မာရ မကွယ်လွန်မီ မင်းသမီး သုယောနန္ဒီသည် မင်းသားလေးထံ ရောက်လာပြီး ဝေသာလီသားများနှင့် မပတ်သက်ကြောင်း အတန်တန်ရှင်းပြသော်လည်း မင်းသားကလေးမှာ လုံးဝလက်ခံခြင်းမရှိဘဲ မင်း

သမီးလေးအပေါ်၌ အမုန်းတရားများကို သေသည်တိုင် သူ
ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

နေညိုညိုညာနေစောင်းတွင် သူသတ်သမားများ၏
စုံစုံအတိုင်း မင်းသားကလေး အဘယကုမ္မာရအား ကွပ်
ကန်ခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် မင်းသမီးသုယောနန္ဒီသည် ၎င်းပိုင်
ပိုင်သည့် ပျူဒဂါးများနှင့်အတူ ဘုရားဆင်းတုတော်များကို
ပေးကာ၍ မိမိအပေါ်၌ အထင်လွဲမှားခဲ့ပြီး မင်းသားကလေး
၏ နောက်ဆုံးဇီဝိန်ချုပ်ရာ ဤနေရာ၌ ဘုရားတစ်ဆူ တည်
ထောင်မှုခဲ့ပါသည်။ မင်းသားကလေး၏ ကံအကြောင်းမလှ
သော ဝဋ်ကြွေးများ၊ အပြစ်မဲ့သော ဇနီးမယားတစ်ယောက်
အပေါ် အထင်အမြင်မှားခဲ့သော အကြောင်းတရားများ
ကြောင့် ဤစေတီတော်အား ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေစေကြောင်း
၎င်း 'ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေစေတီ' ဟူ၍ သမုဒ်ခဲ့ရပါသည်။ မင်း
သမီး သုယောနန္ဒီသည် အိမ်ရှေ့စံ၏ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်
ကာကွယ်ကာ ထိုစေတီတော်၌ပင် ရသေ့မပြုကာ နေထိုင်ခဲ့
ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းမှာ ဤမျှ
ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက်တွင်မူ ပဟေဠိသဖွယ်

ရင်ခုန်လှိုက်မောကာ အိပ်မက်၏အဖြေကို ရှာရာ၌ ယနေ့မှ
 ပင် အမှန်တရား သိလာခဲ့ရပါသည်။ အကျိုးအကြောင်းတို့
 ၏ ဆက်စပ်ပုံမှာ လွန်စွာ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်အတိ ဖြစ်ခဲ့ရ
 ပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့ဖူးသောနေရာ
 သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် ရောက်ရှိချိန်တွင် ကျွန်တော်
 အိပ်မက်ပုံရိပ်ထဲမှ ပျူဒဂီးများကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ
 ကြုံခဲ့ရပါသည်။ အိပ်မက်မင်းသမီးကလေး သုယောနန္ဒီ၏
 ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။
 သူမပြောသည့် စကားသံကလေးကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်
 လည် ကြားယောင်နေမိပါသည်။

‘မောင်တော်၏အမုန်းကို ခံယူရန် မဝံ့သည့်အတွက်
 ကျွန်တော်မျိုးမတို့၏ တိုင်းပြည်တော်သို့ မောင်တော်ရောက်
 လာခိုက်တွင် ကျွန်တော်မျိုးမကိုယ်စား ဤပျူဒဂီးများက
 မောင်တော်အား အမှန်တရား ထင်ရှားစေပြီး နှလုံးသားမှ
 အမုန်းတရားများ ကင်းဝေး ပျောက်ကွယ်နိုင်ပါစေ မောင်
 တော်သခင်ရယ်’

ကျွန်တော် ဤစေတီတော်သို့မရောက်မီ အမျိုးသမီး
 တစ်ယောက်မှ ပျူဒဂီးများ လာလှူသွားသည်ဟု ဆရာတော်

ကြီးမှ ပြောသည်မှာ သုယောနန္ဒီမင်းသမီးကလေး၏ ပြော
ကားနှင့် အလွန်ပင်ကိုက်ညီနေသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အား ထိုအမျိုးသမီးအကြောင်း မေး
မြန်းမိပါသည်။

‘အရှင်ဘုရား... ဒီဒင်္ဂါးတွေ လာလှူသွားတဲ့ အမျိုး
သမီးက ဘယ်မှာနေတာလဲဘုရား’

‘အိမ်... မေးတော့လည်း သေသေချာချာ မပြော
ဘူး၊ ဒီနားဟိုနားက ရွာကလိုလို ပြောသွားတာပဲ။ အင်း...

မိမိပြီ၊ သူ့နာမည်ကိုမေးတော့ တပည့်တော်နာမည်က
အိမ်က မဟုတ်ပါဘုရား၊ ဒီစေတီရဲ့ မူလဒါယိကာမင်းသမီး

လေး ‘သုယောနန္ဒီ’ ရဲ့ ကောင်းမှုအတွက် လာလှူပေးတာလို
ပြောသွားတာပဲ။ ဒါကလည်း သူ့သဘောသူဆောင်ပေါ့၊

ဘုန်းကြီးတို့အလုပ်လည်း မဟုတ်ပေဘူး။ ဘုန်းကြီးကတော့
သာသနာ စည်ပင်ပြန့်ပွားရေးအတွက် စေတီတော်ပြုပြင်ပြီး

ဘုရားသို့လှူတာပဲ’

‘တင်ပါ့ဘုရား’

သည်တွင် ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်
သွားခဲ့ပါပြီ။ ဤဝဋ်ကြွေးတော်ပြေ စေတီတော်ရဲ့ ထီးတင်လှူ

ပွဲ အခမ်းအနားကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ခဲ့သည့်အတွက်
 ဤမျှ တိုက်ဆိုင်ခြင်းမှာ ပြုဖူးသည့်အကြောင်းတရားတစ်ခု
 ၏ ကွင်းဆက်ပင်ဖြစ်ချေမည်။ ထိုစေတီတော်အား ကြည်ညို
 စွာ ဖူးမျှော်ကန်တော့ရင်း မင်းသမီးကလေး သုယောနန္ဒီ
 အတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ ဟိုး လွန်ခဲ့သော
 နှစ်ပေါင်းများစွာက သည်ဒင်္ဂါးများအတွက် အသက်ပေးသွား
 ခဲ့ရသော မင်းသားလေးတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုမင်းသား
 ကလေးမှာ ကြင်ယာတော်မင်းသမီးကလေးကို အထင်အမြင်
 လွဲမှားကာ အမုန်းတရားတို့နှင့် လမ်းခွဲသွားခဲ့လေသည်။
 ထိုအမုန်းတရားတို့ကို ပြေပါစေကြောင်း ဤစေတီတော်ကို
 တည်ကာ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤစေတီတော်၌ ဘုရား
 ဆင်းတုတော်နှင့်တကွ ဤဒင်္ဂါးများကို ဌာပနာပြုခဲ့ပါသည်။
 မင်းသမီး၏ စိတ်သဏ္ဍာန်တွင် ပျူလူမျိုးတို့၏ အသည်းနှလုံး
 ပျူဒင်္ဂါးများကိုသာ သိမ်းဆည်းခဲ့သော သဘောအဖြစ် ဤ
 ဒင်္ဂါးကလေးများကိုပြကာ သီရိဝဏ္ဏ၊ ဗဒ္ဒပီဌ၊ ဗိန္ဒုပြောက်များ
 ကို ကျွန်တော်အား မှတ်မိစေခဲ့ပါသည်။ အခြားသော ဒင်္ဂါး
 များနှင့် မရောယှက်ကြောင်းလည်း သိသာစေခဲ့ပါသည်။
 ဤနေရာ၌ အဘယကုမ္မာရ မင်းသားကလေးသာ ဤအဖြစ်

အပျက်အမှန်ကို သိမည်ဆိုလျှင် မင်းသမီးကလေး သုယော
နန္ဒီအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ဟူ၍ ကျွန်တော် တွေး
တောမိပါသည်။

အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ရပေမည်။ ကျွန်တော်ရယ်၊
သရာရယ် ဤစေတီတော်မှ ခွဲခွာလာခဲ့ရပါသည်။ ဦးလေး
၏ လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်စီးရင်း ဤစေတီတော်ကလေးမှာ
ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက တစ်
ဘဝတွင် မင်းသားကလေး အဘယကုမ္မာရ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
ပေမည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်မှာ အသောသူ၏အိပ်မက်နယ်ပြော
ထွက်သကဲ့သို့ မည်သို့မျှမပြောသာခဲ့ပေ။ ကိုယ့်အကြောင်း
မှာ ကိုယ်သာသိသည်ဆိုသည့်အတိုင်းပင်။

တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။
သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏နှလုံးသားအိမ်တွင် ကြေကွဲဖွယ်
သော ဒင်္ဂါးလေးများတွင် ထင်ကျန်ရစ်သော အိပ်မက်ရှင်
မင်းသမီးကလေး သုယောနန္ဒီ၏ မျက်နှာကလေးအား မြင်
ယောင်မိရင်း...

‘ကျွန်တော်သာ အဘယကုမ္မာရ မင်းသားကလေး
ဖြစ်ခဲ့ရင် ကြေကွဲဖွယ်သော ဒင်္ဂါးများရဲ့သက်သေပြုချက်

အရ သုယောနန္ဒီအပေါ် အမုန်းတရားများ ကင်းစင်ပြီး
 နှလုံးသားမှချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ကာ သူမ
 အပေါ် ခွင့်လွှတ်ကြောင်းကို သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်ဆုံ
 တွေ့ရင် ပြောလိုက်ချင်လွန်းပါဘိ'

နက္ခတ်ဇာတ်
မှတ်တမ်း

စိန်ဘူးရား မြဘူးရား ဖူးကြမလား

၁
၂
၃
၄
၅
၆
၇
၈
၉
၁၀
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄
၁၅
၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀
၂၁
၂၂
၂၃
၂၄
၂၅
၂၆
၂၇
၂၈
၂၉
၃၀
၃၁
၃၂
၃၃
၃၄
၃၅
၃၆
၃၇
၃၈
၃၉
၄၀
၄၁
၄၂
၄၃
၄၄
၄၅
၄၆
၄၇
၄၈
၄၉
၅၀
၅၁
၅၂
၅၃
၅၄
၅၅
၅၆
၅၇
၅၈
၅၉
၆၀
၆၁
၆၂
၆၃
၆၄
၆၅
၆၆
၆၇
၆၈
၆၉
၇၀
၇၁
၇၂
၇၃
၇၄
၇၅
၇၆
၇၇
၇၈
၇၉
၈၀
၈၁
၈၂
၈၃
၈၄
၈၅
၈၆
၈၇
၈၈
၈၉
၉၀
၉၁
၉၂
၉၃
၉၄
၉၅
၉၆
၉၇
၉၈
၉၉
၁၀၀

ပတ္တမြားစေတီ၊ စိန်စေတီ၊ မြစေတီ၏ သမိုင်း
ကြောင်းမှာ ထူးခြားအံ့ဖွယ်သောဖြစ်ရပ်များနှင့်အတူ သာ
သနာ့အောင်မြေတည်ရှိရာ သရက်မြို့အပိုင် စမ်းအိုင်ရွာ၏
အနောက်ဘက်တစ်မိုင်ခွဲခန့်ရှိ အာရုံတောင်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်
သည် လေးနက်ဆန်းကြယ်သော ဂမ္ဘီဓမ္မစွမ်းအားများ ပြည့်
နှက်နေသည့် ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဤစေတီများ၏သမိုင်းကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍
အဖြစ်မှန်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဆရာတော်ကြီးမှာဘဒ္ဒန္တ
ဦးရာစိန္တဖြစ်ပြီး သက်တော် (၈၄)နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၆၄)ဝါ
ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်၏အဓိဋ္ဌာန်

စမ်းအိုင်ကျေးရွာ၊ ဆူးပုတ်ကုန်းကျောင်း၊ လယ်ပြင်
 ကျောင်းနှင့် အရှေ့ကျောင်းဟူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
 သုံးကျောင်းရှိသည့်အနက် စမ်းအိုင်ရွာတောင်ဘက် အရှေ့
 ကျောင်းကြီးတွင် မူလ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးရာစိန္တ
 သည် ၎င်းကျောင်းမှာပင် သက်တော် (၆၀)ပြည့်သောအခါ
 ယခု မဟာဇာလီတောင်ကြောကြီး၏ တောင်ဘက်ထိပ်ဖျား၌
 တောင်ငယ်ကလေး တစ်ခုကိုထွင်း၍ ဂူကျောင်း၌ပင် ဘဝ
 နတ်ထံပျံလွန်တော်မူ သွားရှာပါသည်။

၎င်းဆရာတော်ကြီးတွင် တပည့်ကြီးနှစ်ဦးမှာ ဦးကဝိ
 နှင့် တပည့်ဦးရာစိန္တဟူ၍ နှစ်ပါးရှိပါသည်။ ၎င်းဆရာတော်
 ကြီးနှစ်ပါးသည် ဆရာတော်ကြီး ပျံတော်မူပြီးနောက် အချင်း
 ချင်း တိုင်ပင်ကြသည်မှာ ‘တို့တစ်တွေလည်း ဆရာတော်
 ကြီး၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း သက်တော်(၆၀)ပြည့်လျှင် ဆရာ
 တော်ကြီးသီတင်းသုံးရာ ဂူကျောင်းကလေး၌ တောရဆောက်
 တည်မှီကြစို့’ ဟူ၍ နှစ်ဦးသဘောတူ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားကြပါ
 သည်။ သို့သော်လည်း ဦးကဝိဆရာတော်ကြီးမှာ ဂျပန်တော်
 လှန်ရေးကာလ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဘဝနတ်ထံပျံလွန်တော်

မူသွားသဖြင့် ၎င်း၏အဓိဋ္ဌာန်မှာ အထမမြောက်တော့ဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်သွားရပါတော့သည်။

ကျန်ရှိသော ဆရာတော်ကြီး ဦးရာစိန္တမှာ 'ငါသည် အသက်မသေဘဲ သက်တော် (၆၀)ပြည့်လျှင် မဖြစ်မနေ ဤဂူအတွင်း၌ တောရဆောက်တည်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ၏' ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးသည် ဂူကျောင်းကလေး၏အနီး တောင်ငယ်ကလေး၏ ဘေးနားတွင် ဝါးကျောင်းကလေး ဆောက်လုပ်ကာ ၁၃၂၉ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း (၈)ရက်နေ့ တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း အောင်မြင်စွာ ဤဂူကျောင်းအတွင်း၌ တောရ ဆောက်တည်ခဲ့ပါတော့ သတည်း။

ဆရာတော်ကြီး၏ထူးခြားသောအိပ်မက်

၁၃၃၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၀)ရက်နေ့ည တွင် ဆရာတော်ကြီးသည် ထူးခြားသော အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါ သည်။ ထိုအိပ်မက်တွင် ဒါယကာကလေးတစ်ဦးနှင့် ဒါယိ ကာမကလေးတစ်ဦးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ ဝါးကျောင်း ကလေးဆီသို့ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ကြီးအားသာကြောင်း

မာကြောင်းလျှောက်ထားပြီးလျှင် ဤအနီးအနား၌ စေတီ
 တော်တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်လျှင် အလွန်ကောင်းမည်
 ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှ ပြန်
 လည်ဖြေကြားသည်မှာ စေတီတစ်ဆူတည်ထားကိုးကွယ်
 လျှင် ကောင်းသည်မှန်ပါသည်။ သာသနာတော်အတွက်လည်း
 ကောင်းပေမည်။ သို့သော်လည်း ဤအနီးတစ်ဝိုက် ရွာနီး
 ခြောက်စပ်တွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ ဆင်းရဲသားတောင်သူ
 လယ်သမားများနှင့် လက်လုပ်လက်စားသမားများ ဖြစ်နေ
 သည့်အတွက် တတ်စွမ်းနိုင်မည်မထင်ကြောင်းနှင့် ယခုအချိန်
 ၌ ပစ္စည်းပစ္စယများ၏ ဈေးနှုန်းမှာလည်း များပြားနေသဖြင့်
 စေတီတစ်ဆူ တည်ရန်မလွယ်ကြောင်း မိန့်တော်မူပါသည်။

ထိုအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ အရှင်ဘုရားကသာ ဘုရား
 တစ်ဆူတည်မည်ဆိုပါက အနီးအနားက သူများနှင့်တကွ
 တပည့်တော်များကပါ ကူညီပါမည်ဘုရားဟု ပြောပြီး ဆရာ
 တော်ကြီးအား ဝတ်ပြုကာပြန်သွားကြပါသည်ဟု အိပ်မက်
 မက်ပါသည်။

နံနက် မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ဆရာ
 တော်ကြီးမှာ ညကမက်သည့် အိပ်မက်အကြောင်း စဉ်းစား

ရင်း အိပ်မက်သည် ရိုးစင်းသော်လည်း အစီအစဉ်တကျမက်
သည့်အတွက် ထူးခြားကြောင်း သတိပြုမိပါသည်။ သို့သော်
လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်အား အာရုံပြုနေသည့်အတွက် စွဲ
လမ်းစိတ်နှင့် မက်သည်နှင့်တူကြောင်း ဟူ၍စဉ်းစားကာ
အေးဆေးစွာ နေခဲ့ပါသည်။

နောက်သုံးလေးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ပထမအတိုင်း
ပင် ထပ်၍ အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ
နစ်ခါမက်သည့် အိပ်မက်ဖြစ်သဖြင့် ထူးခြားသည်ဟု စဉ်း
စားမိသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးသည် အေးဆေးစွာသီတင်း
သုံးနေတော်မူပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ရင်းမှာ
စမ်းအိုင်ရွာသား လက်သမားဆရာကြီး ဦးထွန်းမောင်ဖြစ်ပြီး
ကျောင်း၏ဝေယျာဝစ္စများကို နံနက်မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ
လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်း၍ ဒါယကာ
ကြီးဦးထွန်းမောင်ပြန်သွားပြီး များမကြာမီတွင် ဒါယကာ
ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒါယိကာမလေး တစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး မည်သည့်အကြောင်းမျှ မပြောသေးဘဲ ပြုံးပြီး
ကြည့်နေပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးမှာ ၎င်းတို့အားမြင်ဖူးသည်

ဟုစဉ်းစားရင်း နောက်ဆုံး၌ အိပ်မက်ထဲမှ ဒါယကာလေး
 နှင့် ဒါယိကာမလေးမှန်း မှတ်မိပါတော့သည်။ ဆရာတော်
 ကြီးမှ လျှောက်စရာရှိလျှင် လျှောက်ထားဟု အမိန့်ရှိသော
 အခါ ဒါယိကာမလေးမှ ယခင်နှစ်ရက် သုံးရက်တုန်းက
 လည်း ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပြီးပါပြီ။ ယခုလျှောက်
 ထားရမည်ဆိုလျှင် အာရုံတောင်ပေါ်၌ ဘုရားတစ်ဆူ တည်
 ထားကိုးကွယ်လိုပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားပါသည်။
 ဆရာတော်ကြီးအနေနှင့် ကမ္မကထပြုပြီး ဦးဆောင်ဦးရွက်
 ပြုပြီးဘုရားတည်ပါက အနီးအနားရှိ ရွာသူရွာသားများက
 လည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီပါလိမ့်မည်။ တပည့်တော်တို့လည်း
 အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါမည်ဟု လျှောက်ထားပြီး ပြန်သွား
 ခဲ့ပါသည်။

အာရုံတောင်ပေါ်မှပတ္တမြားကြီး

ဆရာတော်ကြီးသည် အိပ်မက်ရှင်များ၏ လျှောက်
 ထားချက်အရ အာရုံတောင်ပေါ်သို့ သွားရောက်ကြည့်မည်ဟု
 အကြံရှိကာ ညနေ (၅)နာရီလောက်တွင် ဆရာတော်တစ်ပါး
 တည်း အာရုံတောင်သို့သွားကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအာရုံတောင်

၏ ထူးခြားချက်မှာ တောင်ဘက်တွင် ခဲပစ်တောင်နှင့်ထမင်း
 ရေကန် အနောက်ဘက်တွင် မြေပဲကြောခေါ် တောင်တန်း၊
 မြောက်ဘက်တွင် ဦးကုလားကြီးမြောင်း၊ အရှေ့ဘက်တွင်
 မဟာဇာလီတောင်တန်းနှင့် အရှေ့တောင်ဘက်တွင် မိုးလယ်
 ကွင်းခေါ် လယ်ကွင်းကြီးအစရှိသည်တို့နှင့် မထိမစပ်ယှက်
 အဲ ထီးထီးတည်း တစ်လုံးတည်းပေါ်ပေါက်နေသော တောင်
 ကြီးဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ အာရုံတောင်၏အနေအထား
 မှာ မကြီးလွန်းမကျယ်ပြန့်လွန်းသော်လည်း ဥတစ်လုံးသက်
 သက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ထူးခြားသည့်တောင်တစ်
 တောင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောင်ပေါ်သို့ လူသူအရောက်
 အပေါက်သို့ လူသူအရောက်အပေါက် အင်မတန်နည်းပါးပြီး
 ထင်းခွေသူများ၊ နွားကျောင်းသူများ၊ မျှစ်ချိုးသူများ၊ မှိုနှုတ်
 သူများသာ အရောက်အပေါက်ရှိပြီး လူသွားလမ်းမှာ တစ်ပေ
 မျှလောက်သာရှိသည့် တောလမ်းကလေးသာ ရှိပါသည်။
 ဆရာတော်ကြီးမှာ တောလမ်းအတိုင်း တက်သွားရာ ယခု
 ဝတ္ထုမြားစေတီတော် တည်ထားနေရာ၏ ရှေ့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်
 အလိုတွင် မီးခဲကြီးတစ်ခဲကဲ့သို့ နီရဲသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို
 တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ ရှေ့သို့တိုးပြီး အနီးကပ်

ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ထူးကဲလှသော ပတ္တမြားကြီး တစ်လုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဤတွင် ပတ္တမြားကြီးအား အလှူခံတော်မူပါဘုရား ဟူ၍ အနီးအနားမှ ဒါယကာတစ်ဦး၏ လျှောက်ထားသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်ရသဖြင့် ထူးဆန်းလှသည်ဟု ထင်ကာ ကောက်သင့်၊ မကောက်သင့်ကို စဉ်းစားနေတော်မူပါသည်။ ထိုစဉ် နောက်တစ်ခါထပ်၍ 'အရှင်ဘုရား၊ အဲဒီပစ္စည်းကို အလှူခံတော်မူပါဘုရား' ဟူ၍ ထပ်မံလျှောက်ထားသံကို ကြားရသည့်အတွက် တောစောင့်နတ်များလော၊ မြေမျိုးနွယ်များ၏ လျှောက်ထားချက်လော တစ်ခုခုဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကာ ပတ္တမြားကြီးကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပတ္တမြားကြီးမှာ ဆီးသီးအရွယ်ပမာဏခန့်ရှိပြီး အရည်အသွေးကောင်းမွန်သည့်အတွက် သရက်မြို့ရှိ ကျောက်ကုန်သည်များ၊ ပန်းတိမ်ဆရာများကို ပြသရာ အလွန်အရည်အသွေးကောင်းပြီး ဤပတ္တမြားမျိုးကို မြင်ဖူးခြင်းပင်မရှိကြောင်း၊ လျှောက်တင်ကြပါသည်။

ဤပစ္စည်းသည် ဘုရားတည်ရန်အတွက်ဖြစ်ပြီး ဝေ

တီတော်အတွင်း၌ ဌာပနာရန်ပေးသည့် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း
ဒကာများအား ရှင်းပြပြီး တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ခန့်အကြာတွင်
ဤသတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားပြီး ပတ္တမြားစေတီတော်ကြီး ဖြစ်
မြောက်ရေးအတွက် တိုက်နယ်ရွာပေါင်း (၁၀)ရွာမှ အကြီး
အကဲများကို ဖိတ်မန္တကပြုကာ စတင်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့
ကြပါသည်။

ပတ္တမြားစေတီတည်လေပြီ

တိုက်နယ် (၁၀)ခု၊ ရွာကြီး (၁၀)ရွာတို့မှ စေတီ
တော် ဖြစ်မြောက်ရေး ဂေါပကအဖွဲ့ဖွဲ့ကာ၊ ဉာဏ်တော်
(၃၃)တောင် စေတီတော်ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အနေအထား
မှာ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဘုရား(၅)ဆူ၏ လက္ခဏာကိုယူ၍ မုခ်ကြီး
(၅)ခုနှင့် သီရိပစ္စယာကမ္ဘာစေတီတော်ပုံ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်
တော်အတိုင်း တည်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၁၃၃၄ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း (၇)ရက်နေ့တွင် သံဃာ
တော်အပါး (၃၁)ပါးကို ပင့်ပြီး စေတီကြီးနေရာတော်သမုတ်
ခြင်း၊ ပန္နက်တော်တင်ခြင်း မင်္ဂလာပြုခဲ့ပါသည်။ ၁၃၃၄
ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် (၁)ရက်နေ့တွင် ဦးစယေန္တက

မင်္ဂလာအုတ်မြစ်ချကာ အင်္ဂါထောင့်မှစ၍ သံဃာတော်များ ဝါစဉ်အလိုက်အုတ်မြစ်ချ မင်္ဂလာအခမ်းအနားဖွင့်၍ စေတီ တော်ကြီးကို စတင် တည်တော်မူပါသည်။

ဤစေတီတော်ကြီး တည်ဆောက်ရာ၌ သရက်မြို့ ပေါ်ရှိ ရပ်ကွက်အသီးသီး၊ အောင်လံမြို့ပေါ်ရှိ ရပ်ကွက်အသီး သီး၊ ရန်ကုန်၊ အင်းစိန် ရွှေလင်ဗန်း၊ စမ်းအိုင်သီးကုန်းမုန် စလီကိုးပင်၊ ရေဖြူမဒင်းကြီးတိုင်း ညောင်ဆစ်၊ ရွာတောင် ဆင်တဲကျွန်းအုပ်ဖိုရွာရှိ ဒါယကာ ဒါယိကာမများအပြင် ဗျူဟာစစ်တပ်ကြီးမှ လူအင်အား ငွေအင်အား ယာဉ်အင်အား တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ပေးပါသည်။ မူလဘုရားဒါယကာ မောင်နှမနှစ်ဦးလည်း အများနှင့်အတူ လုပ်အားလှူဒါန်းသည် ကို ဆရာတော်ကြီးမှ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ၁၃၃၅ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လပြည့်နေ့၌ ထီးတော်တင်ကာ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယပွဲတော် ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ မူလဘုရားဒါယကာတို့၏ လျှောက်ထား ချက်အရ ၎င်းတို့အမည်များမှာ မောင်ဖြစ်သူအမည်မှာ 'မြ နန်းစင်္ကြာရှင်'ဖြစ်ပြီး ညီမအမည်မှာ 'မြနန်းစင်္ကြာဒေဝီ'ဖြစ် ပါသည်။

ဤပစ္စုပ္ပန်စေတီတော် တည်တော်မူပြီးနောက်

မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ဆရာတော်တော်ကြီးထံသို့ ထပ်မံလာ
 ရောက်ကာ အရှေ့ဘက်က ဘုရားကျိုးကြီးဟာလည်း
 တပည့်တော်တို့နှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။ တပည့်တော်တို့မှာ
 မောင်နှမလေးယောက်ရှိပြီး ၎င်းဘုရားကျိုးကြီးကို အစ်ကို
 ကြီးက တာဝန်ယူရသည်။ အရှေ့ဆုံးကစေတီတော်ကို နှမ
 ငယ်က တာဝန်ယူရပါသည်။ အစ်ကိုငယ်မှာ ပတ္တမြားစေတီ
 တော်၌ တာဝန်ယူရသည် ဘုရား'ဟု လျှောက်ထားပြီး
 ငွေများလှူဒါန်းပြီး ပြန်သွားကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ
 လည်း မြမျိုးနွယ်တို့လျှောက်တင်ချက်အတိုင်း ဘုရားနှစ်ဆူ
 အား ပြုပြင်ပြီး စိန်စေတီနှင့် မြစေတီဟူ၍ ဘွဲ့တော်များ
 သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

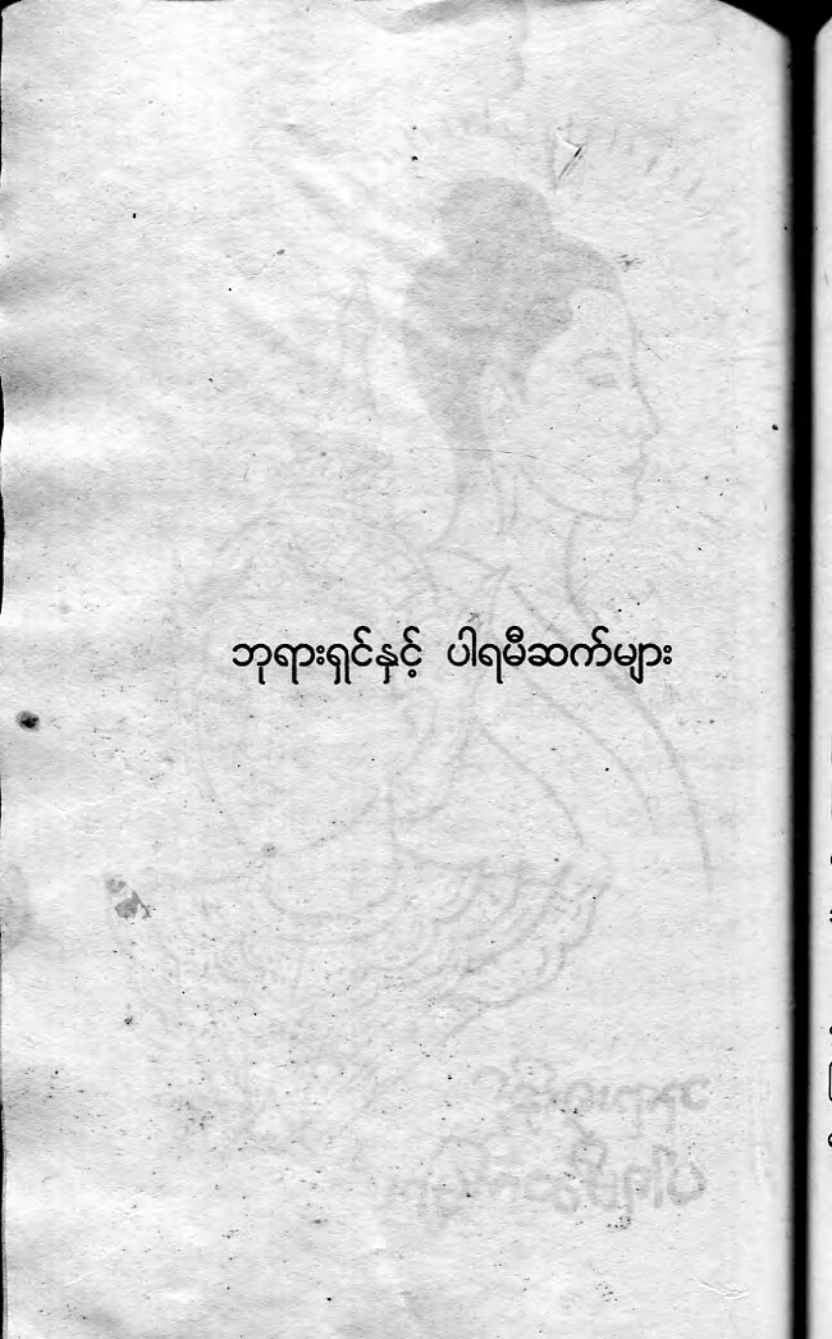
စိန်စေတီပြုပြင်နေစဉ် ၎င်းအထဲမှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
 အဆူ (၂၀)တော်၊ ဓာတ်တော်များ ပလ္လင်ကြီးငါးလုံးခန့်၊
 အမတ်ကြီးတစ်ဦးပုံ တစ်ပုံ တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်
 ကြီးအား သန့်ရှင်းပြုပြင်စဉ် ပန်းရံဆရာကြီးဦးမာမက်မှာ
 တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာပြီး ဆရာတော်အား ပင့်ပေးပါဟု
 ပြောသဖြင့် ဆရာတော်ကြီး ရောက်ရှိလာသောအခါ 'ပတ္တ
 မြားစေတီ၊ စိန်စေတီ၊ မြစေတီတို့၏ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ

ဖြစ်သော မြန်မားစင်္ကြာရှင်နှင့်မြန်မားစင်္ကြာဒေဝီတို့သည် ဘုရား
 တည်ရသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် ကျွတ်တန်းဝင်ပါပြီဘုရား’
 ဟူ၍ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပူးကပ်ပြောပြီး မကြာမီ လူ
 ကောင်းပကတိ ပြန်လည်သတိရလာပါသည်။

ယခုအခါ ဤထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်ဖြစ်ရပ်များ
 နှင့် တွေ့ကြုံပြီး စေတီတော်များကို မြမျိုးနွယ်စုတို့၏ လူဒါန်း
 မှုကြောင့် တည်ပေးရသူ ဆရာတော်ကြီးမှာ တည်ငြိမ်အေး
 ချမ်းစွာဖြင့် တရားဘာဝနာများကို ပွားများကာ ပတ္တမြား
 စေတီဟော်ပေါ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်သည်မှာ ယခုထက်
 တိုင် ရှိပါတော့သတည်း။ ထိုသို့အလွန်ထူးခြားသည့် နာမ်
 လောကသား မြမျိုးနွယ် မောင်နှမနှစ်ဦးတည်ထားသော
 ပရမေမြတ်ရှင် စေတီတော်များဖြစ်သည့် ပတ္တမြားစေတီ၊
 စိန်စေတီ၊ မြစေတီများကို တစ်ခေါက်တစ်ခါ အရောက်လာ
 ၍ ဖူးမြော်စေနိုင်ကြောင်း အဖြစ်မှန်ကလေးကို တင်ပြရင်း
 ‘ထူးခြားတဲ့ စိန္တေရှင်ကို ထူးချင်ဖူးထား စိန်မြပတ္တမြားစေတီ
 တော်များ၏ သမိုင်းကြောင်းကို ရေးသားလိုက်ရပါတော့
 သတည်း။

ဘုရားရှင်နှင့်
ပါရမီဆက်များ

ဘုရားရှင်နှင့် ပါရမီဆက်များ

ဒီဂရီကျောင်း
ကျောင်းသားများ

ပါရမီဆက်ဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား မဖြစ်တော်
မူခင်၊ ဘုရားလောင်းအဆက်ဆက် ဘဝ၌ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး
အကျိုးအကြောင်းတရားနှင့် ဆက်စပ်ခဲ့ကြသော လူနတ်
မြဟ္တာ သတ္တဝါများအစရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြပါသည်။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် ကျွန်မတို့ ယနေ့ဖူးမြော်ရသော မန္တလေး
မြို့ရှိ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၏ ဒါယကာဖြစ်သော၊ ရခိုင်
ပြည်ရှင် ဓညဝတီမြို့ကို ထီးနန်းအုပ်ချုပ်၍ စိုးစံခဲ့သော
စန္ဒသူရိယမင်းကြီးနှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ပါရမီဆက်
အကြောင်းများမှာ ထူးခြားစွာပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယ ဓညဝတီမြို့ကို စိုးစံသော သီရိရာဇာမင်း
နှင့် မိဖုရားကြီး ဒေဝီကုမ္မာရီတို့မှ ဘိုးတော်အဇ္ဇန မင်းဖြူ
ကြွင်းသည့် မဟာသက္ကရာဇ် (၇၂)ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့၏
နောင်လုဆဲဆဲ၊ လပေါ်သစ်ရဲရဲအချိန်တွင် ဖွားမြင်သဖြင့်

နေနှင့်လကိုဆောင်သည့် အတိတ်နိမိတ်ကိုယူ၍ စန္ဒသူရိယဟူ၍ အမည်မှည့်ခေါ်သော သားတော်တစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ သားတော် စန္ဒသူရိယသည် သက်တော် (၂၅)နှစ် မဟာသက္ကရာဇ် (၉၇)တွင် စန္ဒိမာလာနှင့် လက်ဆက်ကာ ရွှေထီးရွှေနန်းကို သိမ်းမြန်းအုပ်စိုးတော်မူပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်မဇ္ဈိမ၌ ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူပါသည်။ သက္ကရာဇ် (၁၀၃)ခုနှစ်၊ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ၊ မဇ္ဈိမဒေသရှိ ရာဇဂြိုဟ်သည် ရခိုင်ပြည်နယ်စပ်ရှိ ဘင်္ဂရန်ဒီမှ (၂၅၆)မိုင်ခန့်သာ ကွာတော်မူပါသည်။ ရခိုင်ပြည်မှ ကုန်သည်များသည် အနောက်မဇ္ဈိမဒေသသို့ ကုန်းကြောင်း၊ ရေကြောင်းတို့ဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား သွားလာနေကြသဖြင့်၊ ဘုရားပွင့်တော်မူသည့်အကြောင်းကို တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားမှတစ်ဆင့် စန္ဒသူရိယမင်းကြီး ကြားသိတော်မူပါသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားရသောအခါ စန္ဒသူရိယမင်းကြီး၏စိတ်ဝယ် ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်လိုသည့် စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ဘုရားရှင်၏ အမည်ကို ကြားရုံမျှဖြင့်၊ ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်လိုသည့် ဆန္ဒများပြင်းပြခြင်းမှာ ဘဝများ အဆက်ဆက်က ဖြည့်

ဆီးခဲ့သော ပါရမီဆက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားတော်တို့အားခေါ်ယူ၍ ဘုရားရှင်အား သွားရောက် ပင့်ဆောင်စေရာ ပုဏ္ဏားတော်များက ကြွမည်မဟုတ်ဟု လျှောက်တင်သဖြင့် ဆရာပုဏ္ဏားများအား တောသို့နှင့်ထုတ် ရန် အမိန့်ထုတ်လေသည်။ ဘိုးတော် နရပတိဝင်စားက တောသို့နှင့်မထုတ်အပ်ပါလျှောက်သော် ဘိုးတော်အား တော သို့နှင့်ပြန်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ဘိုးတော်အား တောသို့ နှင်မထုတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်သောအခါ မိဖုရားခေါင် ကြီးအား တောသို့နှင့်ပြန်သည်။ မြောက်နန်းမိဖုရား အဇ္ဇန ဒေဝီက တောင်နန်းမိဖုရားအား နှင်ရန်မသင့်ကြောင်းလျှောက် ထားရာ ၎င်းမိဖုရားကို တောသို့နှင့်ပြန်သည်။ မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အား မဖူးတွေ့ရသဖြင့် မည်သူမျှ ဖျောင်းဖျ၍မရ ဘဲ ၎င်းနှင့်ဆန့်ကျင်သည်ဟု ထင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို တောသို့နှင့်ထုတ်နေသဖြင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ထဲတွင် မင်းကြီးအား ဖျောင်းဖျမည့်သူ တစ်ဦးမျှပင် မရှိဖြစ် နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပညာအရာနှင့်ပြည့်စုံပြီး စကားဆို ရာ၌ လိမ္မာယဉ်ကျေးသော မင်းကြီး၏နှမတော်ဖြစ်သော

ဥဒုမ္မရဒေဝီသည် မနေသာတော့ဘဲ မင်းကြီးအား ဤသို့
လျှောက်ထားပါသည်။

‘အရှင်မင်းကြီး၊ ဘုရားရှင်သည် ဤဌာနသို့ရောက်
အံ့သော အကြောင်းရှိလျှင် ဖူးရပါလိမ့်မည်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ
ခြင်းမဖြစ်ပါလင့်’

နှမတော် ဥဒုမ္မရဒေဝီ၏ စကားကို ကြားရသော
အခါ မင်းကြီးသည် သတိသံဝေဂရ၍ ပညာရှိအမတ်ကြီး
များအားခေါ်၍ တိုင်ပင်တော်မူပါသည်။

‘အမတ်ကြီးများ ငါအရှင်မင်းမြတ်၌မြတ်စွာဘုရား
သခင်အား ဖူးတွေ့လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလွန်းလှ၏၊ အသို့ပြု
အံ့သော်ကောင်းအံ့နည်း’

‘အရှင်မင်းကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားအား ရည်မှန်း၍
တံခွန်ငါးရာ၊ ရွှေပေါက်ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့်
ပူဇော်ပင့်ဖိတ်ပါလော့’

ပညာရှိအမတ်ကြီးများ အကြံပေးလျှောက်တင်သည့်
အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ ခုနစ်ရက်တိုင်
တိုင် တံခွန်ငါးရာ၊ ရွှေပေါက်ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက်တို့
ဖြင့် ပူဇော်ပင့်ဖိတ်တော်မူပါသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေလုဝန်

ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေသော မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ကရုဏာရှေ့ထား၍ ကြည့်တော်မူစဉ် စန္ဒသူရိယမင်းကြီး ပင့်ဖိတ်တော်မူသည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ညီတော်အာနန္ဒအား ခေါ်၍ မိန့်တော်မူပါသည်။ စန္ဒသူရိယမင်းသည် ငါ့အား မဖူးတွေ့ရသော် ခန္ဓာပင်လျောကျအံ့တည်း။ ဘဝများစွာ သံသရာကလည်း အကြောင်းတရားများနှင့် ဆက်စပ်မှုပါရမီဆက်များရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခညဝတီပြည်ရှိမင်းမိဖုရားအပါအဝင် တိုင်းသူပြည်သားများ သောတဝတ္ထိဖိုလ်၌ တည်ရန်လည်းကောင်း၊ ပဉ္စသီလရှိသော သရဏတည်ရန် လည်းကောင်း၊ ငါ၏ ကိုယ်စားရုပ်ပွားတော် ဝဟာမုနိကို သွန်းပြုကာ တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် ငါဘုရားထားတော်မူသော သာသနာငါးထောင်ပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ကောင်းမှုတရား ပွားများနိုင်စေရန်အတွက် ခညဝတီကြွအံ့ဟု ကြံတော်မူပါသည်။

စန္ဒသူရိယဘုရင်နှင့် တိုင်းသူပြည်သားများ မပင့်မီပင်၊ ဘုရားရှင်သည် ရှေးနောင်တော်ဘုရားများနည်းတူ ကိုယ်ပွားတော်ရုပ်ထုကို တည်ထားရန် ဆန္ဒရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ဦးမဆွကပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်
 ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်တွင် ဗိမ္မသာရမင်းကြီးအား၊
 ငါပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ခဲ့လျှင် အမိုက်တိမ်တိုက်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်မည်။
 မတရားမင်းများလျက် တရားမတရက်ဖိုလ်ကွယ်မည်။ ဒုစရိုက်
 များ၍ အပါယ်လားမည်ဟု နိမိတ်ပြ ဟောကြားတော်မူခဲ့
 ဖူးလေသည်။ သို့သော် ဘုရားရှင်၏ နိမိတ်ပြဟောပြောချက်
 ကို ဗိမ္မသာရမင်းကြီးသည် ပါရမီမပါသဖြင့် နားမလည်မသိ
 ရှိခဲ့ပေ။ ခပ်မဆိတ်သာ နေခဲ့ပါသည်။ နောင်တစ်ဖန် ကဆုန်
 လပြည့်နေ့၌ တရားဟောစဉ်ကလည်း ရှေးဘုရားတို့သည်
 နိဗ္ဗာန်ကူးမည်ပြုသောအခါ သာသနာကို လူ့ဘုံကျွန်း၌ထား
 ရစ်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်သည် အရောင်သဏ္ဍာန် ရုပ်ပွားတော်
 (ကိုယ်စားတော်)ကို သွန်းထားခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်သည်
 သာသနာရောင်ထွန်းလင်း၍ ဒါနပါရမီရှိသည့်အတိုင်း၊
 အတိုင်းမသိ အကျိုးရှိခဲ့သည်ဟု နိမိတ်ပြလှစ်ကျူးခဲ့သော်
 လည်း ဗိမ္မသာရမင်းကြီးမှာ နှုတ်မဟာခဲ့ချေ။ ဤသို့ပြုလုပ်ရန်
 ပါရမီဆက်ပါမလာရကာ မည်သို့မျှ နှုတ်ဖွင့်မဟနိုင်ချေ။
 မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ပွားတော်သွန်းရန် ပါရမီဆက်ပါ
 သူကား ဓညဝတီပြည့်ရှင် စန္ဒသူရိယမင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒသူရိယမင်းသည် ယခု ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှ ကိုယ်ပွားတော်သွန်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်၊ ဘဝအဆက်ဆက်ကပင် (မြတ်စွာဘုရား နှစ်ကျိပ်ကာလ) မြတ်စွာဘုရားလောင်းနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကာ၊ ဘုရားအလောင်းတော်၏ ရုပ်ပုံကို ကိုယ်ပွားတော်အဖြစ် သွန်းလုပ်ပူဇော်ခဲ့သော ဘုရားရှင်နှင့် စန္ဒသူရိယမင်းတို့၏ ပါရမီဆက်များ-

(၁) ဘုရားလောင်းသည် ကလိင်္ဂပြည်တွင် မြဟွာ ဘာဝီမင်းဖြစ်စဉ်၊ စန္ဒသူရိယ အလောင်းသည် ဇေယျနန္ဒီ အမတ်ကြီးဖြစ်၍ အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အလောင်းတော်က တောထွက်အံ့ဟု အမတ်ကြီးအား ထီးနန်းလွှဲအပ်ရာ၊ စန္ဒသူရိယအလောင်း အမတ်ကြီးသည် လက်မခံဘဲ နောက်တော်ပါးမှလိုက်ကာ ရသေ့ဘဝဖြင့် အလောင်းတော်အား ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့လေသည်။

(၂) ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဘုရားလောင်းသည် ဗေဒင်အရာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်သော ပုဏ္ဏား၏သားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရာ စန္ဒသူရိယအလောင်းသည် နွားကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့၌ သူခိုးဓားပြများက စန္ဒသူရိယအလောင်းများကျောင်းသား၏ နွားများ ဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။ နွားများ

ပျောက်ဆုံးနေသည့်အတွက် နွားကျောင်းသားလေးမှာ များစွာ
 သောကရောက်လျက် ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာပါသော်
 လည်း မတွေ့ရချေ။ ထိုစဉ် ဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏားငယ်က
 ဗေဒင်တွက်ပေးသဖြင့် နွားများ ပြန်လည်ရခဲ့ပါသည်။ ထို
 ကျေးဇူးကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ ဘုရား
 လောင်းထံ၌ အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ပါသည်။ ပုဏ္ဏားငယ်လေး
 မှာ မလွဲမရှောင်သာ၍ တစ်ပြည်တစ်ရွာသို့ သွားရသောအခါ
 ၎င်း၏ကိုယ်စား ရွံ့ရုပ်ကလေးပြုလုပ်ကာ ထားခဲ့ရလေသည်။
 ထိုရုပ်တုလေးကို တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ် ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။
 ထိုပါရမီဆက်သည် ဂေါတမဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူသော
 အခါ ကိုယ်ပွားတော် ပူဇော်ခွင့်ရခြင်း၏ အကြောင်းတစ်
 ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနွားကျောင်းသားဘဝ၌ အိပ်ရာဝင်
 စဉ် ညောင်ပင်စောင့်နတ်က မနာလိုဖြစ်ကာ ထိုရုပ်တုလေး
 ကို ဖုံးကွယ်ဖျောက်ပစ်သဖြင့်၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ဘဝဆုံး
 သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤနွား ကျောင်းသားဘဝကပင်
 ဘုရားလောင်းကို လွန်စွာ ချစ်ခင်ခဲ့သော ပါရမီဆက်တစ်ရပ်
 ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

(၃) ထိုမှလွန်၍ ဘုရားလောင်းတော်သည် ဟိမဝန္တာ

တော၌ ရသေ့ဖြစ်စဉ်၊ စန္ဒသူရိယမင်းလောင်းသည် မင်း
 ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမင်းကြီးသည် တောကစားထွက်ရင်း
 ရသေ့ကြီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဘဝဆက်မှ ပါရမီကြောင့်
 အလွန်ကြည်ညိုစိတ်များပွားကာ သားကောင်များ သတ်ဖြတ်
 ခြင်းမှ စွန့်လွှတ်ကာ၊ ရသေ့ကြီးထံ အလုပ်အကျွေးပြုလေ
 သည်။ ရသေ့ကြီးအား တိုင်းပြည်သို့ပင့်သော်လည်း လက်
 မခံသဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း အစရှိ
 သည်တို့ကို ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ထိုဘဝ၌ ဤကဲ့သို့
 ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း လှူဒါန်းရသော အကြောင်းကြောင့်၊
 ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ပွင့်သောအခါ ဖူးတွေ့ရလို၏။ နိဗ္ဗာန်သို့
 ကြွသွားတော်မူသောအခါလည်း သာသနာတော် အရှည်
 ကြည်တံ့ရေးအတွက် ကိုယ်စားတော် တည်ထားခွင့်ရပါလို
 စိတ်ဟူ၍ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။

(၄) အခြားဘဝတစ်ခုတွင် ဘုရားလောင်းတော်
 သည် ဟိမဝန္တာတောရှိ ရွှေပဗ္ဗတတောင်တော်တွင် ရသေ့
 ဖြစ်၍ တရားအားထုတ်နေစဉ် စန္ဒသူရိယ မင်းအလောင်း
 တော်သည် မုဆိုးဖြစ်ကာ သားကောင်များကို လိုက်လံဖမ်း
 နှိပ်နေခိုက်၊ မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ ရသေ့ကြီးနှင့်တွေ့

ဆုံပြီး ခရီးလမ်းကို ညွှန်ပြသဖြင့် လမ်းမှန်သို့ရောက်ခဲ့ဖူး
 လေသည်။ ထိုအကြောင်းတရားကြောင့် ကျေးဇူးအထူးတင်
 ကာ၊ ဆွမ်းမပြတ်လှူလိုကြောင်း ပြောသောအခါ ရွံ့ဖြင့်ပြု
 လုပ်ထားသော ကိုယ်စားရပ်တုကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဘဝ
 ဆက်တိုင်းလည်း ပူဇော်ခွင့်ရရန် ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။

(၅) ထိုဘဝမှ တစ်ဖန်ပြန်လွန်သော် ဘုရားလောင်း
 တော်သည်၊ မဟာဇနကမင်းကြီး၏သားတော် ဖြစ်လေသည်။
 မင်းသားသည် ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်၍ စန္ဒသူရိယ အလောင်း
 တော်သည် မဏိစုတ္တရပြည်၊ ထိုရဟန်းအားပင့်၍ ကျောင်း
 ဆောက် လှူဒါန်းတော်မူခဲ့ပါသည်။ ရဟန်းကြီးက ကိစ္စကြီး
 ငယ်ရှိ၍ တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့သွားသော်၊ ခွဲခွာမနေလို၍ ရဟန်း
 ကြီးအား လျှောက်ထားသောအခါ ရဟန်းကြီးက ၎င်းကိုယ်
 စား ရပ်တုငယ်ပြုလုပ်၍ ပူဇော်စေခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ဘုရားအလောင်းတော် ဘဝအဆက်ဆက်
 ကပင် အလောင်းတော်အား ကြည်ညိုချစ်ခင်ကာ၊ ရပ်တု
 ငယ်သွန်းပြု၍ ပူဇော်ရသော ပါရမီဆက်များကြောင့် မြတ်
 စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောအခါ သာသနာဂေါးထောင်
 ထားရစ်ခဲ့သော လူ့ဘုံခန်းဝါတွင် မြတ်စွာရှင်၏ ကိုယ်စား

တော် ထုလုပ်သွန်းခွင့်ရသော တစ်ဦးတည်းသော ပါရမီရှင်
 ဖြစ်။ စန္ဒသူရိယမင်းမှာ ခေတ်တော်ပြည်တွင် ထင်ရှားကာ
 ပါပေါက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပါရမီဆက်များရှိမှ
 တလျှင် နောက်နောင်၌လည်း သာသနာ၏အကျိုးကို သယ်
 ခွင့်ရရှိမည်ဖြစ်သဖြင့် သူတော်စင်ပါရမီရှင်များဖြစ်ရန်
 ပါရမီဆက်ရရန် အလွန်အရေးကြီးကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါ
 သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏
အနာဂတ်အတွက်

လူတစ်ယောက်၏
ဘဝနှစ်ခုပြဿနာ

မည်
ထူး
သ
လွန်
တဝ
ယေ
ကုန်
၌
ကော
အပေ
ထိုဖြစ်
တစ်ပု

လူလောကကြီး၌ ကံဇာတ်ဆရာ၏အက္ခေအကောက်
မညီညာသော ကံကြမ္မာတစ်ခု၏ လှည့်စားချက်တို့ကြောင့်
ထူးဆန်းသည့် အကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါသည်။
သဘာဝတရားအတိုင်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်သော သဘာဝ
လွန်ဖြစ်ရပ်တို့နှင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ကြုံရ
တတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လူတစ်ထောင်တွင် တစ်
ယောက်ဖြစ်ခဲ့လှသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ဒလကွမ်းခြံ
ကုန်းသွား ကားလမ်းပေါ်ရှိ တောကြီးတန်းရွာကြီးတစ်ရွာ
၌ ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှာ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်
ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ကြားသိရသူ
အပေါင်းမှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩမကုန်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။
ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းမှာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားရုံမဟုတ်ဘဲ ပဟေဠိ
တစ်ပုဒ်သဖွယ် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေ

သဖြင့် ရွာသူရွာသားများနှင့်တကွ စာရေးသူတို့ပါ ပဟေဠိကိုအဖြေညှိရန်အတွက် ခေါင်းဖြူလှနီးပါး အကြံထုတ်ခဲ့ရသည့် ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဖြူစင်ရိုးသားသည့် တောသူတောင်သား မိသားစုတစ်စုတွင် သဘာဝတရား၏ ထူးဆန်းသော လှည့်စားချက်တစ်ခုကြောင့် ရွာဦးဆရာတော်ကြီးလည်း မနေရ၊ ရွာသူကြီးလည်း မကြံ့စဖူး အကြံထူးသည့်ဖြစ်ရပ်အတွက် ခေါင်းခြောက်ရဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းဖြစ်ပွားရာ ရွာနှစ်ရွာရှိ ရွာသူရွာသားများမှာ လယ်တောဆင်းလည်း သည်အကြောင်း၊ ရွာထဲရောက်လည်းသည်အကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤမျှရှုပ်ထွေးပြီး ဖြေရှင်းရခက်သည့် အကြောင်းအရာမှာ ဦးထွန်းအံ့နှင့် ဒေါ်ခင်နွဲ့တို့၏ မိသားစုမှ စသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ထိုသဘာဝအလွန် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ပေးခဲ့သော အမည်မှာ ‘သူတစ်ယောက်၏ ဘဝနှစ်ခုပြဿနာ’ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အချိန်ကာလတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တစ်ခုအတွက် အတိတ်၏အရိပ်သဖွယ် ပြန်လည်သတိရစေသည့်

အကြောင်းမှာ ‘မောင်မိုးခိုင်’ ကြောင့်ဟုပင် ဆိုချင်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနံနက်ခင်း...။

စာရေးသူ၏ အိမ်သို့ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်
တစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ သူကား ဤဇာတ်လမ်း၏
အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သော မောင်မိုးခိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မောင်မိုးခိုင်သည် အလွန်ကြီးမားသော ပိန္နဲသီးကြီးတစ်လုံး
အား ထမ်း၍ စာရေးသူ၏ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

‘အန်တီယွန်း၊ နေကောင်းတယ်နော်’

‘ဪ... မောင်မိုးခိုင်ပါလား၊ နေကောင်းပါ
တယ်၊ လာ... လာ’

‘မေမေက အန်တီယွန်းအတွက် ပိန္နဲသီးပို့ခိုင်းလို့
လာပို့တာပါ’

မောင်မိုးခိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကြီးမားလှသည့်
ပိန္နဲသီးကြီးအား စာရေးသူ၏ရှေ့၌ ချလိုက်ပါသည်။

‘ပိန္နဲသီးကြီးက တော်တော်ကြီးကားပဲ၊ ဒုက္ခရှာလို့
မောင်မိုးခိုင်ရယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကတောင် သယ်လာရတယ်
ဆိုတော့ တော်တော်လေးမှာပဲ’

‘ရပါတယ် အန်တီယွန်းရယ်၊ အန်တီယွန်းရဲ့ကျေး

ဇူးတရားတွေဟာ အများကြီးရှိတယ်လို့ ခဏခဏ ပြောပါတယ်’

‘မပြောပလောက်ပါဘူး ကလေး၊ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကိုစဉ်းစားရင်း အဖြေမှန်ရသွားတဲ့သဘောပါ၊ ညော်... မမနွဲ့... မမနွဲ့၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကြာခဲ့တာတောင် မမေ့နိုင်သေးဘဲကိုး’

စာရေးသူလည်း ဤသို့ပြောဆိုရင်း မမနွဲ့ကိုသတိရမိခဲ့ပါသည်။

မောင်မိုးခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ရုပ်ရှင်ပြသည့်နယ် တရားရေး ပြန်လည်မြင်ယောင်လာခဲ့ပါသည်။ (ဤသည်မှာ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကာယကံရှင်များမှ ယခုထက်တိုင်သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါသဖြင့် ထိုသူများ၏ဆန္ဒအရ ရွာကြီးများ၏အမည်ကို ချန်လှပ်ထားရပါသည်။)

မောင်မိုးခိုင်၏ ယခုဘဝတွင် မွေးဖွားအမေတော်စပ်သူမှာ စာရေးသူ၏ အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သည့် ဒေါ်ခင်နွဲ့ဖြစ်ပြီး တောကြီးတန်း ချက်မြုပ်ရွာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တောသူ

တောင်သားပီပီ ကျေးဇူးတရားကို အင်မတန် ဦးထိပ်ထား
 သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအား ကျေးဇူးရှိသည်ဟုဆို
 ကာ ၎င်းခြံမှထွက်ရှိသော ခြံထွက် သီးနှံများပေါ်သည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် ပေးပို့တတ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း
 နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ကလည်း သည်လို ပိန္နဲသီးကြီးမျိုးကို ပိုက်
 ရှိဝမ်းနည်းကြေစွာဖြင့် ထိုတောကြီး တန်းရှိ အစ်မနွဲ့တို့ရွာမှ
 စာရေးသူ ပြန်လာခဲ့ရဖူးပါသည်။

လေရူးသော့သော့တွင် ဖုန်မှုန့်များ ပြန့်လွင့်နေသော
 နွေဦးကာလ၏ တစ်ခုသောညနေခင်း...

စာရေးသူသည် ရန်ကုန်မြို့မှ အစ်မဝမ်းကွဲရှိရာ
 တောကြီးတန်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ပါသည်။ စာရေး
 သူအား 'ဤတောကြီးတန်းတစ်လျှောက်ရှိ သမိုင်းဝင်ခဲ့သည့်
 နေရာများနှင့် ရှေးဟောင်းစေတီတော်များအားလုံး လိုက်လံပြ
 သခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်များ၏ သမိုင်းကြောင်းကို လေ့လာ
 ရင်း ကြည်ညိုစွာ ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။ သောကြာနေ့ ညနေ
 ကရောက်ရှိပြီး စနေနေ့တွင် ညအိပ်ကာ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေ
 တွင် စာရေးသူပြန်လေ့ရှိပါသည်။

ယနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ဤညနေတွင်

စာရေးသူအိမ်သို့ ပြန်ရပေမည်။ အစ်မဖြစ်သူ သူ၏ခြံထွက်
 ဖြစ်သော ပိန္နဲသီးကြီးအား စာရေးသူ၏မိခင်ကြီးစားရန်အတွက်
 လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူလည်း သည်ညနေတွင်
 ပြန်မည်ဖြစ်၍ အစ်မဖြစ်သူနှင့် အိမ်ရှေ့ရှိကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်
 ထိုင်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေခဲ့ပါသည်။

နံနက် (၉)နာရီခန့်အချိန်တွင် ရွာ၏အရှေ့ပိုင်းမှ
 ကျွဲအုပ်တစ်အုပ် လာနေသည်ကို စာရေးသူ လှမ်းတွေ့နေပါ
 သည်။ စာရေးသူတို့ ထိုင်နေသော ကွပ်ပျစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း
 ရှိ ထိန်ပင်ကြီးအောက်၌ အစ်မ၏သားကလေး မောင်လှမြင့်
 မှာ လောက်လေးတစ်လက်နှင့် ဟိုပစ်သည်ပစ် လုပ်နေပါ
 သည်။ ထိုစဉ်က ထိုကလေး၏ အသက်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်
 ခန့်ရှိပါသည်။

မောင်လှမြင့်ကလေးမှာ စာကလေးကိုလောက်လေး
 နှင့်ပစ်ခိုက် လွဲချော်ကာ ကျွဲအုပ်အတွင်းမှ ကျွဲငယ်ကလေး၏
 ဦးခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ထိမှန်ပါတော့သည်။ ထို
 အခါ ကျွဲကလေးမှာ နာလွန်းသဖြင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်ဟစ်
 လိုက်ပါသည်။

‘ညွန့်... ညွန့်... ညွန့်’

အားမာန်သစ်စာပေ

ထိုစဉ် ကျွဲထီးကြီးမှာ မိမိ၏ကျွဲသားပေါက်ကလေး
၏အော်သံကြောင့် မောင်လှမြင့်ကို စိမ်းစိမ်းကြီး ရပ်ကြည့်
ခိုက် မောင်လှမြင့်မှာ ကျွဲထီးကြီးအား လောက်လေးဖြင့်ထပ်
ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘ရှူး... ရှူး... ရှူး...’

ကျွဲထီးကြီးမှာ မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ။ ရှူးရှူးရှူး
ရှူးနှင့် ဒေါသအလွန်ထွက်သွားပုံရပြီး နောက်ခြေနှစ်ချောင်း
ဖြင့် ခွာစုံယက်ကာ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းအား ညွတ်ကွေးပြီး
ကဆုန်ပေါက်ကာ မောင်လှမြင့်ဆီသို့ တရှိန်ထိုးပြေးလာပါ
တော့သည်။ စာရေးသူသည် အဖြစ်သနစ်၏ အစအဆုံးကို
တွေ့လိုက်သည့်အတွက် ဤကျွဲစီး၏အန္တရာယ်ကို သိလိုက်
သဖြင့် လှမ်းအော်၍ သတိပေးလိုက်ပါသည်။

‘မောင်လှမြင့်... ပြေး... ပြေး... ကျွဲထီးကြီး
လာနေပြီ’

စာရေးသူ၏ သတိပေးသံကို ကြားသဖြင့် မောင်လှ
မြင့်ကိုလည်း ပြေးမိပြေးရာ အနီးအနားဆုံးရှိထိန်ပင်ကြီး၏
အနီးသို့ ရောက်ချိန်တွင် ကျွဲထီးကြီးမှာ မိသလောက်ဖြစ်လာ
ပါသည်။ ထိုသို့ အနီးဆုံးနေရာသို့ ကျွဲထီးကြီးရောက်လာ

သဖြင့် ထိန်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးရန်အတွက် ထိန်ပင်ကြီး
အား ဖက်၍တက်နေစဉ် ကျွဲထီးကြီး၏ ကျွဲချိုဖြင့်ကော်၍
ထိုးစိုက်လိုက်ရာ သွေများဖြာခနဲ ပန်းထွက်လာပါသည်။

‘အမယ်လေး... သေပါပြီ၊ မောင်လှမြင့်ရေ...

သားလေး’

အစ်မနွဲ့မှာ အော်ရင်းပြေးလာခဲ့ပါသည်။ စာရေး
သူလည်း အစ်မနှင့်အတူ ပြေးလာရာ မောင်လှမြင့်အနီးသို့
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အငြိုးကြီးသည့်ကျွဲကြီးမှာ ဘယ်ချို
နှင့် မောင်လှမြင့်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးစိုက်ပြီးညာချိုကိုယမ်း
ကာ ကျန်နေရာသို့ ထိုးစိုက်လိုက်သည့်အတွက် ထိန်ပင်နှင့်
ကျွဲချိုကြားတွင် မောင်လှမြင့်ကလေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်
သား ထုတ်ချင်းပေါက် သွေးအိုင်ထွန်းသွားပါသည်။

‘ဟဲ့... ကျွဲ... ဟဲ့... ကျွဲ’

စာရေးသူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ဟိုကျွဲကြီးအား
နီးရာတုတ်ကို ကောက်ကာ ခြောက်ရပါတော့သည်။ သို့သော်
လည်း ကျွဲကြီးမှာ ၎င်း၏ဦးခေါင်းကိုနှံ့ကာ အငြိုးကြီးစွာ
ခါယမ်းနေသည့်အတွက် မောင်လှမြင့်ကလေးမှာ အူများ
အထွေးလိုက်ကျလာပြီး ‘အမေ’ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းအော်

တစ်နိုင်ခဲ့ကာ ဇက်ကျိုးသွားပါသည်။

ထိုအခါမှ ကျွဲထီးကြီးသည် ထိန်ပင်၌စိုက်ဝင်နေသော ကျွဲချိုကိုနုတ်ယူကာ လာရာလမ်းသို့ တရိုက်ထိုးပြေးသွားပါသည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှပါသည်။ မောင်လှမြင့်ဆီသို့ ပြေးသွားသောအခါ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော ရုပ်ခန္ဓာကိုသာ ရလိုက်ပါသည်။ မောင်လှမြင့်က လေး၌ တစ်ကိုယ်လုံးပေါက်ပြဲကာ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းကလီကများ ထွက်ကုန်သဖြင့် ကလေးငယ်၏ရုပ်အလောင်းမှာ မြင့်ရက်စရာမရှိပေ။

တစ်ဦးတည်းသားကလေး မောင်လှမြင့်၏အဖြစ်ကို မြင်ရသည့်အတွက် အစ်မ မခင်နွဲ့မှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ သားကလေး၏အလောင်းကို ပိုက်ကာ ငိုရင်းနေပါတော့သည်။

‘သားလေး... သားလေး အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား သားလေးရယ်’

ကလေးအလောင်းကို ပိုက်ကာငိုရင်း အလွန်ပင်ကြဲကွဲဝမ်းနည်းလွန်းသည့်အတွက် တက်သွားကာ မေ့လဲသွားပါတော့သည်။

‘အစ်မနွဲ့... အစ်မနွဲ့... သတိထားပါဦး’

စာရေးသူမှာ အစ်မနွဲ့နှင့်တူကလေးကိုပွေ့ကာအစ်မ
နွဲ့အား သတိပေးနေချိန်တွင် အစ်မနွဲ့၏ခင်ပွန်း ဦးထွန်းအုံမှာ
ပြေးလာပြီး ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ထွေးပွေ့ထားလိုက်ပါသည်။

‘သားလေး... အနွဲ့... သားလေး၊ သေပြီလား
လုပ်ကြပါဦး’

ဦးထွန်းအုံမှာ ဇနီးနှင့်သားကလေးကို ပွေ့ထားရင်း
သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် ရွာသူရွာ
သားများ ရောက်ရှိလာပြီး နှစ်ဦးစလုံးကို ပွေ့ကာ အိမ်ရှေ့
ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တင်ကာ အစ်မနွဲ့အား သတိရစေရန် ယပ်
ခတ်ပေးခြင်း၊ ရှုဆေးရှုခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ပြုစုကာ အလုပ်
ရှုပ်သွားခဲ့ပါသည်။

မကြာခင်တွင် အစ်မနွဲ့ သတိပြန်ရလာသော်လည်း
သားကလေး၏ အဖြစ်ဆိုးအတွက် ငိုရင်းတက်ရင်းဆိုသလို
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကံကြမ္မာက ရက်စက်စွာ မောင်လှ
မြင့်ကလေး၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ချွေယူသွားခဲ့ပါသည်။

ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်ဆိုသလို စာရေးသူရောက်ရှိခဲ့
တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အဖြစ်ဆိုးနှင့်ကြုံတွေ့ရသော သားငယ်

ကလေးမောင်လှမြင့်၏ဈာပနအတွက် ကောင်းမွန်စွာသဂြိုဟ်
 ပေးခဲ့ရပါသည်။ စာရေးသူလည်း ရုံးသို့ခွင့်တင်ခိုင်းကာ
 ရိက္ခာကလေး၌ ရက်လည်သည်အထိ နေခဲ့ရပါသည်။ အိမ်
 သို့အပြန်တွင် အစ်မနွဲ့တို့ခြံ၌သီးနေသော ပိန္နဲသီးကြီးကိုပေး
 ပိုက်သဖြင့် မယူချင်သည့်အတွက် အတန်တန်ငြင်းသော်
 နည်း မရသည့်အဆုံးတွင် ပိန္နဲသီးကြီးကိုပိုက်ကာ ငိုရှိုက်ရင်း
 မှ ဒလဆိပ်ကမ်းသို့လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူး၍
 ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ် စာရေးသူတို့မှာ လှေငယ်
 ကလေးဖြင့် ကူးခဲ့ရပါသည်။ ကူးခအဖြစ် တစ်ကျပ်သာပေးခဲ့
 ပါသည်။

ငိုယို၍ပြန်လာသော စာရေးသူကို အမေက ထိတ်
 နှော့ မေးခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြသောအခါ
 အမေလည်း လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

‘မောင်လှမြင့်ကလေးရဲ့ အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလွန်း
 ကွယ်၊ ကောင်းရာသုဂတိလားပါတော့ ကလေးရယ်’

အမေလည်း ဘုရားရှေ့တွင် မောင်လှမြင့်အတွက်
 တည်ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ အစ်မနွဲ့ကတော့ အရူး
 ဝိုင်း ဖြစ်နေရှာပါသည်။ နေ့စဉ်ငိုကြွေးကာ သားကလေး

အား တမ်းတနေပါတော့သည်။ ခဲအိုဖြစ်သူ ဦးထွန်းအံ့မှာ စာရေးသူအားမှာသဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အစရှိသည့် ရုံးပိတ် ရက်များတွင် ထိုသို့သွားကာ အစ်မနွဲ့အား အားပေးစကား ပြောခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ညနေသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် ထိုထိန်ပင်သွားကာ ငိုယိုတိုင်တည်ခဲ့ပါသည်။

‘သား... လူလေး... မောင်လှမြင့်၊ အမေ့ဆီကို ပြန်ခဲ့ပါကွယ်’

‘အစ်မနွဲ့ရယ်၊ တရားနဲ့ဖြေပါ၊ သေတဲ့သူလည်းပြန် ရှင်မလာတော့ပါဘူး၊ အစ်မရဲ့ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ’

‘မရတော့ဘူး ယွန်းရေ၊ အစ်မနွဲ့ သေချင်သေပလေ့ စေ၊ သားလေးဆီကို လာပြီးငိုမှာပဲ’

အစ်မနွဲ့မှာ မည်သူတရားပြုပြ တရားမရခဲ့ပေ။ သူမ ၏အလုပ်မှာ ညနေစောင်းလျှင် ထိန်ပင်သို့သွားကာ ငိုရမည် ဟု စိတ်ထဲမှာစွဲထားပုံရသည်။ နေ့စဉ်ငိုရင်း ညဉ့်နက်မှအိမ် သို့ပြန်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ငိုကြွေးနေသော ညတစ်ညတွင်...

‘သားရေ... အမေ့ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်၊ အမေ စောင့်နေမယ်’

ထိုသို့ပြောနေစဉ် လေပွေတစ်ခုတိုက်လာပြီးကတော့

ထိုသည်သဖွယ် ထိန်ပင်ရှေ့တွင် ပတ်ချာဝိုင်းကာလည်နေပြီး
 ဖြည်းဖြည်း အစ်မနွဲ့ဆီသို့ ဝိုင်းလည်ကာ ရောက်လာပါ
 သာသည်။ ဤအရပ် ဤဒေသ၌ လေပွေသေးကလေးများ
 ပေါ်ပြီး ရွှေလျားသွားသည်မှာ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်တတ်
 အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ဤလေပွေကို စာရေးသူကြည့်
 ကြည့်ရင်း ကြက်သီးများ ထလာပါသည်။ စာရေးသူမှာ
 ကပင် ငှက်ဖျားရောဂါ အခံရှိသဖြင့် လေကြမ်းကြမ်း
 က်လျှင် ဤသို့ ကြက်သီးထတတ်သည်ဟု မှတ်ယူလိုက်
 သည်။ အစ်မနွဲ့၏လက်မောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော
 မှုတွင်လည်း ကြက်သီးများဖြင်း ဖြင်းထနေသည်ကို တွေ့
 သည့်အတွက် ထူးခြားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော-

အစ်မနွဲ့က စာရေးသူအားနှိုးကာ ပြုံးရွှင်သောမျက်
 ထားနှင့် စကားပြောပါသည်။ စာရေးသူလည်း အစ်မနွဲ့
 ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကိုမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အံ့
 နေမိပါသည်။

‘ယွန်း... အစ်မနွဲ့ အိပ်မက်မက်တယ်၊ သားက
 မောင်လှမြင့် ပြန်လာမယ်တဲ့၊ အစ်မနွဲ့ကို မငိုရဘူး၊

ပြုံးပြုံးလေးနေရမယ်လို့ သားလေးက ပြောတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ အစ်မနဲ့ရယ်၊ အစ်မနဲ့ငိုတော့ သားကလေး တမလွန်ဘဝကနေ စိတ်ဆင်းရဲလို့ နေမှာပေါ့၊ ပြုံးပြုံးကလေးနေတာ ကောင်းပါတယ်’

• စာရေးသူလည်း ဟုတ်သည်ရှိ မဟုတ်သည်ရှိမှန်း မသိသော်လည်း အစ်မနဲ့ကို ငိုကြွေးခြင်းမှကင်းစေရန် ဤသို့ပြောမိပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အစ်မနဲ့ မငိုတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ထိန်ပင်ကြီးဆီသွားနေတုန်းပင်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလေးလကျော်မျှရှိသော် အစ်မနဲ့ထံမှ ထူးဆန်းသော စကားတစ်ရပ်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

‘အစ်မနဲ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့’

လက်သည် ဒေါ်ဖွားညွန့်က အတိအကျ ထောက်ခံချက်ပေးသော သက်သေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပြီး လစေ့သောအခါ ယောက်ျားလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်ပါသည်။

‘ဟယ်... ယောက်ျားလေးတော့’

• မှန်းစမ်း၊ ဗိုက်နဲ့ရင်ဘတ်မှာ အမာရွတ်တွေပါလား’

‘ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ကလေးက ထူးဆန်းလိုက်တာ၊
အမာရွတ်တွေ အပြည့်နဲ့ပါလား’

‘ဟဲ့... ဒါဆို မောင်လှမြင့်ဝင်စားတာများလား
မသိဘူး’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မောင်လှမြင့် သေတုန်းကလည်း
အဲဒီနေရာမှာ ဒဏ်ရာတွေပွနေတာပဲ’

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ရွာလုံး၌ မောင်လှမြင့်ဝင်စားသည့်
လူဝင်စားကလေးဖြစ်ကြောင်း မောင်းမတီးရဘဲ ရပ်ကျော်
ရွာကျော် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ထိုကလေး စကားပြော
တတ်သောအခါ...

‘ကျွဲ... ကျွဲလုပ်တယ်’ဟု ဆိုကာ ငိုတတ်ပါသည်။
ထိုသို့ဖြင့် စကားကောင်းစွာပြောတတ်သည့် အရွယ်ဖြစ်သော
ငါးနှစ်ကျော်ခန့်တွင် ထိုကလေးမှာ စကားများပြောပါတော့
သည်။

‘သားနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘မောင်လှညင့်’ အမှန်မှာ ၎င်း၏နာမည်ကားမောင်စိုး
လှိုင်ဟု ပေးထားပါသည်။

‘သားကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ’

‘ကျွဲကြီးလုပ်တယ်၊ ဟိုပင်ကြီးမှာ ကျွဲကြီး သားကို ချိုနဲ့ထိုးတယ်’

‘သား ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

‘သားသေပြီ၊ ဟိုထိန်ပင်မှာနေရတယ်၊ အမေနွဲ့ လာငိုတယ်၊ သားက ထိန်ပင်ကဆင်းပြီး အမေနွဲ့နောက်လိုက် လာတာ’

‘သားကို ကျွဲလုပ်တဲ့အနာ ပြပါဦး’

‘ဒီဗိုက်မှာလေ၊ ဒီနားမှာလည်း ထိုးတယ်’

ကျွဲခတ်သည့်ဒဏ်ရာဖြစ်ခဲ့သော နေရာများမှ အမာ ရွတ်ကို ပြလေ့ရှိပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မောင်စိုးလှိုင်ကလေး မွေးပြီးသောအခါ မောင်လှမြင့်ဝင်စားသည့်ကလေးဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့၏သားက လေး ပြန်လာပြီဟုဆိုက ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးပျော်နေကြပါသည်။ စာရေးသူလည်း မောင်လှမြင့် တစ်ကျော့ပြန် လူဝင်စား မောင်စိုးလှိုင်အား ချီပွေ့ရင်း သူတို့နှင့် အတူ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်သော ဘဝကလေးဖြင့် အဆုံးသတ်၍ ဘဝ၏တစ်ခန်းရပ်ဖာတ်ဖြစ် မည်ဟု ထင်မိခဲ့ပါသည်။ ထိုကလေးမွေးပြီး ရှစ်နှစ်ခန့်

ကြာတွင် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းသည် အစ်မနဲ့တို့ သားစုဆီသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုရွာနှင့် နှစ်ရွာကျော်ခန့်ရှိသော ရွာတစ်ရွာမှ ကလေးတစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသော စကားကို ကြားရပါ သည်။

‘အမေ ကျွန်တော့်ကို တောကြီးတန်း(....)ရွာက အဖေ အမေဆီကို ပို့ပေးပါ’

‘ဟဲ့... သားလေး၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ သားဟာ အမေတို့သားလေ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ (....)ရွာမှာ အဖေနဲ့အမေရှိတယ်’

‘ဒါနဲ့ သားရဲ့အဖေနဲ့ အမေမှာမည်က ဘယ်သူလဲ’

‘အမေ မနွဲ့၊ အဖေ ထွန်းအုံ’

‘ဒါဆို သားကလေးရဲ့နာမည်ကရော’

‘မောင်လှညင့်’

‘ဗုဒ္ဓေါ မောင်လှမြင့်ဆိုပါလား’

‘အစ်မရေ၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒေါ်ခင်နွဲ့တို့သား ကလေးက ကျွဲခတ်သေပြီး ပြန်ဝင်စားလို့တောင် အတော် ပြုံးနေပြီ။ အခုမှ မောင်လှမြင့် ထပ်ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ ဘယ်နဲ့

လုပ်ကြမတုံး’

‘မောင်လှမြင့် နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပေါ့’

ထိုကလေး၏ဝမ်းဗိုက်မှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များမှဖြစ်သည့် အမာရွတ်များနှင့် ရင်ဘတ်တွင်လည်း အမာရွတ်များမှာ မောင်စိုးလှိုင်၏ အမှတ်အသားအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် မောင်လှမြင့် ဝင်စားသည်ဆိုသည့် ကလေးတစ်ယောက် ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာကြောင်း သတင်းစကားမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့တိုင် ပျံ့လွင့်သွားပါတော့သည်။

ဤတွင် သေဆုံးခဲ့သည်မှာ မောင်လှမြင့်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပြီး ယခုအခါ မောင်လှမြင့်ဝင်စားသည်ဟုဆိုသော ကလေးမှာ နှစ်ဦးဖြစ်နေသည့်အတွက် ကြားရသူအပေါင်းမှာ အံ့ဩနေကြရပါသည်။ နောက်ထပ်ပေါ်လာသည့် မောင်လှမြင့် လူဝင်စားကလည်း သူသည် မောင်လှမြင့်ပါဟု မည်သည့်အချိန်မေးမေး ပြောပြတတ်ပါသည်။ အစ်မနွဲ့တို့ဇနီးမောင်နှံကလည်း ဤသတင်းကို ကြားရသော်လည်း မယုံကြည်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်လှမြင့်ဝင်စားသည့်အကြောင်း၊ မည်သို့မည်ပုံ သေသွားကြောင်းကို မောင်စိုးလှိုင်က ကောင်းစွာပြောတတ်နေသောကြောင့်ပင်။

အားဟန်သစ်စာပေ

ထို့ကြောင့် နောက်ပေါ်သည့် မောင်မိုးခိုင်အား မောင်လှမြင့်
 ဟု အထင်ရှိရန် သင်ကြားထားခြင်းဖြစ်ပေမည်ဟု ထင်မြင်
 ယူဆကြပါသည်။ ထိုသို့ ထင်မြင်ယူဆမည်ဆိုလည်း ထင်
 စရာပင်။ အစ်မနွဲ့တို့မိသားစုမှာ အတော်အတန် ချမ်းသာ
 ကြွယ်ဝသူ လူတန်းစားဖြစ်နေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
 ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမက်၍ ဤသို့ပြောခိုင်းသည်ဟု ထင်
 ကြပါသည်။

ထိုနောက်ပေါက်ကလေးကလည်း အမေ အဖေထံ
 သွားလိုသည်ဟု ပူဆာလွန်းမက ပူဆာသောကြောင့် ၎င်း
 မောင်မိုးခိုင်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ထိုကလေးကို လှည်းပေါ်တင်
 ကာ အစ်မနွဲ့တို့ရွာဆီသို့ မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ အစ်မနွဲ့တို့၏
 အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် လှည်းကိုရပ်ခိုင်းကာ အစ်မနွဲ့၏အိမ်
 ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး အစ်မနွဲ့အား...

‘အမေ...’ သားပြန်လာပြီ’

ထိုသို့ပြောကာ အစ်မနွဲ့အားဖက်၍ ငိုပါတော့သည်။
 အစ်မနွဲ့မှာ မယုံကြည်သော်လည်း မိခင်စိတ်ရှိသူဖြစ်၍ ကလေး
 ငယ်အားချောရင်း ၎င်း၏အမည်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

‘သားနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘မောင်လှညင့်လေ၊ ကျွဲလုပ်လို့ သေသွားတာလေ၊
ဟိုအပင်ကြီးအောက်မှာ သားသေသွားတယ်’

‘အမေ အရမ်းငိုတယ်လေ၊ ငိုပြီး အမေလဲသွား
တယ်လေ’

‘အမေလဲသွားတာ သား ဘယ်လိုသိသလဲ’

‘သားက အဲဒီအပင်ကြီးပေါ်ကနေ အမေ့ကိုတွေ့
တာပေါ့’

ထိုသို့ဖြင့် တွတ်တီးတွတ်တာပြောရာ ၎င်း၏အစ်မ
မှာ ‘အင်း’ လိုက်ကာနေခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် အစ်မနွဲ့၏ရင်
ခွင်ထဲမှပြေးထွက်သွားပြီး တိုင်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသည့်လောက်
လေးခွကို ပြေးယူကာ...

‘သားက ကျွဲကြီးကို အဲဒီလိုပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ကျွဲ
ကြီးက သားကို ချိန်ထိုးတော့ သား သေသွားတာပေါ့’

ဤတွင် အစ်မနွဲ့ ငိုငင်ကျသွားပါသည်။ မောင်လှမြင့်
ကလေး ဆုံးပြီးကတည်းက ထိုလောက်လေးခွအား တိုင်မှာ
ချိတ်ထားခဲ့ရာ မောင်စိုးလှိုင် တစ်သက်မကရှိချေပြီ။ ထို
လောက်လေးခွကို မောင်စိုးလှိုင် ဇာစ်ခါမျှမကိုင်ခဲ့ပေ။ အစ်မ
နွဲ့သည် မောင်စိုးခိုင်အပေါ်တွင် ယုံကြည်ရမလို ဖြစ်လာခဲ့

ပါသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ပြဿနာစသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
 မောင်မိုးခိုင်ကိုလည်း သူ၏သားမောင်လှမြင့်ဟု ထင်သည်။
 မောင်စိုးလှိုင်ကိုလည်း မောင်လှမြင့်မှ မောင်လှမြင့်ဟု ထင်
 သည်။ မောင်လှမြင့်အစစ်ခမျာ မည်သူနည်း။ မောင်လှမြင့်
 တစ်ယောက်တည်းနှင့် ဘဝနှစ်ခုတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့
 သော်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်၏ အမာရွတ်ကအစ အကုန်
 ဟူသည့်အပြင် ကျွဲခတ်ပုံခတ်နည်း မည်သို့သေဆုံးကြောင်း
 ကို နှစ်ယောက်စလုံး အပ်ကျမက်ကျ ပြောပြနိုင်သည်။
 ထိုပြဿနာကို မဖြေရှင်းနိုင်သည့်အဆုံး ရွာဦးဘုန်းတော်
 ကြီးကျောင်းထံသို့ သွားလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။

‘ဟဲ့... ဒီအဖြစ်ကလည်း အတော့်ကို ထူးဆန်းပါ
 လား၊ ဘုန်းကြီးလည်း တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး’

‘ဝိညာဉ်အမွှာပူးလို့ပြောရအောင်လည်း တစ်ခါမှ
 ဘယ်သူမှ ဒီလိုပြောသံမကြားဖူးဘူး’

‘ဝိညာဉ်က နှစ်ခုထက်ကွဲပြီး နှစ်ယောက်ဖြစ်သွား
 သလား မသိဘူး’

ရွာသူရွာသားများမှာ ၎င်းတို့ထင်ရာမြင်ရာ ပြော

သဖြင့် သူကြီးက ငေါက်လိုက်ရပါသည်။

‘တိတ်စမ်း... မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့၊ ဝိညာဉ် နှစ်ခြမ်းကွဲတယ်လို့ ဘယ်တုံးကကြားဖူးလို့လဲ’

‘အေးလေ... တိတ်တိတ်နေကြ’

ထိုသို့ဖြင့် လူဝင်စားပြဿနာအဖြေကို မည်သူမျှ ရှာမရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ် စာရေးသူမှာ သူကြီးအား အကြံတစ်ခု ပေးမိပါသည်။

‘ဦးလေး ကျွန်မအကြံတစ်ခုရတယ်၊ ဒီလို လူအများ နဲ့ဆိုရင် ဒီကလေးတွေရဲ့ပြဿနာ ပြေလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆော့ ပါစေ၊ သူတို့အချင်းချင်း ဘာပြောမလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့’

ထိုကလေးငယ်နှစ်ယောက်အား လွတ်လပ်စွာ ဆော့ ကစားစေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ရက်မှနှစ်ရက်ကူးပြောင်း ကာ တစ်ပတ်ကျော်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကလေးနှစ်ဦးကို စောင့်ကြည့်သည်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ ပေ။ နေဝင်လူလူ ညနေချမ်းတွင် ကလေးနှစ်ယောက် ကစား နေခိုက် ကျွဲအုပ်တစ်အုပ် အိပ်တန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွဲ

ထီးကြီးမှ အနီးမှဖြတ်သွားသော လူတစ်ယောက်အား ခတ်ရန်ပြင်ချိန်တွင် မောင်မိုးခိုင်မှ...

‘မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့၊ သေသွားမယ်’

ထိုသို့ တုန်လှုပ်စွာအော်လိုက်ပါသည်။

‘ကစားမယ်လေ... ကစားမယ်’

မောင်စိုးလှိုင်မှာ မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ ဆက်၍ကစားနေပါသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့ကို ကျွဲကြီးလုပ်လို့သေသွားတာ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းက သစ်ပင်ပေါ်မှာလေ’

မောင်မိုးခိုင်က ဤသို့ပြောသဖြင့် စာရေးသူတို့အား လုံးမှာ အံ့အားသင့်သွားကြပါသည်။

‘ငါက သစ်ပင်ပေါ်က မင်းကိုကြည့်နေတာ၊ မင်းကို ကျွဲကြီးလုပ်တာ ငါ အကုန်မြင်ရတယ်။ မင်းသေသွားပြီး မင်းလည်း သစ်ပင်ပေါ်ရောက်လာတယ်လေ’

‘အေး... နောက်တော့ မင်းမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ’

‘ငါ အမေနဲ့ဆီသွားတာ’

‘အမေနဲ့က ငါ့အမေလေ’

မောင်မိုးခိုင်က ဤသို့ပြောသဖြင့် အစ်မနဲ့မှာ မျက်
 ရည်များကို မနည်းထိန်းထားရပါသည်။ သည်စကားကို
 ကြားရသောအခါ မောင်မိုးခိုင်သည် မောင်လှမြင့် လူဝင်စား
 အစစ်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း မောင်
 စိုးလှိုင်သည် မည်သို့ဤဖြစ်ရပ်ကို အကုန်ပြောနိုင်သနည်း
 ဟူသည့် မေးခွန်းဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ဤအကြောင်းကို ရှင်းပြသူမှာ ရွာဦးကျောင်းထိုင်
 ဆရာတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ မောင်
 စိုးလှိုင်ဟာ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ မောင်လှမြင့်သေဆုံးတာကို အကုန်
 လုံးတွေ့လိမ့်မယ်။ မောင်လှမြင့်ကလေး ဆုံးပြီးတော့ အဲဒီ
 သစ်ပင်မှာ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ရောက်သွားမယ်၊ ဒကာမလေးက
 ငိုပြီး သူ့သားကို ပြန်လာပါဆိုတော့ မောင်လှမြင့်အတုက
 ဒကာမလေးဆီကို ဝင်စားပြီး အစစ်ဟန်ဆောင်ပြီးပြောတာ
 ပဲ၊ ဝိညာဉ်ဘဝထဲက သူ့ကိုယ်သူအစစ်လို့ ဟန်ဆောင်ခဲ့တော့
 ဒီဘဝမှာလည်း သူဟာ မောင်လှမြင့်အစစ်လို့ထင်ပြီးပြော
 တာ။ နောက်သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ မောင်လှမြင့်အစစ်ရဲ့
 ဝိညာဉ်က လူဝင်စားဖြစ်ပြန်ရော၊ ဒါပေမဲ့ အတုက အစစ်

ယောင်ဆောင်နေတော့ ကျုပ်တို့ ဦးနှောက်ခြောက်ရတာပေါ့။
အဲဒီအချိန်မှာ မြို့ကဒကာမလေး အကြံပေးချက်အတိုင်း လုပ်
လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်တွေပြီး ဘဝအမှန်ကို ဖုံးကွယ်
လို့မရဘဲ မူးပေါ်သလို ပေါ်လာတာပေါ့’

ဆရာတော်ကြီး ဤသို့မိန့်တော်မူပြီး မှန်မမှန်ကို
စစ်ဆေးလိုသဖြင့် မောင်စိုးလှိုင်အား မေးမြန်းသောအခါမှ
သူ၏ဇာတိကို ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

‘တပည့်တော် ဒီရွာနဲ့အတော်ဝေးတဲ့ရွာက မောင်
တင်ရွှေပါ။ ပိုးထိလို့သေပြီး ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့လျှောက်သွားရင်း
ဒီအပင်ကြီးမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ မောင်လှမြင့်ကို ကျွဲခတ်တုန်း
က တပည့်တော်ဟာ သစ်ပင်ပေါ်က ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။
အားလုံးကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွဲခတ်ပြီးတော့ မောင်လှ
မြင့် သေသွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီအပင်မှာပဲ ဝိညာဉ်တစ်ခုအဖြစ်
လာနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေနွဲ့က ငိုပြီးပြန်လာခဲ့ဖို့ပြော
ပါတယ်။ တပည့်တော်က ကျွတ်ချိန်တန်လို့ အမေနွဲ့ဆီလိုက်
သွားပြီး မောင်လှမြင့်အယောင်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
တပည့်တော်ဟာ ဝိညာဉ်ဘဝက ဟန်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့်
တပည့်တော်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မောင်လှမြင့်လို့ပဲ ထင်နေပါတယ်။

မောင်မိုးခိုင်နဲ့တွေ့တဲ့အခါကျမှ အရင်ဝိညာဉ်ဘဝရဲ့အကြောင်း
တွေကို ပြန်သတိရလာပြီး မောင်လှမြင့်မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရပါ
တယ်'

'အိမ်... ဘဝ ဘဝတွေရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်း
အရာတွေပဲ'

ထိုသို့ဖြင့် ပြဿနာတစ်ခု၏ အဖြေကို ရှင်းလင်း
စွာ သိခဲ့ရသည့်အတွက် စာရေးသူကို ကျေးဇူးအထူးတင်ခဲ့
ကြပါသည်။ စာရေးသူမှာလည်း ဤသို့ရှုပ်ထွေးလှသည့်
လူဝင်စားပြဿနာတစ်ခုကို အမှတ်မထင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့
သဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
ကြာသည့်အချိန်မှာ မောင်မိုးခိုင်ကလေး ဘွဲ့ရ၍ ဤရွာကြီး
၌ပင် မူလတန်းဆရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ဤအကြောင်းကို
ပြောတိုင်း ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးနေတတ်ပါသည်။ မောင်စိုး
လှိုင်မှာလည်း သားအရင်းဖြစ်နေသဖြင့် ညီငယ်မောင်မိုးခိုင်
ကို လွန်စွာချစ်ခဲ့သည်။

ဘဝတစ်ခုတွင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်၌ အတူနေ
ထိုင်ခဲ့ဖူးသော ဝိညာဉ်ဘဝ၏ အကြောင်းများကို နှစ်ဦးစလုံး

ပြောနိုင်သည်မှာ လွန်စွာ ထူးဆန်းလှပါသည်။ ဤအဖြစ်
 မှာ ကြားရသူပေါင်းကြုံ၍သာ ယုံလိုက်ရသော်လည်း
 ယုံနိုင်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများဖြစ်ပါသည်။
 သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၏ ပဟေဠိကို အဖြေညှိ
 ခဲ့သော လူ့ဘဝ၏ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအတွက်
 တစ်ယောက်၏ ဘဝနှစ်ခုပြဿနာ အဖြစ် ရေးသား
 က်ရပါသည်။

ଶ୍ରୀ

ସଂଗ୍ରହ
୧୭୫୩

နေကြာနှင့် ကုမုဒြာ

‘မေမေရေ... အန်တီဒေါ်မြသိန်းတို့အိမ်မှာ ကုမုဒြာ
ပန်းတွေ ပွင့်နေတယ်၊ လှလိုက်တာ မေမေရယ်၊ ကြာပန်း
အဖြူပွင့်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မွှေးလိုက်တာလည်း အီလို’

‘ဟဲ့... ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်၊ ကုမုဒြာပန်းဟာ
မေမေတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး’

‘မေမေ လာကြည့်’

သမီးဖြစ်သူက ပြောသဖြင့် တစ်အိမ်ကျော်တွင်ရှိ
သော ဒေါ်မြသိန်းတို့အိမ်သို့ သွားကြည့်မိသည်။ ညအချိန်
ဆယ်နာရီကျော်မှ သည်ပန်းက ပွင့်ပါသည်။ ပန်းပွင့်ချိန်တွင်
ပျက်ဖတ်ကလေးအာတိုင်း ‘ထပ်’ ‘ထပ်’ ဟူသော အသံက
ကလေး ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီတွင် အလွန်
လှပသော ကုမုဒြာပန်းများ ပွင့်လန်းလာပါသည်။ ၎င်းပန်း

ပွင့်ကို စာရေးသူ သေချာစွာကြည့်မိပါသည်။ ကုမုဒြာပန်း
 တွင် ပွင့်ဖတ်နှစ်မျိုးရှိသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အောက်
 ဖက်ရှိ ပွင့်ချပ်သည် လယ်တောထဲ၌ တွေ့ရတတ်သော ကြာ
 ဖြူပန်း ပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့ ရှည်မျောမျော ပွင့်ချပ်ပေါင်းဆယ့်နှစ်
 ချပ်ပါရှိပြီး ၎င်း၏အပေါ်ဘက်တွင် ပဒုမ္မာကြာပန်း၏ ပွင့်
 ဖတ်ကဲ့သို့ ဝိုင်းသောပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ပွင့်ဖတ်ပေါင်း ခြောက်လွှာ
 ပါရှိပါသည်။ ၎င်း၏အတွင်းဘက်၌ ဝတ်ဆံမတစ်ခုရှိပြီး
 ဝတ်ဆံဖိုပေါင်းများစွာ ပါရှိသည်။ ၎င်းပန်းပွင့်သည် ညအခါ
 လရောင်ဆမ်းမှပွင့်ပြီး လမိုက်ရက်များ၌ မပွင့်တတ်ပါ။
 ကုမုဒြာအပင်၏အရွက်မှာ သာမန်အရွက်များနှင့်မတူဘဲ ထူး
 ခြားလှပါသည်။ အရွက်များမှာ တစ်ပေခွဲခန့်ရှိပြီး အနားများ
 မှာ အတွန့် အတွန့်နှင့် လှပပါသည်။ ပို၍ထူးခြားသည်မှာ
 ကုမုဒြာပန်းသည် အကိုင်းမှပွင့်သည် မဟုတ်ဘဲ အရွက်မှ
 အဖူးသေးသေးကလေးများထွက်ကာ တဖြည်းဖြည်းကြီး
 ထွားပြီး အရွက်မှပွင့်သော အပွင့်ထူးတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။
 ၎င်းပန်း၏ရနံ့မှာလည်း မွှေးအိသောအနံ့မျိုး ရှိပါသည်။
 ကျွန်မတို့၏ နှစ်အိမ်ကျော်မှ အသက်(၇၀)ကျော်ခန့်ရှိသည့်
 ရှေ့မိနောက်မိ အဘွားမြလည်း လာရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။

‘ကုမုဒြာပန်းဟာ ဆေးဖက်ဝင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ရနံ့ကို
ရင် ခေါင်းမှူး ခေါင်းကိုက်ပျောက်တယ်၊ သူ့ကို သုတ်စား
သည်ဖြစ်စေ၊ ကြော်စားသည်ဖြစ်စေ၊ စားရင် သွေးတိုးနဲ့
ရောဂါပျောက်တယ်လို့ ရှေးဆေးပညာရှင်တွေ ပြောတာ
ကြားဖူးတယ်’

‘အဘွားမြ၊ ဒါဆိုရင် ကုမုဒြာပန်းဟာ ဆေးဖက်
ဝင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကုမုဒြာပန်းရဲ့ ဝတ်ဆံမှုန်ဟာ နှလုံး
ရောဂါအတွက် အထူးကောင်းတာပေါ့’

အဘွားမြပြောသည့်စကားကို နားထောင်ရင်း ဤ
ကုမုဒြာပန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်မိပါသည်။ ၎င်း၏ရနံ့
ကိုလည်း သေသေချာချာ ရှုကြည့်မိပါသည်။ ချိုသောမွှေးအိ
သာ ရနံ့ကလေးသည် ရင်ထဲ၌ အေးသွားသလို ခံစားရပါ
သည်။ ဦးနှောက်အထိ ထိုရနံ့ကလေး ရောက်သွားပုံရသည်။
ကျွန်မ၏ခေါင်းထဲည ကြည်လင်အေးမြသွားသည်ကို သိ
လိုက်ရပါသည်။

‘အဲဒီပန်းကလေးကို အပင်မှာ ဒီအတိုင်းဆက်ထား
ရင် မနက်ရောက်တာနဲ့ ပြန်ငုံသွားရော’

‘ပန်းပွင့်ကလေး ပြန်မငုံအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘ည(၁၂)နာရီမှာ အစွမ်းကုန်ပွင့်မယ်၊ ည(၁)နာရီ
ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြန်ငုံသွားမယ်၊ အစွမ်းကုန် ငွား
ငွားစွင့်စွင့် ပွင့်ချိန်မှာ အပင်ကခုပြီး ရေအပြည့်ထည့်ထား
တဲ့ ဖန်ခွက် (သို့မဟုတ်) ပန်းအိုးထဲမှာ စိုက်ထားရင် မနက်
ထိမငုံတော့ဘူး’

‘အဲဒီပန်းဟာ ဘာကြောင့် ညဘက်မှာပွင့်တာလဲ’

‘လရောင်လာမှ ပွင့်တယ်၊ လရောင်မရှိတဲ့ လမိုက်
ညဆိုရင် ပွင့်ချိန်တန်တဲ့ပန်းအဖူးတွေတောင်မပွင့်ဘဲ လရောင်
ကိုစောင့်ပြီး လရောင်လာမှပွင့်တယ်၊ လရဲ့အရောင်ကို လိုချင်
တဲ့သဘောရှိတဲ့အတွက် ညဘက်မှာမှ ပွင့်တာပေါ့’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးကြသည့် အမေးကို
အဘွားမြက သူ့သိသလောက် ပြန်လည်ဖြေကြားနေပါသည်။
ကုမုဒြာပန်းကလေးကို ယခုမှပင် မြင်ဖူးသော်လည်း အနီ
လရောင်ဆမ်းမှ ပွင့်သောပန်း ကုမုဒြာပန်းနှင့် နေရောင်ခြည်
လာရာဘက်သို့ အမြဲလှည့်၍နေရောင်နှင့်မှ လန်းဆန်းပွင့်စေ
ဆာခဲ့သော နေကြာပန်းကလေးများ၏ အကြောင်းကို
တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်သတိရလာမိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော

နှစ်ပေါင်း (၃၀)လောက်ဆီမှ အတိတ်၏ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ တိုက်ဆိုင်လာသော အခါ အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ လောကကြီး၏ အတွေ့အကြုံနည်းသေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး လက်တွေ့သဘောတရား၏ ဖြစ်တည်မှုကိုသာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့သော လောကကြီး၏ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ၊ ဂမ္ဘီရမြန်မာ့ပညာရပ်များကို အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့သဖြင့် မြန်မာ့ဂမ္ဘီရပညာရှင်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော်လည်း ပညာမရခဲ့သည့် ကျွန်မ၏အဖြစ်မှာ...

* * *

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်ရှိပါသည်။ ဆေးဖက်ပညာ၏ တတိယနှစ်ကျောင်းသူဘဝ (3rd Year Para Medical Student)ကဖြစ်ပါသည်။ တတိယနှစ်ဆေးဖက်ပညာတက္ကသိုလ် စာမေးပွဲများဖြေပြီး၍ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေဖြစ်သော ဒေးဒရဲမြို့သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နှစ်တာ ရန်ကုန်မြို့၌ ကျောင်းတက်ပြီး စာမေးပွဲအပြီး ဒေးဒရဲမြို့၌ အေးဆေးစွာ အနားယူစဉ်

ဗျာပုံမြို့မှ မိခင်ကြီး၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ‘အဘလှ’ ရောက်လာပါသည်။ အဘလှသည် ကျွန်မ၏မိခင်အား အငယ်ဆုံးနှမလေးဖြစ်သည်နှင့်အညီ လွန်စွာ ချစ်ခင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ကြီးမှာလည်း ကျွန်မငယ်စဉ်က ဆုံးပါးသွားခဲ့သဖြင့် ညီမဖြစ်သူမှာ မုဆိုးမဖြစ်သွား၍ မကြာခဏလိုလို ရောက်လာတတ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်သို့ အဘလှလာသည်မှာ ထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ထူးဆန်းသောအကြောင်းမှာ အဘလှသည် သာမန်လူတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်မှစ၍ အညိုယောဂီဝတ် ဂမ္ဘီရပညာရှင်ကြီးများနှင့်တွေ့ဆုံကာ မြန်မာတို့၏ ရှားပါးလှ၍ တိမ်ကောလုနီးပါးဖြစ်နေသော ဓာတ်နက္ခတ်များ၏ ဆက်သွယ်သော ပညာရပ်များ၊ မဟာဂန္ဓာရီ အရိယာဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ်များနှင့် ဂမ္ဘီရပညာများကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အဘလှမှာလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူဖြစ်နေသဖြင့် သူ၏ဖြစ်စဉ်အပြည့်အစုံကို ပြောပြသည်မဟုတ်။ ကျွန်မ၏အမေကိုသာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ခန့် ပြောပြသဖြင့် အမေသည် အဘလှ၏ပညာပိုင်းတစ်ဝက်ခန့်ကို သိထားပါသည်။ သို့သော် ဆေးဖက်ပညာ

တက်နေသော ကျွန်မအား သည်မျှလောက်ပင် ပြောမပြထား
သဖြင့် အဘလှ၏ပညာအဆင့်ကို အမေ့လောက် ကျွန်မ
မသိခဲ့ပေ။ ကျွန်မအား လုံးစုံပြည့်ဝအောင် မပြောခြင်းမှာ
လည်း အကြောင်းရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် အကျိုးအကြောင်း တစ်ခုပေါ်တွင်
လက်တွေ့ကျကျမှ ယုံကြည်သဖြင့် ချက်ချင်းလက်တွေ့မပြ
နိုင်သော အကြောင်းတရားများ၊ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာဖြစ်
မည့် အကြောင်းများနှင့် ဂါထာမန္တာန်တို့၏ သဘောတရား
မှာ ပြုသူ၏စရုဏတရားပေါ် တည်ရှိကြောင်းများ စသည့်
လေးနက်လှသော ပညာများအကြောင်းကို ကျွန်မအား ရှင်း
ပြရန် ခက်သဖြင့် ဂဃနဏ ရှင်းမပြခဲ့ပေ။ အကြမ်းအားဖြင့်
အဘလှကို သိထားသည်မှာ အကြားအမြင် ဗေဒင်ပညာရှင်
နှင့် မြန်မာတိုင်းရင်း ဗိန္ဓောဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူ၍ပင်။
ထို့အပြင် ကျွန်မသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး မည်သည့်ရောဂါ
မှ မဖြစ်သေးသော နုနယ်လန်းဆန်း တက်ကြွနေသော အချိန်
ဖြစ်သဖြင့် အဘလှကို ဂမ္ဘီရပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့်
မမြင်ဘဲ ဦးကြီးတော်သူအနေနှင့်သာ မြင်သဖြင့် အဘလှ၏
ပြောစကားများအပေါ်၌ အလေးအနက်မထားခဲ့ဘဲ အဘလှ

အား စ,နောက်ကာပြောခဲ့မိပါသည်။

အမေသည် ထိုအချိန်က အသက်(၅၀)ကျော်ခန့်ရှိ ပြီဖြစ်၍ ခေါင်းမူးခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်းနှင့် အသက်ရှူမဝခြင်း၊ နှလုံးခုန်မမှန်ခြင်း စသည့် ဝေဒနာများ ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဘလှက အမေအား ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

‘ညီမလေးအပု မင်းတို့အရွယ်မှာ သွေးလေမမှန်တဲ့ ရောဂါတွေ စဖြစ်လာတဲ့အရွယ်ပဲ၊ အသက်လေးဆယ်မှာ မိခင်နို့ရည်ရဲ့ အာနိသင်ကုန်တဲ့ အချိန်ပဲ၊ မိခင်နို့ရည်ရဲ့အာနိသင်ကြောင့် ကျန်းမာခြင်း၊ ခွန်အားရှိခြင်း၊ ကိုယ်ခံအားကောင်းခြင်းကြောင့် အခြားရောဂါများ အလွယ်တကူ မဝင်ရောက်နိုင်ဘူး၊ မိခင်ရဲ့မေတ္တာတရားကြောင့် အနီရောင်သွေးဟာ ဖြူစင်သော အရောင်ပြောင်းသွားပြီး ခုနကပြောတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ရစေတယ်၊(ဒါကြောင့် မိမိအသက်(၄၀)ကျော်တဲ့နေ့မှာ နံနက် (၆)နာရီမှ ည(၆)နာရီအတွင်း နွားနို့တစ်ပိဿာကို ကျိုချက်ပြီး တစ်နေကုန် ဒီနွားနို့ကျိုပြီးသားတစ်ပိဿာကို ကုန်အောင် သောက်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျန်းမာရေးကို ပြန်ဆက်တဲ့သဘောတရားပဲ’)

‘အဘလှ နွားနို့ကို တစ်ပိဿာပဲသောက်ရမှာလား၊

ပိုပြီးသောက်ရင်ရော ရလား’

‘တကယ်လိုအပ်တာက နွားနို့ ‘တစ်ပိသာ’ပဲ၊ ဒီ
တော့ တစ်ပိသာပဲသောက်ပေါ့။ နောက်တစ်ခုကတော့ လူ
မှာ ‘နေဓာတ်’(သို့) အပူဓာတ်နှင့် ‘လဓာတ်’(သို့) အအေး
ဓာတ်လိုတယ်၊ နေဓာတ်၊ လဓာတ်ဟာ လူသားတွေအတွက်
မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ဓာတ်တွေပဲ၊ ဒီဓာတ်တွေကို သုံးတတ်
ရင် အသက်ရှည်တယ်၊ နေမင်းဟာ ရောင်ခြည်တစ်ထောင်
တယ်။ အဲဒီရောင်ခြည်တွေဟာ လူခန္ဓာကိုယ်အတွက် ကျန်း
မာခြင်းနှင့် ဆိုင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဘလှ သမီးတို့ကျောင်းမှာ သင်ရ
တယ်၊ နေရောင်ခြည်ပါတဲ့ ‘RAY’ (ရောင်ခြည်)များထဲမှာ
အယ်ဖာရေး၊ ဂမ္မာရေး၊ အင်ဖရာရက်ရေးခေါ် အနီရောင်ခြည်
အထွာဘွန်းလက်ရေးခေါ်တဲ့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ရှိတယ်၊
ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဟာ ပိုးမွှားများကို သေစေနိုင်တယ်၊
အချို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရောဂါကိုလည်း ပျောက်စေနိုင်တယ်’

‘ဒီနေရောင်ရဲ့ဓာတ်ကို အများဆုံး စုပ်ယူနိုင်တဲ့ပန်း
က နေကြာပန်းပဲ။ နေကြာပန်းဟာ နေရောင်လာတဲ့ဘက်
ကို ယိမ်းနွဲ့ပြီး နေရောင်ခြည်ကို စုပ်ယူတယ်။ ဒါကြောင့်

နေကြာပန်းရဲ့ အစေ့ထဲမှာ စကြဝဠာနေဓာတ်များစွာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေကြာစေ့ကလေးတွေဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် နေဓာတ်ရှိတဲ့ သဘာဝအစားအစာပဲ’

‘ဒီနေရာမှာ အနောက်တိုင်းဆေးပညာနဲ့လည်း တူတယ်။ နေကြာစေ့မှာ (Vitamin E) ဗိုက်တာမင်အီးဓာတ်ရှိတယ်လို့ဆိုတယ်။ အစိမ်းရောင်အရွက်များမှာ ဗိုက်တာမင် ‘အေ’ပါတယ်။ အချဉ်ဓာတ်ရှိတဲ့ အသီးများမှာ ဗိုက်တာမင်စီ ပါတယ်လို့ဆိုတယ်’

‘နောက်တစ်ခုကတော့ ‘အေးမြသော လဓာတ်’ (သို့) အအေးဓာတ်ရှိတဲ့ အပွင့်ကတော့ ကုမုဒြာပန်းပွင့်ပဲ။ ဒီအပွင့်ကတော့ ရှားတယ်။ ဘယ်လောက်အဖူး ဖူးနေပါစေ၊ လရောင်မရရင် မပွင့်ဘူး။ သူဟာ လရောင်ခြည်ကို အပြည့်အဝစုပ်ယူနိုင်တဲ့ ပန်းတစ်မျိုးပဲ။ သူ့ရဲ့ရနံ့က အလွန်မွှေးပြီး ဦးခေါင်းကို ကြည့်လင်စေတယ်။ ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်ပျောက်စေတယ်။ ဒီပန်းကို ဆေးအဖြစ်သုံးတတ်ရင် သွေးတိုးရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ၊ ဆီးချိုရောဂါများ ပျောက်ကင်းတယ်’

‘အဲဒါ ဘယ်လိုသုံးရမလဲ’

‘အင်း... ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ။ အဲဒီနည်းက

‘ဓာတ်နှင့်နက္ခတ် ဆက်သွယ်မှုကျမ်း’ မှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာပါတယ်’

‘အဘလှရေ၊ ကုမုဒြာပန်းလည်း တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ တွေ့မှပဲ အဘလှဆီမေးတော့မယ်’

သည်လိုနှင့် အဘလှနှင့် စကားဆက်ပြတ်သွားပါသည်။ အဘလှသည် သူ၏အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ကျိုက်ဒေးရုံဘုရားကြီးသို့သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ် စိပ်ရန် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ အဘလှသည် အညှီရောင်ယောဂီဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ၎င်းတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံး အမြဲပါပြီး ၎င်း၏လွယ်အိတ်ထဲ၌ စိပ်ပုတီး ဆေးပုလင်းမျိုးစုံနှင့် စာအုပ် (၂)အုပ်၊ (၃)အုပ် ပါပါသည်။ ၎င်းအာရုံကျသူများကို ဟောပြောပေးတတ်သည်။ အာရုံမကျလျှင် မည်သို့သောသူကိုမျှ မဟောပြောပေ။ ထို့အတူ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူများက တောင်းခံလျှင် ၎င်း၏ဓာတ်ဆေးနှင့် ကုသတတ်သည်။ သို့သော် ငွေကြေး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မတောင်းခံချေ။ စေတနာရှိသူများက စားသောက်ဖွယ်ရာများ လှူလျှင်သာ လက်ခံသည်။ ဒီလိုနှင့် ညနေစောင်းတွင် အဘလှ ပြန်လာပါသည်။ ရေမိုးချိုးကာ ထမင်စားပြီးချိန်သည် ည(၇)နာရီ

လောက်ရှိချေပြီ။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်ရင်း ရေနွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ်နှင့် အဘလှအား ဧည့်ခံခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၊ ကျွန်မ၏ အမေနှင့် အဘလှတို့ စကားစမြည် ထပ်မံပြောမိ ကြပါသည်။

‘ညီမလေးအပူ - မင်းတို့ ငါတို့ သမီးလေးတို့ ဟာ ဘုမ္မိယတွေပဲ၊ လူ့ဘဝကို သာသနာပြုဖို့ ရောက်လာကြ တာ၊ ဒါကြောင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရဲ့ဂုဏ်တော်များ ကို မမေ့နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘလှ၊ ဘုမ္မိယဆိုတာဘာလဲ၊ အဘလှ က လူတွေ့ရင် ဘုမ္မိယတွေပဲ ပြောနေတာ သမီးကြားတယ်’

‘သမီးကို ရှင်ပြလည်း နားလည်မှာ မဟုတ်သေး ဘူး’

‘အဘလှ၊ လူတွေဟာ ဗြဟ္မာကြီးလေးဦး မြေသင်း နဲ့ခဲကိုစားပြီး ဗြဟ္မာပြည်ကို မပြန်နိုင်ဘဲ လူတွေဖြစ်လာ တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မြေကြီးစားပြီး လူဖြစ် လာတော့ အားလုံးဟာ ဘုမ္မိယတွေ ဖြစ်လာတာလား’

‘ဒီကလေး တောက်တီးတက်တက်တွေ - ြာရော့ မယ်။ သမီးရဲ့အကြောင်းကို အဘလှပြောခဲ့မယ်။ သမီးဟာ

ကိုယ့်ရဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေရဲ့ ဒုက္ခများကို ကယ်တင်ရမယ်။
 သာသနာပြုရမယ်။ သာသနာရဲ့ရန်စွယ်များကို ဖယ်ရှားပေး
 ရမယ်။ သမီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ 'ဥန္တု'ဆိုတဲ့ အပူဓာတ်
 များနေတယ်။ 'သီတ'ဓာတ်နည်းနေတဲ့အတွက် လုပ်ငန်းများ
 လုပ်ဆောင်ရာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့စိတ် မထားနိုင်ဘူး။
 ဒါသဖြစ်လွယ်တယ်။ အရင်စလိုလုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်
 သမီးဟာ 'စေတနာပြုသော်လည်း အကောင်းမထင်ရတတ်။
 ပြုအကောင်းမထင်ပေမယ့် တစ်နေ့မှာ သမီးရဲ့စေတနာကို
 လည်းလွှဲလွှဲမယ့်။ နားမလည်ဘဲ အထင်မှားနေချိန်မှာ သမီး
 လုံးဝ'မရှင်းပြပါနှင့်။ အထင်မှားခြင်းကို ခံယူပါ'

'ဟာ... အဘလှ၊ ဒါတော့မဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။
 သမီးက မမှန်ဘူးထင်ရင် ချက်ချင်းရှင်းတတ်တယ်။ အဲဒီ
 ချိန်မှာ မိုးပုဆိန်ကြီးရွာနေပါစေ၊ ဓားမိုး လှဲမိုးရွာနေပါစေ၊
 နားကို ရှင်းရမှ။ အို... နောက်ဆုံး ရှင်းလို့သေမယ်ဆိုရင်
 ကောင် အသေခံမယ်'

'အိမ်း... ဒါဟာ စိတ်ထက်တဲ့လူတွေရဲ့ သဘော
 ရားပဲ။ ဘာပဲပြောပြော အဘပြောတာ နားထောင်ပါ။
 ကိုကျင့်ပါ။ သည်းခံခြင်းတရားထားပါ။ နောက်တစ်

ချက် သမီးအသက်လေးဆယ်ကျော်ရင် နိုင်ငံတကာ အရပ်
 တကာကို ရောက်မယ်၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ သာသနာပြုပါ၊
 နောက် နှလုံးရောဂါနှင့်သွေးတိုးရောဂါဖြစ်မယ်၊ အနောက်
 တိုင်းနဲ့ မပျောက်ဘူး၊ သက်သာရုံပဲရမယ်၊ အဓိက မြန်မာ
 ဆေးပညာရဲ့ စွမ်းပကားကို သမီးသိရမယ်၊ အဲဒီအချိန်က
 စပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ရ
 မယ်

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘလှ’

‘သမီး အဘလာတာ ဒီအကြိမ်ဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်
 ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဘရဲ့ ပညာအမွေကို လက်ဆင့်ကမ်းချင်ပေ
 မယ့် သမီးဟာ လောကဓာတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ
 တဲ့အတွက် အချိန်မကျသေးဘူး၊ တစ်နေ့မှာ လောကကြီးမှာ
 ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ပရိယာယ်တွေ၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ချီးကျူး
 ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းစတဲ့ လောကဓံတရားတွေ ခံစားရတဲ့အခါမှ
 အဘကို သတိရလာမယ်၊ သမီးသတိရတဲ့အချိန်မှာ အဘရှိ
 မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးကို ဒီ ‘မဟာဂန္ဓာရီ
 အရိယာဝိဇ္ဇာကျင့်နည်းကျမ်း’ ဂမ္ဘီရပေါင်းချုပ်ကျမ်း’ နှင့်
 ‘ဓာတ်နဲ့နက္ခတ်ဆက်သွယ်မှုကျမ်း’ စတဲ့ ကျမ်း(၃)အုပ်ကို

ပေးခဲ့မယ်၊ အလိုရှိရာ သုံးတတ်ပါစေ၊ အခုလည်း သမီးကို
အန္တရာယ်ကင်းအောင် 'ဆေး' တွေတိုက်ခဲ့မယ်'

အဘလှသည် ဆေးများ တိုက်ကျွေးခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မမှာ ဓာတ်ခွဲဘက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်
အဖြစ် ဆေးရုံများ၌ တာဝန်ကျသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အိမ်
ထောင်ပြုဖြစ်သွားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ကြောင့် ဒေးဒရဲသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ အဘလှမှာ
လည်း ဂမ္ဘီရအတတ်များကို ဖယ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်
ကာ သာသနာပြုရင်း လူ့ဘောင်လောကမှ စွန့်ခွာသွားခဲ့ပါ
သည်။

ထိုအချိန်အခါမှစ၍ အဘလှပြောသလိုပင် လူ့ဘုံ
လာကကြားတွင် စေတနာမှ ဝေဒနာဖြစ်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊
နိုးခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းစသည့် လှိုင်းကြားထဲတွင်
ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်က မမှန်ဘူးထင်
ဖြင့် ဖြေရှင်းလေလေ ပိုရှုပ်လေလေ ရှင်းမရဖြစ်ခဲ့ရပြီး
အဘလှသာ ကိုယ့်စေတနာကို နားလည်သွားကြပါသည်။
သော် သူတို့ ကျွန်မ၏စေတနာ နားလည်ချိန်တွင် အချိန်
ကင်းသွားသည်လည်းရှိသည်။ အချိန်မနှောင်းသေးသည်

လည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ကြာလာသောအခါ အဘလှပြော
 သလိုပင် ခန္တီတရားတော်ကို လက်ကိုင်ထားရင်း အဓိဋ္ဌာန်
 ပုတီးစိပ်ကာ စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့နေရင်းပင်
 သွေးတိုးရောဂါနှင့် နှလုံးရောဂါဖြစ်လာသဖြင့် ခေါင်းအမြဲ
 မူးဝေကာ အသက်ရှူမဝဖြစ်လာသည့်အတွက် အထူးကုဆရာ
 ဝန်ကြီးများနှင့် ပြသခဲ့ရပါသည်။ သွေးကျဆေး နှလုံးဆေး
 များစားသော်လည်း မပျောက်ပေ၊ သက်သာရုံသာရှိပါသည်။
 လောက၏ဒဏ်ကို ခံစားရလေလေ အဘလှကို သတိရလေ
 လေ။ သို့သော် အဘလှမှာ လူ့လောကကြီး၌ မရှိတော့ပေ။
 သူရှိစဉ်က သူ့ပညာများကို မယူမိသည်မှာ ကျွန်မ၏မဟာ
 အမှားဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးနှုတ်နှင့်ပင် မမေးမိသည်မှာ မှားချေပြီ။
 ကျွန်မ ယူကျုံးမရဖြစ်မိပါသည်။ အိမ်၌အဘလှပေးထား
 သော ကျမ်းစာအုပ်များကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။
 နောက်ဆုံးလက်လျှော့လိုက်ကာမှ အိမ်၌ခြေတက်သဖြင့် အိမ်
 ရှင်းသောအခါ၌ အဘလှ၏ နောက်ဆုံးအမွေပေးခဲ့သော
 ကျမ်း(၃)စောင်ကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထိုကျမ်း(၃)စောင်
 ကိုတွေ့သောအခါ ကျွန်မ၏ ဝမ်းသာမှုကို ဖော်ပြ၍မတတ်

အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဦးစွာ ‘ဓာတ်
နှင့် နက္ခတ်ဆက်သွယ်မှုကျမ်း’ကို ဖတ်ရှုမိပါသည်။

‘ဓာတ်နှင့်နက္ခတ်ဆက်သွယ်မှုကျမ်းအဖွင့်’

ပါဝင်သောအခန်းကဏ္ဍများ-

(၁) အာယု၏လျှို့ဝှက်ချက်များ

အာယုစန်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တို့၏ ဆက်သွယ်မှု အခွန်
ရှည်ခြင်း(သို့မဟုတ်) အာယုစန်းသက်ရှည်ကြာစွာ ခန္ဓာကိုယ်
တွင်းရှိနေခြင်း။

(၂) စကြဝဠာအတွင်းရှိ ကမ္ဘာ့ဆွဲငင်အားရှိသောစက်
ဝိုင်းများနှင့် လူသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အရည်များ
အပေါ်၌စိုးမိုးခြင်း။

(၃) ကောင်းကင်နက္ခတ်၊ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်စား ဂြိုဟ်
သွား ဂြိုဟ်လာများနှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ ကံကြမ္မာ

(က) ဂြိုဟ်မြင်၊ ဂြိုဟ်ရှင်၊ ဂြိုဟ်ပူးတို့၏အဟော
များ

(ခ) နိရတုံကျင့်ခြင်း၊ ဗျက္ကဇာကျင့်ခြင်းနှင့် မွေး
ဖွားသောကလေးများ၏ကြမ္မာဖတ်ခြင်း။

ကျွန်မသည် အဖွင့်ကျမ်းကို ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ အာယု၏လျှို့ဝှက်ချက်များ၏ စာမျက်နှာကို ဖတ်မိပါသည်။

အာယု၏လျှို့ဝှက်ချက်များ

အသက်ဇီဝ(သို့) အာယုစန်းသည်ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ဌှိ ကြာရှည်စွာနေထိုင်ခြင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ဤသို့ အသက်ရှည်ကြာစွာ နေခြင်းမှာ စားသောက်သောအာဟာရ နှင့် အသက်ကို ချွေတာစွာရှုရှိုက်ခြင်းတို့အပေါ်၌ မူတည်နေ ပါသည်။ အာယုစန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိသူသည် လူ့လောကအတွင်း၌ အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ကြောင်းဆိုသည် သကဲ့သို့ ရောဂါဘေးကင်းကွာ ကျန်းမာပကတိရှိဘိ၏။

(က) အာယုစန်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တို့ ဆက်သွယ်မှု အခွန်ရှည်ခြင်း(သို့မဟုတ်) အာယုစန်းသက်ရှည်ကြာ ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်းရှိနေခြင်း အကြောင်းတရားများမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူသားများသည် ရေ မြေ လေ မီး ဟူသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသော အမျိုးအစား ၌ ပါဝင်သည်။ လူသားတို့အတွက် လိုအပ်သောဓာတ်မှာ နေဓာတ်၊ လဓာတ်များ 'ဥန္န' နှင့် 'သီတ' ဟုခေါ်သော

အပူဓာတ်နှင့် အအေးဓာတ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းဓာတ် (၂)ခုသည်
နေကြာစေ့နှင့် ကုမုဒြာ၌ပါရှိပါသည်။

(၁) နေကြာစေ့ လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို နေထွက်ရာ
ဘက်သို့ကြည့်၍ နံနက် (၉)နာရီ၌စားပါ။

(၂) လရောင်ရရှိမှ ပွင့်သော ကုမုဒြာပန်းကို ထိုည
မှာပင် သုတ်စားပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ နှလုံးရောဂါ၊ ဆီးချို
ရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါနှင့် စိတ်ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ပျောက်
ကင်းစေပါသည်။ (မှတ်ချက်။ ။ နေကြာနှင့် ကုမုဒြာပန်း
စားခြင်းသည် တစ်နေ့တည်းဖြစ်ရမည်) ဤသည်မှာ နေကြာ
ပန်းနှင့် ကုမုဒြာပန်းတို့၏ဓာတ်သဘောကို ညွှန်ပြထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ အခြား အကြောင်းအရာ များစွာရှိပါသည်။
သို့သော် အခြားအကြောင်းတရားများမှာ နေကြာနှင့်ကုမုဒြာ
မသက်ဆိုင်သည့်အတွက် စာရေးသူမှာ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါ
သည်။ အသက်ချေတာ ရှုရှိုက်ခြင်းအကြောင်းနှင့် အခြား
စကြာဝဠာ၏ ဆက်သွယ်မှု အကြောင်းတရားများအား
အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြသွားပါမည်။

ယခုမှာမူ စာရေးသူကိုယ်တိုင်ပင် နှလုံးသွေးတိုး
ရောဂါများဖြစ်နေသည့်အတွက် ငွေကြေးများစွာ ကုန်ကျခြင်း

မရှိဘဲ နေဓာတ် လဓာတ်ကို ရနိုင်သော ဤနေကြာနှင့် ကုမုဒြာနည်းကလေးကို စမ်းသပ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြသိန်းထံသို့ သွားကာ စကားဆိုမိပါသည်။

‘ကဲ... နေကြာရဲ့ ကုမုဒြာရဲ့အကြောင်းများကတော့ ခုနက ပြောသလိုပါပဲ၊ ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တဲ့အတွက် နောက်တစ်ခါ ကုမုဒြာပန်းပွင့်ရင်တစ်ပွင့်လောက်ပေးပါ’

‘ရပါတယ်၊ ပေးပါမယ်။ အခုလိုသိရတဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဒေါ်မြသိန်းက ဤသို့ပြောစဉ် အဘွားမြက ထပ်မံ၍ အကြံတစ်ခုပေးပါသည်။

‘ကဲ... ကျုပ်တစ်ခု အကြံပေးချင်တယ်’

‘ပြောပါ အဘွားမြ’

‘အသက်ရှည်ကာ အနာမဲ့သူသူပါပူတဲ့၊ အဲဒီတော့ နေကြာနဲ့ ကုမုဒြာကို မစားခင်မှာ ဘုရားရှိခိုးပြီး တိုင်တည်မယ်။ သျှင်ပါပူဟာ အသက်ရှည်ကာ အနာမဲ့သူပါ။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာတရားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သျှင်ပါပူ

ကဲ့သို့ အသက်ရှည်ကာ အနာမဲ့ရပါစေ'

'ဒါလည်း ကောင်းတဲ့တောင်းဆု တစ်ခုပါပဲ၊
ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်'

'ဒီတော့ ဆုတောင်းအပြီးမှာ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန
ဟောတုမေ အယုဝဗန် (ဤမှန်သော သစ္စာကြောင့် ကျွန်ုပ်
အသက်ရှည်ပါစေ)လို့ဆိုမယ်'

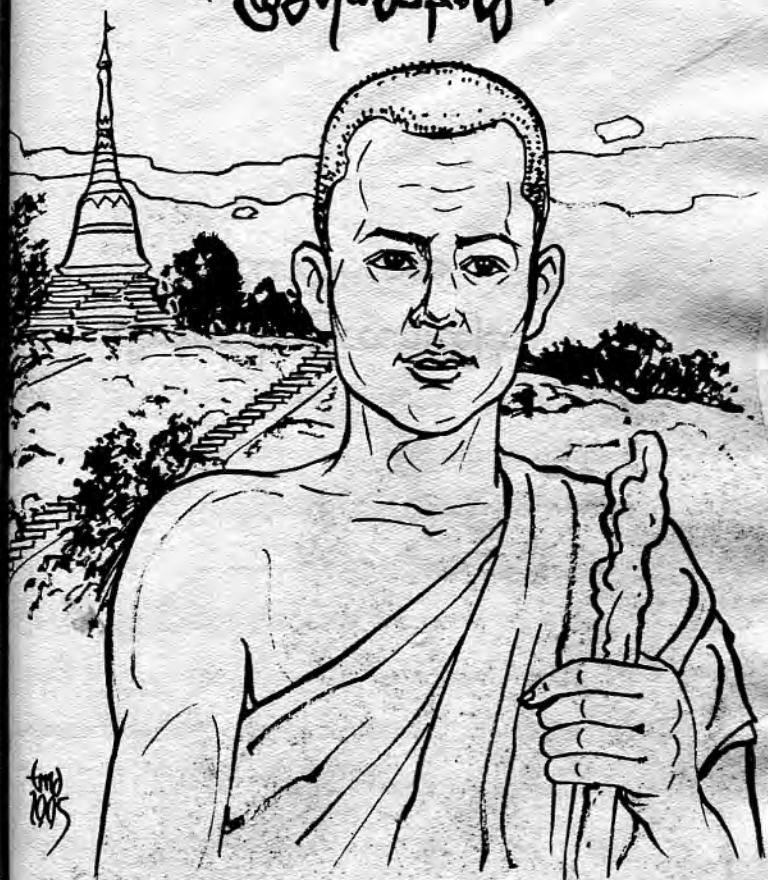
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်းအားလုံးကိုအသက်
ရှည်စွာ အနာမဲ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်'

လူသားအားလုံး အသက်ရှည်ကျန်းမာ ဤကမ္ဘာ၌
ပျော်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းလျက်...။

(မှတ်ချက်။ ။ ဓာတ်နှင့်နက္ခတ်ဆက်သွယ်မှုကျမ်း
၌ပါရှိသော အကြောင်းအရာများမှာ များစွာရှုပ်ထွေး
ပါသဖြင့် စာဖတ်သူများ လွယ်ကူစွာသိရှိရန်၊
အကျဉ်းချုပ်တင်ပြထားပါသည်။)

ဝါမဂေမကုန်းမြ
ထူးခြားသော
ဇေယျပုဆိုးများ

ဓာတ်တော်ကုန်းမှ
ထူခြားသောဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

လောကကြီးတွင် အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ကျင်
လည်ကာ ဖြစ်ပျက်နေသော သဘောရှိပါသည်။ ထိုသို့သော
ဖြစ်ပျက်မျိုးစုံကို ကုန်စင်အောင်သိရန်မှာ မြတ်စွာဘုရား
သခင်သာရှိပါသည်။ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး၊ ကမ္ဘာကြီး၏
လျှို့ဝှက်သော ဖြစ်ရပ်အထွေထွေနှင့် စကြာဝဠာကြီး၏
ပြောင်းလဲခြင်း၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတို့သည် အချိန်နှင့်အမျှ
ဖြစ်ပျက်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့သော သဘာဝကို လေ့လာသော်
လည်း ပြီးပြည့်စုံရန် ခက်လှပါသည်။ လူ၏သဘာဝအတိုင်း
မွေးဖွားလာခြင်းဖြင့် အစတည်၍ သေခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်
ကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန္တာတို့ သေဆုံးခြင်းကို
ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်ဟု ခေါ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန္တာ
များ၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်းကို လေ့လာသောအခါ ထူးခြား

စွာ ဓာတ်တော်များ ကြွင်းကျန်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။
 မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွင်းကျန်ခဲ့သော ဓာတ်တော်များကို
 စေတီများတွင် ဌာပနာထားပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့
 အတူရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်သည့်အခါ အဓိဋ္ဌာန်
 တော်မူခဲ့လျှင် ဓာတ်တော်များကျ၍ အဓိဋ္ဌာန်မရှိခဲ့လျှင်ပကတိ
 အရိုးသာကျတတ်ပါသည်။

သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ(ပ)၊ အာမဂံနန္ဒသုတ်အဖွင့်
 (၃၀၃)တွင် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိလေသာ အလွန်
 ထူပြောတယ်ဆိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အလွန်အနံ့ဆိုးသည်။
 ကိလေသာကင်းတဲ့ ရဟန္တာများကျတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပြီး
 တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သော်လည်း မကောင်းသော အပုပ်နံ့မထွက်
 ချေ။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်မနံ့တိုင်းလည်း ရဟန္တာလို့ မဆုံး
 ဖြတ်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ
 ရှေးက ဆုတောင်းကောင်းလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သီလ
 သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံသောသူများသည် လည်းကောင်း၊ အပုပ်နံ့
 မထွက်ဘဲ အမွှေးနံ့ထွက်တတ်သည်။ ရဟန္တာဟူ၍ ဆုံးဖြတ်
 နိုင်သည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးသဂြိုဟ်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်
 သော အရိုးစုကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။

ဓာတ်တော်ကုန်းမှ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ၁၅၇

ရှင်ဗာကုလ ရဟန္တာဓာတ်တော်များအကြောင်းတွင်
ရဟန္တာအရှင်သူမြတ် ရှင်ဗာကုလသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သော
အခါ ခန္ဓာကိုယ်မှ တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းကာ မုလေး
ပန်းငုံအဆင်းရှိသော ဓာတ်တော်များကြွင်းကျန်၏။

ညီတော်အာနန္ဒာသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူခါနီး
တွင် ရောဟိနီမြစ်၏အထက်ကောင်းကင်ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ
ထိုင်နေတော်မူပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်
မူလျှင် ၎င်းဝယ်ကိုယ်နှစ်ခြမ်းခွဲ၍ မြစ်၏ဟိုဘက်ကမ်း၊
သည်ဘက်ကမ်း၌ ကျပါစေဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ပါသည်။ ထို
အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း မြစ်၏ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်းတွင်
ဓာတ်တော်များအညီအမျှ ကျခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရှုရပါသည်။

ထိုသို့သော ထူးခြားသည့်ဓာတ်တော်များအကြောင်း
ကို လေ့လာနေခိုက်တွင် မြန်မာပြည်တစ်နေရာ၌ ရဟန္တာ
ဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်ရာဓာတ်တော်ကုန်းသို့ ထူးခြားသော
အစီအစဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိသွားကာ ဓာတ်တော်များရရှိခဲ့ပုံ ကြား
သိခဲ့ရပါသည်။ ဓာတ်တော်ကုန်းမှ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ဆန်း
များနှင့်အတူ ထိုဓာတ်တော်ကုန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသော
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် စာရေးသူတို့ မမျှော်လင့်သော

တစ်နေ့တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူသည် အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုဖြင့် ပဲခူးမြို့သို့ ရောက်ခိုက် ပြုဖွယ်ကိစ္စများအပြီးတွင် ဘုရားဖူးရာမှ ‘ဆုတောင်းပြည့်စေတီ’တော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်သို့ရောက်ခိုက် လှည့်လည်ဖူးမျှော် ကြည့်ညှိခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်မှာ ရှေးဟောင်းစေတီတော်မဟုတ်ဘဲ မကြာသေးခင်ကမှ တည်တော်မူသော စေတီတော်တစ်ဆူဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော် အမျိုးအစားမှာ မြေစိုက်စေတီတော်ဖြစ်ပြီး အတောင် (၂၀)ကျော်မျှရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ စေတီတော်ကို အလွန်လက်ရာမြောက်စွာ တည်ထားသည့်အတွက် အလွန် သပ္ပာယ်လှပါသည်။ စေတီတော်၏ ရင်ပြင်တော်သည် သန့်ရှင်းနေပြီး ညနေခင်း၏ လေပြေအနှော့ဝယ် ဆည်းလည်းကလေးများ၏ တချင်ချင်မည်သော ရိုက်ခတ်သံကလေးများသည် ဘုရားဖူးလာသူများအတွက် သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံကလေးများဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်ကြီးအား ကြည့်နူးစွာ လှည့်ပတ်ပူဇော်ရင်း ရင်ပြင်တော်တစ်နေရာတွင် တံမြက်လှည်းနေသော အဘတစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအဘသည် ဘုရားတရားကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ

တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘုရားပုရဂုဏ်အတွင်း သန့်ရှင်းစေရန် ကုသိုလ်ယူ၍ တံမြက်လှည်းပေးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူလည်း စေတီတော်၏ရင်ပြင်တော်တွင် တံမြက် လှည်းရင်း ကုသိုလ်ယူခဲ့ပါသည်။ သည်တွင် ဆုတောင်းပြည့် ဘုရား၏ ထူးခြားသော သမိုင်းရှိကြောင်း၊ ၎င်းသိသည့် အချက်များမှာ အကုန်အစင် မပြည့်စုံကြောင်းနှင့် ဆရာတော် ကြီးအား သိလိုသည့်အချက်များကို မေးမြန်းလျှောက်ထား နိုင်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ၎င်းပြောပြသော သမိုင်း ကြောင်းသည် မပြည့်စုံလင့်ကစား ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်များ ပါဝင်နေသဖြင့်၊ ဤစေတီတော်၏ သမိုင်း ကြောင်းအပြည့်အစုံကို များစွာသိလိုသည့်အတွက် ဆရာ တော်ကြီးအား ထူးခြားသောဓာတ်တော်ကုန်းမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်း ကြယ်တို့ကို ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးမှာ ထိုနေ့ညက အိပ်မက်တစ်ခု မက် ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ချောမောပြေပြစ်တင့်တယ်သည့် အသားဖြူဖြူ အသက်(၂၅)ခန့်ရှိမည်ဟုထင်ရသော မိန်းမပျို ကလေးတစ်ဦးနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အသား ညိုညို အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ပေါင်းနှစ်ဦးတို့သည် ဆရာတော်

ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါသည်။

‘ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့ဟာ ဓာတ်တော်ကုန်းကပါ ဘုရား’

‘အိမ်... ဘာကိစ္စနဲ့လာတာတုံး’

‘မှန်ပါ့ဘုရား၊ မကြာခင်မှာ တပည့်တော်မတို့ ဓာတ်တော်ကုန်းမှာ ရဟန္တာဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်တော်မူပါ။ အသစ်တည်မည့်ဘုရားများ၌ ဌာပနာတော်မူပါ ဘုရား’

‘အိမ်... ဓာတ်တော်ကုန်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဓာတ်တော်တွေကို လာယူပင့်ပါဆိုတာလည်း ကျုပ် လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်တော်ကုန်းက ဘယ်နားမှာလဲ၊ ဘယ်အရာဟာ ဓာတ်တော်တွေလဲ၊ ဘယ်လိုလာပြီး ဘယ်လိုယူရမလဲ’

‘မှန်ပါ့ဘုရား... မသိလျှင် ခက်၍ သိလျှင်လွယ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဓာတ်တော်ကုန်းဆိုတာ မြင်းခြံမြို့ရဲ့အလွန်မှာရှိပါတယ်။ အရှင်ဘုရား မြင်းခြံမြို့ကိုသာ ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ။ တပည့်တော်မ ပြပါမည် ဘုရား’

အိပ်မက်ထဲတွင် ဆရာတော်ကြီးသည် တစ်ခါမျှ

ရောက်ဖူးသော မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုမှတစ်
နှင့် ကျေးရွာများသို့သွားသောလမ်းကို ဆက်၍ သွားခဲ့ပါ
သည်။ တောအုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးရွာများကို
လည်းကောင်း အသီးသီး ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ ဒူးလယ်
ရှိသော လမ်းကလေးအတိုင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။
ယ်ကန်သင်းရိုးဘေးရှိ တာလမ်းမခွဲမှထွက်သော လမ်းက
လေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ အတော်ဝေးဝေးနေရာတွင်
ကြီးတစ်ရွာကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ရွာဦးထိပ်တွင် ကြာပန်း
နှင့် တင့်တယ်လှသော ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ကိုလည်း
တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထိုရေကန်ကြီးတွင် ရေခပ်နေသော ရွာ
ရွာသားများကို တွေ့ရပါသည်။ ဆရာတော်အား ထို
ရိုးသမီးနှစ်ဦးတို့မှ အလွန်ကြည်လင် အေးမြသော ရေကို
ယူရာ ရင်ထဲတွင် အလွန်အေးမြ၍ အမောပြေသွားခဲ့
သည်။

‘ကဲ... ဓာတ်တော်ကုန်းကို သွားကြမယ်၊ အသင့်
ထားကြပါ’

အသက်(၂၅)နှစ်ရွယ်ရှိ ဆရာတော်အားပင့်လာသည့်
အမှတ်ပြောကြားရာ အားလုံးသောလူအများသည် ဖယောင်း

တိုင်များကို မီးထွန်းညှိပြီး တစ်ယောက်လျှင် ဖယောင်းတိုင် တစ်ချောင်းကိုင်ဆောင်၍ ဆရာတော်အား အရှေ့ဆုံး၌ ထားကာ၊ အမျိုးသားနှစ်ဦး ခြံရံပြီး ဓာတ်တော်ကုန်းသို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်သည် ညအချိန်ဖြစ်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေပါသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်သောညတွင် ဖယောင်းတိုင်မီးများဖြင့် စီတန်းလာသော လူအုပ်ကြီးမှာ ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်လာပါသည်။ ထိုကုန်းလေးသို့ ရောက်သောအခါ လူများပတ်လည်ဝိုင်းကာ ဖယောင်းတိုင်များကို မြေပြင်ပေါ်တွင် ထွန်းလိုက်ပါသည်။

မကြာမတင်အချိန်တွင် ဖယောင်းတိုင်များကြားတွင် ရှိသော မြေကြီးမှ အရောင်မျိုးစုံ တောက်ပစွာ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် နီညိုရောင် ဓာတ်တော်စုများ၊ အဖြူရောင် ဓာတ်တော်စုများ၊ မုလေးပန်းငုံအဆင်းရှိသော ဓာတ်တော်များကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ထိုဓာတ်တော်များကို အမျိုးသားနှစ်ဦးမှ ပိတ်ဖြူစပေါ်တွင် ကောက်ယူ ချညှိပြီး ပိတ်ဖြူစုနှစ်တစ်ခု ဓာတ်တော်များကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာလည်း ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းမှာ ဖော်မပြနိုင်

အောင် ပီတိများဖြာဝေခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ အိပ်မက်မှာ ထူးဆန်းစွာဆက်၍ မက်ခဲ့ပါသည်။

‘ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့ဆီကို အမြန် ဆုံးရောက်အောင် ကြွခဲ့ပါ ဘုရား’

‘လာတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဒကာမရှိ ဘာမရှိ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ဘယ်နဲ့လုပ်မတုံး’

‘ဘာမှ မပူပါနဲ့ဘုရား၊ ဆရာတော်သာ ကြွခဲ့ပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေစေရပါမယ်’

‘အေး... ဒါဖြင့် လာခဲ့မယ်’

‘အရှင်ဘုရား... ဓာတ်တော်များရပြီးတဲ့အခါ အလှူရှင်ဟာ သူ့အလိုလိုလာပါလိမ့်မယ်’

‘အိမ်... ကောင်းပြီ’

အိပ်မက်မှ နိုးသောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှာ အိပ်မက်အကြောင်းကို တစ်မိမိမိမ့် စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ဤအိပ်

မက်မှာ သာမန်အိပ်မက်မျိုးမဟုတ်။ ဓာတ်တော်များနှင့် ပတ်သက်၍ မက်သော အိပ်မက်ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်တော်ကုန်း

သည်လည်း အမှန်တကယ်ပင်ရှိမည်ဟု တွေးထင်ကာ ဓာတ်

တော်ကုန်းရှိ ဓာတ်တော်များအား အရှာထွက်ရန် အာသီသ
 ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော် တစ်ဦးနှင့်အတူ
 မြင်းခြံသို့ ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာ
 တော်အား တင်ဆောင်လာသော ကားကလေးသည် မြင်းခြံ
 မြို့သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ ခရီးဆက်ရန်
 ဓာတ်တော်ကုန်းသို့သွားရန် လမ်းကို မေးမြန်းရာ မည်သူမျှ
 မသိလေသဖြင့် မြင်းခြံမြို့တွင် ယောင်လည်လည်ဖြစ်ကာ
 တစ်ည အိပ်ခဲ့ရပါသည်။ နံနက်စောစောတွင် ဆရာတော်ကြီး
 မှာ အကြံရကာ ဂျစ်ကားဆရာအား ရွာများဆီသို့ သွားသည့်
 လမ်းကို ဦးတည်၍ မောင်းခိုင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာများ၊ တော
 များ၊ လယ်ကွင်းများကို သိနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။
 ၎င်းအိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် ရှုခင်များအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ
 သည်။ ထိုမှဆက်၍သွားရာ ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခုကို တွေ
 ရပါသည်။ ထိုချောင်းမှာ ဒူးလယ်ခန့်အနက်ရှိသော ရေရှိပြီး
 ကားကို ထိုချောင်းကလေးအား ဖြတ်၍မောင်းရပါသည်။
 ထိုချောင်းကိုတွေ့သောအခါ အိပ်မက်ထဲမှချောင်းကို သတိရ
 သည်။ ထို့နောက် လယ်ကန်သင်းရိုးများကိုလည်း တွေ့ရပြီး
 ၎င်း၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တာလမ်းမခွဲကြီးတစ်ခုကို

တွေ့ရပါသည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားရာ ညနေ
စောင်းတွင် ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာ၏
အမည်မှာ 'ဓမ္မရွာ' ဖြစ်ပြီး၊ ဓာတ်တော်ကုန်းအကြောင်း
မေးမြန်းရာ ဤရွာနှင့်မနီးမဝေးရှိသော ကုန်းမြင့်ကလေး
သည် ဓာတ်တော်ကုန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ဆရာ
တော်ကြီးနှင့် ကားဒရိုင်ဘာ၊ တပည့်ဖြစ်သူများ အားရဝမ်း
သာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် စမ်းတဝါးဝါး
ဖြင့်သွားခဲ့သော ဓာတ်တော်ကုန်းသည် အမှန်တကယ်ပင်
ရှိကြောင်းသိရသဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်ပြီး ရွာသားများက
လည်း ဆရာတော်ကြီးအား ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့ပါသည်။

'ဆရာတော်... ဓာတ်တော်ကုန်းအကြောင်း ဘယ်
ကဲ့သို့သိသည်ကို မိန့်တော်မူပါ'

'အိမ်... အိပ်မက်ထဲမှာ ဒကာမနှစ်ဦးက ဓာတ်
တော်ကုန်းက ဓာတ်တော်များပင့်ဖို့ လျှောက်တယ်၊ ကျုပ်က
လည်း လာခဲ့မယ်လို့ ကတိပြုလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် လာ
ရှာတာ'

'ဒီရွာရဲ့ တောင်ဘက် (၃)ဖာလုံလောက် ဝေးတဲ့
တောင်ကုန်းကလေးဟာ ဓာတ်တော်ကုန်းပါပဲ၊ တပည့်

တော်တို့ရွာသားတွေဟာ ဓာတ်တော်ကုန်းက ဓာတ်တော်တွေ
 အကြောင်းကို သိပ်မပြောကြပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
 အဖိုမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဓာတ်တော်တွေကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့
 သဘောတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် တော်သလင်းလပြည့်နေ့မှာ
 ဓာတ်တော်တွေကို ပူဇော်တဲ့ ‘ဓာတ်တော်ပူဇော်ပွဲ’ ရှိပါတယ်။
 ဆရာတော်ကြီးလည်း ကြံကြိုက်တဲ့အတွက် ဓာတ်တော်ပူ
 ဇော်ပွဲကို ကြွပြီး ဓာတ်တော်များကို ပူဇော်ပါ။ ပြန်ရင်လည်း
 ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အိပ်မက်အတိုင်း ဆန္ဒပြည့်အောင်ဓာတ်
 တော်အချို့ကို ပူဇော်ဖို့ပေးလိုက်ပါမယ်’

ထို့နောက် ရွာသားများကပ်လှူသောရေကို သောက်
 လိုက်သောအခါ အလွန်ပင် အေးမြကာ၊ အမောပြေခဲ့ပါ
 သည်။ ထိုရွာ၌ ဆရာတော်ကြီးသည် တစ်ညတာရပ်နား၍
 တည်းခိုကျိန်းစက်ခဲ့ရပါသည်။ နံနက် လင်းချိန်တွင် အငွေ့
 တထောင်းထောင်းထနေသော ယာဂုများနှင့်အုန်းထန်းလျက်
 များဖြင့် ကပ်လှူကြပါသည်။ ထိုလူအုပ်များထဲတွင် အသက်
 (၂၅)နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အသက်(၄၀)
 ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပေါင်းနှစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။
 ဆရာတော်ကြီး၏ အိပ်မက်ထဲမှ ဓာတ်တော်များပင့်ရန်

လျှောက်သော အမျိုးသမီးများနှင့် အလွန်တူပါသည်။ သို့
သော်လည်း ဆရာတော်ကြီးမှာ မာတုကာမများဖြစ်နေသဖြင့်
သေချာစွာ မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲတော်မူပါသည်။

ထိုစဉ် အသက်လေးဆယ်ကျော် အသားညိုညို
ဒကာမကြီးမှ ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ထားပါသည်။

‘ဆရာတော်ဘုရား... အိပ်မက်အရ သည်ရွာကို
ကြွလာပြီး ဓာတ်တော်များ ပင့်ဆောင်မည်ဟု သိရသည့်
အတွက် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဆန္ဒနှင့်အညီ ဓာတ်တော်များပင့်
ရန် ပေးပါမည်။ ဆရာတော်ကြီး သည်ရွာ၌ရှိစဉ်၊ ဆွမ်းကွမ်း
အတွက် တပည့်တော်မတို့ သားအမိ တာဝန်ယူပါတယ်
ဘုရား’

‘အိမ်... အိမ်’

ဆရာတော်ကြီးမှာ အိပ်မက်နှင့်များစွာ တူညီနေ
သည့်အတွက် ဤဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ပုံကို ဆင်ခြင်မိပါသည်။
ဆရာတော်ကြီးအား နေ့ဆွမ်းချိန်တွင် ဆွမ်းခဲဖွယ်များနှင့်အတူ
ရွာသူ ရွာသားများ ကပ်ကြပါသည်။ ဆွမ်းစားပြီး ဆရာ
တော်ကြီးမှာ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းကာ အားလုံးကို
မေတ္တာပို့သခဲ့ပါသည်။ ညနေ စကြိုလျှောက်ချိန်တွင် မလှမ်း

မကမ်း၌ ကြာပန်းကြာပွင့်များနှင့် ပဏာရလှသော ရေကန်
 ကြီးကို လှမ်းတွေ့ရပါသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာအတိုင်းပင် ရွာ
 သူရွာသားများသည် ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် အုပ်ဖွဲ့စကား
 ပြောကာ၊ ရေခပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။
 ဆရာတော်ကြီးမှာ ဤမြင်ကွင်းကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်
 အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ညအချိန်သို့ရောက်သော
 အခါ ဓာတ်တော်ပူဇော်ပွဲသို့သွားရန် အသင့်ပြုလုပ်နေကြပါ
 သည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ဖယောင်းတိုင်များကို မီးထွန်း
 ညှိကာ တစ်ယောက်လျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်ချောင်းကိုင်
 ဆောင်၍ ဆရာတော်ကြီးအား အရှေ့ဆုံး၌ထားကာ အမျိုး
 သားနှစ်ဦးခြံရံပြီး ဓာတ်တော်သို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုလူစု
 လူဝေးကြီးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်သော
 ညတွင် တိတ်ဆိတ်စွာစီတန်း၍ ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တရွေ့
 ရွေ့တက်လာသည်မှာ မိမိ၏အိပ်မက်အတိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့်
 ရုပ်ရှင်ပြသည့်အလား မြင်ယောင်မိပါသည်။

ထို့နောက် ဖယောင်းတိုင်များကို ဓာတ်တော်ကုန်းရှိ
 မြေကြီးပေါ်တွင် စိုက်၍ မီးပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။ ၎င်းနောက်
 အမျိုးသားနှစ်ယောက်မှ မြေကြီးကိုဆက်၍ ဗူးဖော်ရာနီစွေး

ဓာတ်တော်ကုန်းမှ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ၁၆၉

သော ဓာတ်တော်များ၊ ဖြူဖွေးသော ဓာတ်တော်များနှင့် မီးခိုးရောင်ဓာတ်တော်များကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ရေဆေးပြီး ဓာတ်တော်များအား ဖြူစင်သော ပိတ်စနှင့်ထုတ်ကာ၊ ဆရာတော်ကြီးအား ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးမှာ တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံဘူးသဖြင့် အံ့ဩဝမ်းသာကာ ဓာတ်တော်များကို အလွန်ကြည်ညိုစွာ ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ဓာတ်တော်များရရှိပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်ကြီးမှာ ထိုရွာမှ ပြန်ကြွခဲ့ပါသည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း ဆရာတော်၏ ဓာတ်တော်ပင့် ဓမ္မခရီးစဉ်မှာ အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာဖြင့် ပဲခူးမြို့သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အလွန်ထူးဆန်းစွာ အိပ်မက်အရ သွားရောက်ခဲ့သည့်ခရီးမှာ အောင်မြင်ချောမောစွာဖြင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရဟန္တာ၏ ဓာတ်တော်များကို ရရှိသဖြင့် ဖန်ပေါင်းချောင်ဖြင့်ထည့်ကာ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်၌ထားရှိခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဤတွင် မိမိအိပ်မက်မှာအဆုံးသတ်ပြီဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အကြာတွင် ဆရာတော်ကြီးဆီသို့ ဒကာအမျိုးသားနှစ်ဦးမှ ရောက်ရှိလာ

ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့ထံမှ ထူးဆန်းသော စကားများကိုကြား
လိုက်ရပါသည်။

‘အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် အိပ်မက်တစ်ခုမက်
ပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဘုန်းတော်
ကြီးတစ်ပါးကြွလာပြီး ဘုရားတစ်ဆူတည်ဖို့ ပြောပါတယ်’
ထိုသူမှ ထိုသို့အစချီကာ ပြောပြပါသည်။

‘အရှင်ဘုရား... ဘုရားတည်ရန် ဘယ်နေရာမှာ
တည်ရမလဲ ဘုရား’

‘ဘုရားတည်ရန် ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ တောအုပ်ညိုညို
နေရာပဲ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဆရာတော်ကြီးထံခွင့်ပန်ပြီးတည်ပါ’

ထိုသို့ဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှ နေရာကို ရှာဖွေခဲ့ရာ တစ်
နှစ်ကျော်ကျော်တိုင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုနေရာကလေးကိုတွေ့
ရန် အရပ်ဒေသများစွာကို သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့ကြပါသည်။
ထိုသို့ ရှာဖွေနေစဉ် ဘုရားတည်ရန် ငွေများလည်း ပြည့်စုံစွာ
ရရှိလာခဲ့ပါသည်။ ထိုငွေကြေးများ ပြည့်စုံလာသည့်အတွက်
ဘုရားတည်ရန် အာသီသပြင်းပြကာ အရပ်တကာလှည့်၍
ဘုရားတည်ရန်နေရာကို ရှာဖွေခဲ့စဉ် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိ
လာပါသည်။ ထိုနေရာကလေးမှာ အိပ်မက်ထဲမှနေရာနှင့်

တစ်ပုံစံတည်းတူသည့်အတွက် ဆရာတော်ကြီးထံ ခွင့်ပန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘တပည့်တော်တို့လည်း အိပ်မက်ထဲမှနေရာကို ရှာလိုက်တာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ သည်အချိန်အတွင်းမှာ ငွေကြေးကလေးလည်း ရလာတော့ ဘုရားတည်ဖို့ အတော်ကလေး စိုင်းပြင်းပြီး နေရာရှာခဲ့ရာ အခုနေရာကလေးကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီး ဘုရားတည်ဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါ’

‘အိမ်... သာသနာ့မြေပေါ်မှာ ဘုရားတည်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့’

‘အရှင်ဘုရား... ဘုရားတည်တဲ့အခါ ဌာပနာဘယ်လိုထည့်ရမလဲ ဘုရား’

‘ဌာပနာအမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်တို့၊ ဓာတ်တော်တို့ အစရှိသဖြင့် ကိုယ်ကြိုက်တာဌာပနာပေါ့၊ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်မှာ ဓာတ်တော်ကုန်းက ရထားတဲ့ဓာတ်တော်တွေရှိတယ်။ အဲဒီဓာတ်တော်တွေဟာလည်း အိပ်မက်အရ သွားခဲ့တာ။ တကယ်ပဲ ဓာတ်တော်ကုန်းကိုတွေ့ပြီး ဓာတ်တော်တွေရခဲ့တယ်။ အဲဒီဓာတ်တော်

တွေဟာ ကျုပ်မှာ ကုန်းတစ်တန်၊ ရေတစ်တန်ဆိုတာမျိုးလို
 ပဲ အခက်အခဲများစွာနဲ့ သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်
 ထဲမှာ စေတီအသစ်မှာ ဌာပနာတော်မူပါလို့ဆိုတယ်။ နောက်
 အလှူရှင်ဟာ သူ့ဟာ သူ အလိုလိုလာလိမ့်မယ်လို့လည်းပါ
 တယ်။ ဒီတော့ ဒကာတို့နဲ့ အံ့ကိုက်တယ်။ ကျုပ်ယူလာခဲ့
 တဲ့ ဓာတ်တော်များကို အဲဒီစေတီတော်မှာ ဌာပနာမယ်’

‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အရှင်ဘုရား... တပည့်
 တော်တို့မှာလည်း ဒီနေရာကို ရှာလိုက်တာ။ တစ်နှစ်ကျော်
 အချိန်ကြာသွားပါတယ်ဘုရား’

‘ဟုတ်မှာပါလေ၊ ကျုပ်လည်း အိပ်မက်အတိုင်း
 စောင့်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပါပြီ’

ထိုသို့ဖြင့် ထူးဆန်းစွာမက်သော အိပ်မက်ရှင်နှစ်ဦး
 တို့မှာ ၁၀,၁၀၈၆ အတိတ်ကံ အကျိုးအကြောင်းများ ပါ
 လာခဲ့လေသလားမသိအောင် တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါသည်။ ဤ
 စေတီတော်ကြီးတွင် ဓာတ်တော်ကုန်းမှရရှိခဲ့သော ဓာတ်တော်
 များနှင့် ဆင်းတုတော်များကို ဌာပနာပြီး အခက်အခဲအမျိုး
 မျိုးကြားမှ ပြီးစီးသည်အထိ တည်တော်မူပါသည်။ ဤသို့
 ဖြင့် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးကို သပ္ပာယ်လှစွာ တည်

ဓာတ်တော်မူပြီး ရွှေထီးတော်များတင်လှူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်သမိုင်းကြောင်းကို သိရ
 သောအခါ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်
 ဆိုင် ဆုံဆည်းခဲ့ကြသော အိပ်မက်ရှင်နှစ်ဦးတို့၏ ကောင်းမှု
 ကို လည်းကောင်း၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့် ဓာတ်တော်
 ကုန်းမှ ရဟန္တာဓာတ်တော်များ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း
 ခြုံငုံစာကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ထိုစေတီတော်သမိုင်းကြောင်း
 ကို မသိရခင်ကပင် သပ္ပာယ်လှသည့် စေတီတော်ကြီးဖြစ်
 သော ဝဇ္ဇာဖြင့် များစွာ ကြည်ညိုစွာ ဖူးမျှော်ခဲ့ပါသည်။ ရာဇဝင်
 တွင် စာတင်လောက်အောင် မကျော်ကြားသော်လည်း သူ
 တော်ကောင်းဓာတ် ရစ်ပတ်စွာ သာသနာတော်ကြီးတွင် ဆု
 တောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးဟု ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် စာ
 ရေးသူလည်း ဤစာစုကိုကြိုးစား၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။
 ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီး၏ သမိုင်းကြောင်းကို သိရ
 သောဖြင့် ပိုမို၍ ကြည်ညိုစွာဖူးမျှော်ခဲ့ရပါသည်။ စာရေးသူ၏
 စာစုကိုဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် သဒ္ဒါကြည့်လင်ပါရမီရှင်များအနေနှင့်
 ပိုမိုကြည်ညိုသဒ္ဒါတရား ပွားများကာ စေတီတော်များကို
 ဖော်နိုင်ကြပါစေဟူသော စေတနာမွန်ဖြင့် ဤဓာတ်တော်

ကုန်းမှ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများအကြောင်းကို ရေး
သား ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

श्री. श्री. श्री. श्री.
श्री. श्री. श्री. श्री.

မိုးကြိုးသွားအန္တရာယ်

တစ်ခါတစ်ရံ၌ လောကကြီးတွင် မိမိဖာသာရိုးသား
၍ အေးချမ်းစွာနေသော်လည်း လူလိမ်လူညာများ၏ အသုံးချ
ခြင်းကို ခံရသည့် ဖြစ်ရပ်များစွာ ရှိပါသည်။ မြန်မာလူမျိုး
တို့၏ ဆွေမျိုးကို ချစ်ခင်ပြီး ကူညီတတ်သော ဓလေ့အပေါ်
၌ အခွင့်ကောင်းယူကာ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် အခွင့်အရေး
ယူတတ်သော တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား လူလည်များကို
လည်း တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ လူလိမ်လူလည်များသည် အများ
စိတ်ဝင်စားပြီး လူကြိုက်များသည့် မိုးကြိုးသွားနှင့်ပတ်သက်
၍ လိမ်လည်မှု အများအပြားရှိခဲ့ပါသည်။

မိုးကြိုးသွားသည် မိုးကောင်းကင်မှ လျှပ်စီးတောက်
စွာလင်း၍ ပြင်းထန်သောအသံဖြင့် မိုးကြိုးပစ်ရာမှ မြေပြင်
ပေါ်သို့ကျရောက်လာသည့် အတုံးအခဲ၊ ကျောက်၊ ကြေး

စသည့် ပစ္စည်းမျိုးကို မိုးကြိုးသွားဟုခေါ်ပါသည်။ မိုးကြိုး
 သွား နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ ကျောက်မိုးကြိုးသွားနှင့် ကြေးမိုးကြိုး
 သွား ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်မိုးကြိုးသွားတွင် ကျောက်
 မိုးကြိုး ပုဆိန်၊ ကျောက်မိုးကြိုးသွားစက်ကွင်း၊ ကျောက်မိုး
 ကြိုးသွား သရေခြစ်၊ ကျောက်မိုးကြိုးသွားလောက်စာ ဟူ
 ၍ရှိပါသည်။ ကြေးမိုးကြိုးသွားတွင် ကြေးမိုးကြိုးသွားပုဆိန်၊
 ကြေးမိုးကြိုးသွားစက်ကွင်းနှင့် ကြေးမိုးကြိုးသွားအပ် ဟူ၍
 ရှိပါသည်။ ၎င်းမိုးကြိုးသွားတွင် သိဒ္ဓိထူးများ ရရှိပါသည်။
 ၎င်းမိုးကြိုးသွား စစ် မစစ် စမ်းသပ်လိုပါက အသံမြည်နေ
 သော ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်ပေါ်သို့ မိုးကြိုးသွားတင်ကြည့်ပါ
 က ချက်ချင်း ရပ်သွားပါသည်။ ပွက်ပွက်ဆူနေသော မိုးကြိုး
 သွားထဲတွင် လက်နှိုက်ကြည့်ပါက မပူမလောင်နိုင်ပေ။ မိုး
 ကြိုးသွားကို အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်၍ မီးရှို့ပါက အပ်
 ချည်မီးမလောင်ပေ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပါက
 အလင်းရောင်မထွက်ချေ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပါက ပုံရိပ်မထင်ပါ။
 ၎င်းပြင် ငှက်ပျောပင် ငှက်ပေါ်တွင်တင်ထားပါက အစို့ထွက်
 မလာဘဲ အပင်သေစေနိုင်ပါသည်။ အစာဗန်းအတွင်း မိုး
 ကြိုးသွားထည့်၍ တိရစ္ဆာန်များအား အစာကျွေးပါက လုံးဝ

မစားပါ။ ၎င်း၏သတ္တိမှာ စက်တန် အဖုအကျိတ်တို့အား
 သွေးလိမ်းပါက ခဏအတွင်းပျောက် ကင်းနိုင်ပါသည်။
 မီးမဖွားနိုင်သော အမျိုးသမီးများ ခေါင်းပေါ်တင်ထားပါက
 လွယ်ကူစွာ မွေးဖွားနိုင်ပါသည်။ တိမ်သလ္လာစွဲနေသော
 မျက်စိကိုမှိတ်၍ မိုးကြိုးအပ်ဖြင့်တဖြည်းဖြည်း ဆွဲချပေးပါက
 တိမ်သလ္လာ ပျောက်ကင်းသည်ဟုသိ ရပါသည်။

မိုးဥတု၌ ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စစ်အဖိုနှင့် အမ
 ပေါင်းစပ်ကာ မိုးကြိုးအဖြစ် မြေပြင်သို့ 'မိုးကြိုး' ပစ်ချတတ်
 ပါသည်။ ထိုမိုးကြိုးသည် သစ်ပင်များသို့လည်းကောင်း၊
 လူနေအိမ်များသို့လည်းကောင်း ပစ်တတ်သဖြင့် အိမ်များတွင်
 မိုးကြိုးလွဲများကို တပ်ဆင်ထားကြပါသည်။ မိုးကြိုးပစ်ခြင်း
 ၏ သဘောတရားမှာ ကွင်းထီးထီး၌ တစ်ပင်တည်းပေါက်
 နေသော သစ်ပင်များအားလည်းကောင်း၊ အမြင့်နေရာ၌ရှိ
 သော သေး၍ ချွန်ထက်သော ပစ္စည်းများသို့လည်းကောင်း၊
 မိုးကြိုးပစ်တတ်ကြပါသည်။ ၎င်းမိုးကြိုးပစ်ခြင်းသည် လူကို
 သေစေနိုင်သည်အထိ အန္တရာယ်ရှိသော်လည်း ၎င်းမိုးကြိုး
 ပစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မိုးကြိုးသွားမှာ အလွန်
 စာန်ဖိုးရှိပါသည်။ ကြေးမိုးကြိုးသွားများသည် ဈေးအမြင့်

ဆုံးဖြစ်၍ တစ်လက်မပတ်လည်လျှင် သိန်းရာချီ ဈေးပေါက်
 နေကြောင်း သိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကြိုးသွားကို ဝယ်
 လိုသူ၊ ရောင်းလိုသူနှင့် ပွဲစားများ ခြေချင်းလိမ်လျက် ရှိပါ
 သည်။ အထူးသဖြင့် မိုးကြိုးသွားဈေးကွက်မှာ မန္တလေးမြို့
 ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အထက်မြန်မာပြည်တစ်ဝိုက်တွင် အရောင်း
 အဝယ်ဈေးရှိပါသည်။ အစစ်တစ်ခု၊ အတုတစ်ထောင်
 အယောင်ဆောင် အပလိန်းဟူသော စကားနှင့်အညီ မိုးကြိုး
 သွားသည် အလွန်ရှားပါးပစ္စည်း ဖြစ်သည့်အတွက် အစစ်
 တစ်ခုရရန် မလွယ်ကူသဖြင့် အတုပေါင်းများစွာ ထွက်ရှိပါ
 သည်။ မိုးကြိုးသွားနှင့် ပတ်သက်၍ လိမ်ပုံလိမ်နည်းများ
 မှာ အလွန်ပီရိလွန်းလှသဖြင့် စာရေးသူ တွေ့ကြုံရသော
 မိုးကြိုးသွားအကြောင်းကို တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေးမြို့ရှိ ဗုဒ္ဓသိမ်ကြီးရပ်ကွက်။

ဗုဒ္ဓသိမ်ကြီးရပ်ကွက်သည် မန္တလေးမြို့အထွက် မြ
 ကျောက်စေတီတော်အနီး၌ တည်ရှိပြီး လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး
 လုပ်ကိုင်သော လယ်ကွက်များသည် ထိုရပ်ကွက်ကြီး၏

အနောက်ဘက်နှင့် ဘေးဘက်တွင် ရှိပါသည်။ ထိုရပ်ကွက်
 ၌ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ရှိသကဲ့သို့၊ အိမ်ငယ်အိမ်ပုက
 လေးများလည်း ရှိပါသည်။ အချို့ အိမ်ကလေးများသည်
 ဓနိမိုး၊ ဝါးထရံကာဖြစ်ပြီး မိုးတွင်းအခါ၌ လမ်းသွယ်များ
 မှာ ရွံ့များ၊ ဗွက်များနှင့် သွားရခက်ပါသည်။ မိုးတွင်းအခါ
 ၌လည်း လျှပ်စီးလက်ကာ မိုးကြိုးပစ်တတ်ပါသည်။ မိုးကြိုး
 ပစ်သည်မှာ မိုးဥတု၏ သဘာဝဖြစ်သဖြင့် လျှပ်စီးလက်ခြင်း၊
 မိုးကြိုးပစ်ခြင်းများရှိသော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်
 ကိုမှ ထိခိုက်သည်ဟု မကြားဖူးပါ။

ထိုရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဒေါ်လေးမြတို့မိသားစု နေ
 ထိုင်ပါသည်။ ဒေါ်လေးမြသည် ဆင်းရဲပြီး ရိုးသားသော
 မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်လှနှင့်သားဖြစ်သူ
 မောင်စိုးတို့နှင့် အတူနေထိုင်သည်။ ဒေါ်လေးမြနှင့် သမီးဖြစ်
 သူ ခင်ခင်လှတို့သည် ကြုံရာကျပန်း အလှပများဖြင့်လည်း
 ကောင်း၊ ရာသီကုန်စိမ်းကလေးများ ရပ်ကွက်အတွင်း လှည့်
 လည်ရောင်းချ စားသောက်ကြပါသည်။ သားဖြစ်သူကလည်း
 အလုပ်မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ သူများခိုင်းသည်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး
 ညအခါ အရက်က တဖြဲဖြဲနှင့် နေသူဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်လေးမြတို့အိမ်သို့ ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပါသည်။ ၎င်း၏ပြောပြချက်အရ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည်၏ တူဝမ်းကွဲဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ၎င်းဦးလေး ဆင်းရဲနေသည်ဟု သိရသဖြင့် ၎င်းပြေလည်နေချိန်၌ လာရောက်ကြည့်ရှုကြောင်း၊ ၎င်းအမည်မှာ ကိုအောင်မိုးဖြစ်ပြီး ယခု ဦးလေးကွယ်လွန်ကြောင်း သိရသဖြင့် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဒေါ်လေးမြအား ပိုက်ဆံများပေးကာ ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်ခိုင်း၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရင်းဖြင့် ထိုအိမ်ပုကလေး၏ ဧည့်သည်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုမှ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ကြာသွားပါသည်။ မောင်အောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့၌ ပြန်မည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သဖြင့် အိမ်သားအားလုံး ဝမ်းနည်းနေကြပါသည်။ ထိုညနေခင်းက ဒေါ်လေးမြသည် အိမ်သာသွားရာမှ အပြန်တွင် ရွှေရောင်အတုံးကလေး ကောက်ရခဲ့ပါသည်။

‘ဟယ်... ရွှေတုံးကလေးလား မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး’

‘အမေ ဘယ်နားက ကောက်ရတာလဲ’

‘အိမ်သာနားက ကောက်ရတာ’

‘အိမ်သာနားက ကောက်ရတာ ဟုတ်လား၊ ရွှေတုံး
လေးလား မသိဘူး’

သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်လှမှ ပြောပါသည်။

‘ပြစမ်းပါဦး အဒေါ်’

‘ဟာ... အဒေါ်ဟာ ရွှေတုံးလားမသိဘူး၊ ပန်းတိမ်
ဆရာကို ပြကြည့်ပါလား’

ထိုသို့ဖြင့် ကိုအောင်မိုး ဦးဆောင်ကာ မန္တလေးမြို့
ပေါ်ရှိ ၎င်းအသိ ပန်းတိမ်ဆရာဆိုသူထံ သွားရောက်ပြသပါ
သည်။

‘ဒါ ရွှေမဟုတ်ဘူး၊ ကြေးနဲ့သတ္တုတွေရောနေတယ်’

‘ဒါဆို တန်ဖိုးမရှိဘူးပေါ့’

‘နေပါဦး၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဒါဟာ မိုးကြိုးသွား
ဖြစ်ဖို့များတယ်’

‘ဒါဆို မိုးကြိုးသွား စစ် မစစ် ဘယ်လိုစမ်းမလဲ’

‘လွယ်ပါတယ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ပေါ့၊

မီးမလင်းရင် မိုးကြိုးသွားပဲ’

‘အဒေါ် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြစို့’

ထိုမှ လမ်းခွဲကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။
အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကိုအောင်မိုး၌ အသင့်ပါလာသော
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်ရာ မီးလုံးဝမလင်းဘဲ ဖြစ်နေ
ပါသည်။

အခြားနေရာသို့ ထိုးသောအခါ မီးမှာထိန်လင်းနေ
အောင် လင်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

‘အဒေါ်ရေ... အဒေါ်တို့တော့ သိန်းထီပေါက်တာ
ပဲ၊ ဒါတွေကို သူများတွေ လျှောက်မပြောနဲ့’

လျှောက်မပြောနဲ့ဟုသာ ဆိုသော်လည်း ဒေါ်လေးမြ
တို့ မိသားစု ပြောပြချက်အရ ပုသိမ်ကြီးတစ်နယ်လုံး ဟိုးဟိုး
ကျော်သွားပါသည်။ ထိုမှ ပွဲစားများမှတစ်ဆင့် မိုးကြိုးသွား
ပယ်ယူမည့်သူများနှင့် ဆက်မိသွားပါသည်။ ဝယ်ယူမည့်သူ
သူဌေးနှင့် ပွဲစားတို့ရောက်လာကာ မိုးကြိုးသွား စစ်ဆေး
စမ်းသပ်မည့်အကြောင်း ပြောကြပါသည်။

‘အဒေါ် သူဌေးက မိုးကြိုးသွား စစ်မစစ် စမ်း
ကြည့်မယ်၊ သူတို့ကြိုက်ရင် သိန်း(၃၀)ပေးမယ်’

‘အေး... စမ်းချင်သလို စမ်းပေါ့၊ အဒေါ်ကတော့
မသိဘူး’ သည်တွင် ကိုအောင်မိုးမှ ထပြီ ပြောပါသည်။

‘ကျွန်တော်က ဝင်မပြောဘူးလို့နေတာ၊ စမ်းချင်
 တယ်ဆိုရင် စမ်းလို့ရပါတယ်၊ သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး စမ်းတာ
 တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သေနတ်ဟာ လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်ရတဲ့ပစ္စည်း
 ဆိုတော့ သေနတ်နဲ့စမ်းတာ ဥပဒေအရ အရေးယူလို့ရတယ်။
 ဒီလိုလုပ်ပါ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ စမ်းတာ အကောင်းဆုံးပါ
 ပဲ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ပါ၊ မီးမလင်းရင် အစစ်ပဲ၊
 အဲလိုစမ်းလို့ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းက အစမ်းခံနိုင်ရင် ငွေတစ်
 ခါတည်း ချေရမယ်’

ထို့ကြောင့် မိုးကြိုးသွားအား ကိုအောင်မိုး၏လက်
 နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ရာ လုံးဝ မီးမလင်းကြောင်းတွေ့ရှိရ
 ပါသည်။ အခြားဘက်သို့ မီးထိုးကြည့်ရာ မီးထိန်နေအောင်
 လင်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကျုပ်ငွေချေမယ်’

သူဌေးလည်း ခဏအတွင်း ငွေသွားယူပြီး အရောင်း
 အဝယ်ကိစ္စကို ပြီးမြောက်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်လေးမြမှာလည်း
 သည်လောက်များပြားသည့်ငွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသဖြင့်
 ဝမ်းသာလွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဇာန်ယင်နေပါသည်။ သည်
 တွင် စီစဉ်ညွှန်ကြားသူ ဆရာကြီးမှာ ကိုအောင်မိုးပင် ဖြစ်
 ပါသည်။

‘အဒေါ်... ဒီငွေတွေဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ရတာ နော်၊ အဒေါ်က ကောက်ရတာသာရှိတာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းက မိုးကြိုးသွားလို့ပြောတာ၊ စမ်းသပ်တာက ကျွန်တော် နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ငါ့တူရယ်၊ မင်း ကြိုက်သလို လုပ်ပါ’

‘ကျွန်တော့်အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ယူလည်းမယူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို အိမ်မှာမထားနဲ့၊ ဘဏ်မှာထားမှဖြစ်မယ် တစ်သိန်းလောက်ဖယ်ထား’

သည်လိုနှင့် ငွေတစ်သိန်းကို အိမ်၌ထားကာ ကျန် (၂၉)သိန်းကို ဘဏ်သို့ သွားအပ်ပါသည်။ ငွေထုတ်နှင့်ဘဏ်ထဲသို့ဝင်သွားသော ကိုအောင်မိုးကို သားအမိနှစ်ယောက်သားဘဏ်အပြင်မှ စောင့်နေပါသည်။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီကြာ သွားသော်လည်း ကိုအောင်မိုးတစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာခြင်း မရှိချေ။ ဘဏ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သော်လည်း ကိုအောင်မိုးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ မည်သည့်အချိန်က ရုပ်ဖျက်၍ ထွက်သွားသည်မသိ။ နောက်ဆုံး အချိန်ကုန်၍ ကိုအောင်မိုး

အား မတွေ့သောအခါမှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိုးကြိုးသွားဝယ်သွားသော သူဌေးနှင့် ပွဲစားအုပ်စုမှာ အိမ်သို့ရောက်နေပါသည်။

‘အဒေါ်... အဒေါ်ဟာ မိုးကြိုးသွားအစစ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အိမ်ရောက်လို့ ဓာတ်မီးနဲ့စမ်းတာ လုံးဝ မီးမငြိမ်းဘူး၊ ရေနွေးအိုးထဲ ထည့်ကြည့်တာလည်း ရေနွေးက အေးမသွားဘူး၊ ဒါကြောင့် မဝယ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ငွေပြန်ပေးပါ’

‘အဒေါ်လည်း ဘာမှမသိဘူး၊ မောင်အောင်မိုးက သူ့ဓာတ်မီးနဲ့ စမ်းပြတာပဲ၊ အခုလည်း ငွေတွေကို ဘဏ်မှာ အပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ငွေတွေရော မောင်အောင်မိုးပါ ပျောက်သွားလို့’

‘အဒေါ် ဒီလိုမလိမ်ပါနဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်မတို့ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ရလိမ့်မယ်’

ငွေပြန်မရသည့်အဆုံး ငွေရှင်မှ ရဲစခန်းတွင် လိမ်လည်မှုဖြင့် အမှုဖွင့်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်လေးမြ အဖမ်းခံခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်လေးမြသည် ငိုယို၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပါသည်။ စခန်းမှ ရဲများက လူဆိုးစာရင်းဝင် ဓာတ်ပုံများ

ကို ပြ၍လိမ်လည်မှုအမျိုးမျိုးဖြင့် ထောင်ကျဖူးသော လူဆိုး
 မောင်လှမြင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲများ
 မှာ ငွေထုတ်ပိုက်၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော လူလိမ်
 မောင်လှမြင့်အား မရမက ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေရာ နောက်
 ဆုံး၌ မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်ရှိ တည်းခိုခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေ
 သော မောင်လှမြင့်ကို လက်ရဖမ်း ဆီးမိပါသည်။

၎င်း၏ အစစ်ခံချက်အရ ၎င်းသည် မိုးကြိုးသွား
 လိမ်နည်းမှာ အကွက်ကျကျ စီစဉ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။
 ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်အတွင်းရှိ အလွန်ဆင်းရဲ၍ ရိုးသားသော
 သူအား လိုက်ရှာရာ ဒေါ်လေးမြကို တွေ့ရှိရ၍ ၎င်းခင်ပွန်း၏
 တူတော်စပ်သည်ဟု ဆွေမျိုးစပ်ကာ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
 ပါသည်။ ဒေါ်လေးမြခင်ပွန်း အမည်နှင့် မည်သည့်နှစ်က
 ကွယ်လွန်ကြောင်းကိုလည်း ဘေးလူများမှ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး
 ဦးလေးဖြစ်သူအား ငွေကြေး ကြည့်ရှုစောင်မလို၍ လာသည့်
 အသွင်ဖြင့် ဟန်ဆောင်ကာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ၎င်းပြန်
 ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် ၎င်းမိုးကြိုးသွားအတူ တစ်ခုကို
 နောက်ဖေးအိမ်သာသို့ သွားရာ လမ်း၌ ပစ်ထားခဲ့ပါသည်။
 ဒေါ်လေးမြ ကောက်ရသောအခါ ၎င်းမိတ်ဖတ်လိမ်ဖက်

လူဆိုးစာရင်း၌ မောင်ချစ်ဝင်းအား ပန်းတိမ်ဆရာဟန်
ဆောင်ခိုင်းကာ မိုးကြိုးသွားဟု ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုစေခဲ့
ပါသည်။ မိုးကြိုးသွား စမ်းသပ်ရန် အသုံးပြုသည့် ဓာတ်မီး
မှာ ၎င်းတို့အထူးပြုလုပ်ထားပြီး လျှာ နှစ်ထပ်ပြုလုပ်ထားပါ
သည်။ တစ်ဖက်က နှိပ်လျှင် ဓာတ်ခဲနှင့်ဆက်ထားသည့်ကြိုး
မှာ လွတ်ထွက်သွားပြီး မီးမလင်းတော့ပေ။ ထပ်၍နှိပ်လျှင်
ကြိုးနှင့်ပြန်ဆက်မိပြီး မီးလင်းလာပါသည်။ ထို့ကြောင့်
မိုးကြိုးသွားကို မီးထိုးလျှင် မီးမလင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
အခြားတစ်ဖက်ကို ထိုးကြည့်ပါက ဘက်ထရီနှင့် ပြန်ဆက်
သွားပြီး မီးလင်းလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံပါသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်လေးမြအား ငွေတစ်သိန်းပေးပြီး ကျန်
(၂၉)သိန်းကိုယူ၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရင်း ဤသို့ဖမ်းဆီးခံ
ခဲ့ရကြောင်းကို အစစ်ခံပါသည်။ ၎င်းမောင်လှမြင့်မှာ မည်သို့
ပင် ထွက်ပြေး ပုန်းရှောင်သော်လည်း ရာဇဝတ်ဘေး ပြေး
လွတ်ဟူသော စကားအရ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကာ ပုဒ်မ(၄၂၀)
ဖြင့် စွဲချက်တင်၍ ယောင်ဒဏ်ငါးနှစ် ကျခံခဲ့ရပါသည်။
ဒေါ်လေးမြမှာလည်း ထာရားခံအစစ်ကို ဖမ်းမိသဖြင့် အမှုမှ
ကွင်းလုံးလွတ်သွားခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ လူလိမ်များ၏ လှည့်ကွက်
ထဲတွင် ဤသို့ပါဝင်လာခြင်းကြောင့် အလုပ်အကိုင်ပျက်
ခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ရပါသည်။ မိမိထံသို့ ရောက်
ရှိလာသော မျက်နှာစိမ်းများ၏ ပြောဆိုချက်ကို အလွယ်တကူ
မယုံကြည်သင့်ပေ။ မိုးကြိုးသွားနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိမ်နည်း
အဖုံဖုံရှိသည့်အတွက် ငွေရှင်သူဌေးများအနေနှင့် လောဘ
တက်ကာ တရားမဝင်ရောင်းဝယ်သည့် ဤအရောင်းအဝယ်
မျိုးကို မလုပ်သင့်ပေ။ လိမ်ညာမှုမှ အပြစ်ကြီးလေးစွာရှိ
သကဲ့သို့ လောဘစိတ်ဖြင့် ဝယ်ယူသူ သူဌေး၌လည်းကောင်း၊
ဒေါ်လေးမြတို့ကဲ့သို့ မဆင်မခြင် ယုံမိသူများ၌လည်းကောင်း
အပြစ်မကင်းချေ။ ဆိုသို့ပါလျှင် အလိမ်အညာဘေးမှ ကင်း
ဝေးစေရန် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မိုးကြိုးသွား လိမ်နည်းကို
တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ଶ୍ରୀମତୀ
ସୁଧାକରୀ

ထူးခြားကြံ့ခဲရက္ခမင်္ဂလာပွဲ

သက်ရှိလောကတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်
ရပ်များစွာရှိပါသည်။ သက်ရှိအရာများကို သတ္တဝါနှင့်အပင်
ဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲခြားထားပါသည်။ သတ္တဝါနှင့်အပင်တို့သည်
အသွင်အပြင် ကွဲပြားကြသော်လည်း အရေးကြီးသောအခြေ
ခံ လုပ်ငန်းများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာ တူညီကြပါသည်။

အပင်တို့သည် သတ္တဝါများနည်းတူ အသက်ရှူသွင်း
ခြင်း၊ ရှုထုတ်ခြင်း၊ မျိုးပွားခြင်း၊ အစာမှီဝဲခြင်းများ ပြုလုပ်
၍ သေဆုံးသွားပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သတ္တဝါနှင့်အပင်
တို့သည်အရာမှ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ အငြင်းပွားဖွယ်
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သတ္တဝါလောကမှ အပင်လောကသို့ ဆင်းသက်ခဲ့
ခြင်းပေလော၊ အပင်လောကမှ သတ္တဝါလောကသို့ ဖြစ်ပျက်
ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းပေလောဟူ၍ မည်သူမျှ အတိအကျ မပြော

နိုင်ပေ။ ပထမဆုံး စတင်ပေါ်ပေါက်သော သက်ရှိများသည် မိမိအလိုအလျောက် အစာပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိရမည်ဟု ယူဆပါက အပင်လောကသည် သတ္တဝါလောကထက် ရှေးဦးစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သိပ္ပံပညာရှင်များက ယူဆကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် အပင်လောက (သို့မဟုတ်) ရုက္ခကမ္ဘာတွင် ထူးခြားသောစွမ်းရည်များလည်း ရှိပေမည်ဟု ယုံကြည်ကြပါသည်။ အပင်နှင့် သက်ရှိသတ္တဝါတို့၏ အဓိကခြားနားချက်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အပင်များသည် သက်ရှိဖြစ်သော်လည်း သတ္တဝါများကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားလာခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထိုသို့ သွားလာလှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ဆိုသည့်အချက်မှာ ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်သော်လည်း အချို့အပင်များမှာ တစ်ပင်မှ အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်ကူးကာ ပေါက်ရောက်တတ်သော 'ကြောင်ပျံ' ကဲ့သို့ အပင်မျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ အချို့အပင်များမှာ အပင်ကြီးများပေါ်တွင် ကပ်ကာ မှီခိုတွယ်ကပ်ပေါက်တတ်သော ကပ်ပါးပင်မျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ အချို့သစ်ခွပန်းပင်များ၊ ကျောက်ဖီးဖူပန်းပင်များ၊ သဇင်နှင့်

ကုမုဒြာပင်များသည် အပင်ကြီးများပေါ်တွင် မှီခိုတွယ်ကပ်၍ ပေါက်တတ်သော အပင်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် အပင်ကြီးများပေါ်တွင်ပေါက်သည့် ပန်းများကို တွေ့ဖူးသော်လည်း သာမန်အမြင်နှင့်သာ မြင်သဖြင့် ထူးခြားမှုရှိမရှိကို မသိခဲ့ချေ။ ဤသို့ အပင်ကြီးများတွင် အပင်ငယ်များပေါက်ခြင်းမှာ ထိုသစ်ပင်နှစ်ပင်၏ သဟဇာတဖြစ်မှုပေါ်တွင် တည်နေပါသည်။

သဟဇာတမဖြစ်သော အပင်များမှာ ပေါင်းစပ်၍ မရနိုင်ပေ။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုလျှင် ထန်းပင်ပေါ်တွင် ဇီးပင်တင်၍ စိုက်သော်လည်း မပေါက်နိုင်ပေ။ ထိုအတူ ငှက်ပျောပင်ပေါ်တွင် မာလကာပင် တင်စိုက်၍လည်း ပေါက်မည် မဟုတ်ချေ။ အချို့ ကုက္ကိုပင်များပေါ်တွင် ညောင်ပင်များ ပေါက်လာကာ ညောင်ပင်မှာ ရှင်သန်ကြီးထွားလာပြီး ကုက္ကိုပင်ကို ဝါးမျိုသွားသည့် ညောင်ကုက္ကိုပင်များကို တွေ့ဖူးပါသည်။

ထိုသို့ ရှင်သန်နိုင်ခြင်းမှာ သစ်ပင်နှစ်ပင်၏ သဟဇာတဖြစ်မှုကြောင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် စာရေးသူတို့ စကားဝိုင်းတွင် ရုက္ခကမ္ဘာမှ ထူးဆန်းသော

အကြောင်းများကို ပြောကြဆိုကြ ငြင်းခုံကြနှင့် ဆွေးနွေး
စဉ် အဘဦးလှမောင်၏ ဆွေးနွေးချက်မှာ အားလုံးသော
ပရိသတ်များ အံ့ဩဖွယ်ရာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်
အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရုက္ခဗေဒနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်များ
နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဘဦးလှမောင်
၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ကြုံဖူးခဲ့ရသည့်
ထူးခြားကြုံခဲ့ ရုက္ခဗေဒမင်္ဂလာပွဲ ဇာတ်လမ်းကလေးကို အံ့ဩစွာ
ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ ကြားသိရသည့်အတွက် ဖြစ်ရပ်
မှန် ဇာတ်လမ်းကလေးအား စာရှုသူတို့ပါ သိစေလိုသောဆန္ဒ
ဖြင့် အရှိအတိုင်းတင်ပြသည့် ဇာတ်လမ်းကလေး ဖြစ်ပါ
သည်။

‘ဆရာမ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာ အပင်ငယ်ပေါက်
တယ်ဆိုတာ သစ်ပင်ကြီးက လက်ခံမှ အပင်ငယ်ပေါက်လို့ရ
တာ၊ အဲဒါကို လက်ခံပင်နဲ့ ကပ်ပါးပင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီ
လို အပင်နှစ်ပင်ဟာ တစ်ပင်ပေါ်မှာ တစ်ပင်ရှင်သန်ခြင်းဟာ
အဲဒီသစ်ပင်နှစ်ပင်ရဲ့ သဟဇာတဖြစ်မှုပေါ်မှာ မူတည်တယ်။

ရှေးလူကြီးသူမများရဲ့ အဆိုအရ ကပ်ပါးပင်က

ပန်းကိုဆောင်ရင် မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်တယ်လို့ဆိုတယ်။
 ဥပမာ သင်္ဃန်းဟာ မြေကြီးပေါ်မှာပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး၊
 သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှာ ကပ်ပေါက်ပြီး ပန်းပွင့်တာပဲ။ အဲဒီ
 သင်္ဃန်းကို နန်းတွင်းပွဲတွေမှာ အသုံးပြုကြတဲ့အတွက်
 တော်ဝင်သင်္ဃန်းရယ်လို့တောင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။
 ဒါဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ပန်းလို့ သတ်မှတ်ပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြ
 တာပဲ’

‘အဘ ကျွန်မတို့ကြားဖူးတာတော့ ငှက်တွေက
 အသီးစားပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ မစင်စွန့်တယ်။ မစင်ထဲမှာ
 သစ်စေ့တွေပါပြီး အဲဒီအစေ့က အပင်ပေါက်တယ်လို့ဆို
 တယ်’

‘ဆရာမပြောတာလည်း မမှားပါဘူး။ ငှက် မစင်စွန့်
 လို့ အပင်ပေါက်တယ်ဆိုပေမယ့် အပင်ကြီးရဲ့သဘာဝနဲ့
 ကိုက်ညီမှ အပင်ငယ်ပေါက်လို့ရတာ။ အဲဒီအပင်က အပင်
 ပေါက်တယ်။ အပွင့်ပွင့်တယ်ဆိုရင် စီးပွားတတ်တယ်လို့
 ရှေးလူကြီးများက အယူရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငှက်မစင်စွန့်တိုင်း
 လည်း အပင်မပေါက်ဘူး။ အဲလိုသာ ပေါက်မယ်ဆိုရင်
 ဝါးပင်ပေါ်မှာ မာလကာပင်တို့ ငှက်ပျောပင်တို့ ပေါက်ရော

ပေါ့၊ ဆရာမ တွေ့ဖူးလား’

‘မတွေ့ဖူးပါဘူး အဘ... ကျွန်မလည်း သစ်ပင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို လေ့လည်းမလေ့လာမိတော့ မသိဘူးပေါ့ အဘရယ်၊ အခုတောင် အဘပြောမှ ရုက္ခနယ် က ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းတွေကို သိလာရတာ’

‘ဆရာမရယ်၊ လေ့လာမယ်ဆိုရင် မယုံနိုင်စရာတွေ ပါပဲ၊ သစ်ပင်ကိုခုတ်လိုက်လို့ ကျလာတဲ့ အစေးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူသွေးတွေလို ရဲရဲနီနေတာရှိတယ်။ ရေတွေ ပန်းထွက်လာတာ ရှိတယ်။ ဗူးပင်ကနေ နဂါးအမောက် ထောင်သလို အရွက်တွေဟာ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးထွားပြီး နေလာတဲ့ဘက်ကို ဦးလှည့်နေတဲ့ ဗူးနဂါးပင်အကြောင်းတွေ ဆရာမ ကြားဖူးလား’

‘မကြားဖူးပါဘူး အဘရယ်’

‘ဒါကြောင့် အဘပြောပြီကော၊ သစ်ပင်တွေမှာ ပေါင်းစပ်လို့ရတဲ့ အပင်နဲ့ ပေါင်းစပ်လို့မရတဲ့အပင်တွေ ရှိ တယ်။ အချို့အပင်တွေက တစ်ပင်ပေါ်တစ်ပင်ပေါက်ပြီး သဘာဝအရ ပေါင်းစပ်ကြတယ်။ အချို့အပင်တွေဟာ သဘာဝအရ ပေါင်းစပ်လို့မရလို့ လူတွေက ပေါင်းစပ်ပေးရ

တယ်’

‘လူတွေက ပေါင်းစပ်ပေးရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို
လဲ အဘ’

‘သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်ပေးရတာပါ။
အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ရုက္ခမင်္ဂလာပွဲကို အဘရဲ့အဘိုးတို့ခေတ်
မှာ တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ နောက်တစ်ခါကတော့ ဟိန္ဒူအမျိုး
သားများရဲ့ ရွှေညောင်ပင်နှင့် ရွှေတမာကို လက်ထပ်ပေးတဲ့
လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ခဲ့လို့ ကြုံခဲ့ဖူး
တယ်’

‘အဘရယ်၊ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးရ
တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား အဘရယ်၊ ကျွန်မတော့ တစ်ခါမှ
မကြားဖူးပါဘူး’

‘အဘလည်း အရင်က မကြားဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အဘရဲ့အဘိုး ဦးစံမြဟာ ရုက္ခမင်္ဂလာပွဲကို ကိုယ်တိုင်လုပ်
ပေးခဲ့ရတာပါ။ အဘိုးတို့တုန်းကလည်း ညောင်ပင်နဲ့တမာ
ပင်ကို မင်္ဂလာပွဲပြုပေးခဲ့ရတယ်။ နောက် တစ်ခါကလည်း
ဟိန္ဒူလူမျိုးတစ်စုဟာ ‘ညောင်ပင်နဲ့ တမာပင်’ကို လက်ထပ်
မင်္ဂလာပွဲ ပြုပေးတာတွေ့ခဲ့ရတယ်’

‘အဲဒါ ဘာလို့လုပ်ပေးရတာလဲ’

‘ဟိန္ဒူလူမျိုးတစ်စုဟာ ညောင်ပင်နဲ့တမာပင်တို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာကို ၎င်းတို့ရဲ့ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ အရ နှစ်ဖက်သောမိဘများရဲ့ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာ သောအကျိုး တိုးပွားစေရန် ရည်မှန်းပြီး ပြုလုပ်ပေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဘရဲ့အဘိုးဟာ ညောင်ပင်နဲ့တမာပင်ကို မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးခဲ့ရတာဟာ ကြံကြံဖန်ဖန် လက်ထပ်ပွဲလို့ ထင်ချင် လည်း ထင်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ရက္ခနှစ်ပင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ပြုပေးရတာဟာ အဘိုးဟာ သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်ချင်လို့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ’

ဦးလှမောင်၏ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးစံမြသည် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်တွင် အိပ်မက်မက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးတို့သည် တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးကိုင်၍ ဦးစံမြထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

‘အဘ... သမီးတို့ဟာ လူ့ဘဝက ချစ်သူတွေဖြစ်

‘အဘရယ်၊ သမီးတို့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါ။
တောင်းပန်ပါတယ်’

‘မင်းတို့ တောင်းပန်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဘယ်
သူမှမလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ငါလုပ်ရင် ငါ့ကို အရူးလို့ထင်တော့
မှာပဲ’

အိပ်မက်မှန်းသောအခါ အဘဦးစံမြ ပြုံးမိပါသည်။
ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက် ကြံကြံဖန်ဖန်
ညောင်ပင်နှင့် တမာပင်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးရမယ်တဲ့။ ဘာ
တွေမက်မှန်း မသိပါဘူးဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူရင်း
အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ပေါက်နေသော ညောင်ပင်နှင့်
တမာပင်ကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

မနေ့ညကလည်း လသာသာ၌ ညောင်ပင်နှင့်တမာ
ပင်ကိုကြည့်မိသည့်အတွက် စိတ်စွဲ၍ အိပ်မက်မက်ခြင်းပင်
ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။ အမှတ်မထင် မက်ခဲ့သော
အိပ်မက်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေလာခဲ့ရာ တစ်လခန့်
အကြာတွင် ထိုအိပ်မက်မှာ ထပ်မက်ပြန်သည်။ သည်တွင်
ဦးစံမြ၏စိတ်တွင် အိပ်မက်ကို သတိထားလာမိပြန်သည်။
နောက် တစ်ပတ်ကျော်ကျော်အကြာတွင် သည်အိပ်မက်

အတိုင်း ထပ်မက်ပြန်သည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါ သည်အတိုင်းပင် အိပ်မက်မက် သည့်အတွက် ဂရုမပြုဘဲမနေနိုင်တော့ဘဲ ရွာဦးဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းရှိ ဆရာတော် ဦးဇောတိကထံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ သည်။ ဆရာတော်ထံရောက်မှ လွန်ခဲ့သော လေးငါးလခန့်က အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားအလောင်းနှစ်လောင်း မြစ်ကြော တစ်လျှောက်တွင် မျောပါလာခဲ့သည့်အကြောင်းကို ကြားသိ ရပါသည်။

၎င်းသေဆုံးသူနှစ်ဦးမှာ ဦးစံမြတို့နေထိုင်သော လက်ပံရွာနှင့် သုံးလေးမိုင်ဝေးသော ဇရပ်ကွင်းမှ မောင်စိုး မြင့်နှင့် မခင်မြတို့ဖြစ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန်သွားစဉ် လှေမှောက်၍သေဆုံးကာ မြစ်ကြောအတိုင်း မျောပါလာသဖြင့် လက်ပံရွာမှ ၎င်းတို့ကို ဆယ်ယူကာ သဂြိုဟ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ဦးစံမြမှာ မြို့သို့တက်ခါ စပါးများသွားရောင်းနေသဖြင့် မသိလိုက်ချေ။ ယခု ဆရာ တော်ပြောမှ သည်အကြောင်းများကို သိခဲ့ရပါသည်။

အိမ်... လောကီလူ့ဘောင်မှာ အထူးအဆန်းတွေ က များသားလား ဒကာမကြီးရဲ့၊ ရေနစ်သေသွားတဲ့ ဒကာ

နဲ့ ဒကာမလေးတို့ မကျွတ်မလွတ်တာများလား စဉ်းစား စရာပဲ

ဆရာတော်လည်း မည်သို့မျှ ဆုံးဖြတ်ချက်မပေးခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း ဖြစ်ချင်တော့ သည်အကြောင်းမှာ ရွာထဲ၌ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မိဘများရောက်ရှိပြီး ဦးစံမြအား အိပ်မက်ကိုမေးမြန်းကာ ၎င်း၏အိပ်မက်အတိုင်း မင်္ဂလာပွဲပြုပေးချင်ကြောင်း ပြောကြားပါသည်။ ဦးစံမြမှာလည်း အိပ်မက်အတိုင်းပြောပြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ရွာသူကြီးနှင့် ရွာမိရွာဖလူကြီးများရှေ့တွင် ရွှေညောင်ပင်နှင့် ရွှေတမာပင်တို့အား လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဆင်ယင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ရာတွင် ညောင်ပင်အား သတို့သား ယောက်ျားလေးအင်္ကျီ၊ ပုဆိုးများဝတ်ဆင်ပေးပြီး ဦးခေါင်းဟုထင်ရသော နေရာတွင် ခေါင်းပေါင်းကို တင်ထားပါသည်။ တမာပင်အား သတို့သမီးအင်္ကျီ၊ ထဘီကို ဝတ်ထားပေးပြီး ဆံတုကို အထက်နားတွင် တင်ထားပြီး စပယ်ပန်းများ ချိတ်ဆွဲပေးထားပါသည်။ နှစ်ဖက်သော မိဘများမှာလည်း ဤသို့မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက်

အလွန်ပင် စိတ်ချမ်းသာကာ ပြန်သွားကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော မင်္ဂလာပွဲကို တွေ့ကြုံရသည့် အဘဦးလှမောင်မှာ ၎င်း၏တစ်သက်တာတွင် ဤမင်္ဂလာပွဲမျိုးကို မကြုံဖူးသဖြင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားကာ အမှတ်တရဖြစ်နေပါသည်။ ၎င်း၏စိတ်တွင်လည်း ဤမင်္ဂလာပွဲမျိုးကို တစ်ခါသာလျှင် ကြုံလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားမိပါသည်။ ထိုစဉ်က ၎င်း၏အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုမင်္ဂလာပွဲကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကာကြည့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဤကဲ့သို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲမျိုး နောက်တစ်ခါပြန်တွေ့လိမ့်မည်ဟု မထင်လင့်ကစား၊ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အကြာတွင် ထိုမင်္ဂလာပွဲမျိုးကို ထပ်မံကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ အဘဦးလှမောင်၏ အသက်လေးဆယ်ငါးနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေညောင်ပင်နှင့် ရွှေတမာပင်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲ၏ ဖိတ်စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွှေညောင်ပင်နှင့် ရွှေတမာပင်တို့၏
 လက်ထပ်မင်္ဂလာသဘင်
 ဖိတ်ကြားလွှာ

ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေဗလီရပ်ကွက်၊ (ဒီ)လမ်း၊ အိမ်
 အမှတ်(၁)နေ၊ ဦးမူသဲယား + ဒေါ်မာဒီအမွှာ၊ ဦးစွပယား
 + ဒေါ်ကာစီယမ္မာတို့က လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာအကျိုး
 တိုးပွားကြပါစေရန်နှင့် ဘာသာသာသနာ အခွန်ရှည်တည်
 တံ့ခိုင်မြဲပါစေရန် အစဉ်ရည်မှန်းမျှော်ကိုးပါ၍ ကျွန်တော်၊
 ကျွန်မတို့၏ ရန်ကုန်တိုင်း၊ တွံတေးမြို့နယ်၊ ခနောင်ရွာမ
 ကျေးရွာအုပ်စု ခနောင်ကွင်းတောင်ရှိ ရွှေညောင်ပင်နှင့်
 ရွှေတမာပင်တို့အား ဘိုးဘွားမိဘတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်း
 စဉ်လာအရ မင်္ဂလာလက်ထပ်သဘင်ပွဲကို ဆင်ယင်ကျင်းပပြု
 လုပ်ဆောင်နှင်းမည် ဖြစ်ပါ၍ အောက်ပါအတိုင်း ကြွရောက်
 ချီးမြှင့်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

မင်္ဂလာပွဲသဘင်အစီအစဉ်

မင်္ဂလာပွဲသဘင် ကျင်းပမည့်နေ့ရက်။
 ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၀)ရက်၊ တနင်္လာနေ့။

အားမာန်သစ်စာပေ

၁၃၄၇-ခု၊ တပို့တွဲလဆန်း(၁)ရက်။

* မင်္ဂလာပွဲသဘင် ကျင်းပမည့်အချိန်အခါ။

နံနက် (၁၀)နာရီမှ (၁၂)နာရီအထိ။

* မင်္ဂလာပွဲသဘင် ကျင်းပမည့်ဌာန။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ တွံတေးမြို့နယ်၊ ခနောင်ရွာမကျေးရွာ
အုပ်စု၊ ခနောင်တောင်ကွင်း။

ထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ

ဦးလှဟန်(ဥက္ကဋ္ဌ)၊ ဦးစံရွှေ(အတွင်းရေးမှူး)

ရွှေညောင်ပင်နှင့် ရွှေတမာပင်တို့၏ လက်ထပ်
မင်္ဂလာပွဲကို ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၀)ရက်၊ တနင်္လာနေ့က နှစ်
ဖက်သောလူကြီးမိဘများနှင့် ဧည့်သည်ပရိသတ်စုံညီစွာဖြင့်
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပ
ခဲ့သောနေရာမှာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ တွံတေးမြို့နယ်၊ ခနောင်
ရွာမကျေးရွာအုပ်စု ခနောင်တောင်ကွင်းတွင် ကျင်းပခဲ့ပါ
သည်။

သတို့သား၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေ
ဗလီရပ်ကွက်(ဒီ)လမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၁)တွင်နေထိုင်သော

ဦးမူသဲယားနှင့် ဒေါ်မာဒီအမ္မာတို့ဖြစ်ပြီး သတို့သမီးရွှေတမာ
ပင်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဦးစွပ်ပရားနှင့် ဒေါ်ကာစီယမ္မာတို့ဖြစ်
ပါသည်။

ရွှေညောင်ပင်နှင့်ရွှေတမာပင်တို့ မင်္ဂလာပွဲသည် ထူး
ခြားဆန်းကြယ်ပြီး ဖိတ်စာနှင့်တကွ ကြွရောက်ပါဟုဆို
သဖြင့် ဦးလှမောင်မှာ ခနောင်တောင်ကွင်းကျေးရွာသို့ သွား
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာနေရာသို့ သွားရန်အတွက် အံကြီး
ဆိပ်မှဘတ်စ်ကား စီးနင်းကာ ပျော်ဘွယ်ကျေးရွာကြီးသို့
လည်းကောင်း၊ ထိုမှ ခြေလျင်ခရီးဖြင့် ခနောင်တောင်ကွင်း
ရွာသို့လည်းကောင်း သွားရောက်ခဲ့ရာ နံနက် ဇနာရီမှ ၄၅
မိနစ်ခန့်တွင် မင်္ဂလာမဏ္ဍာပ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

မင်္ဂလာမဏ္ဍာပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ထူး
ခြားသောမြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အလွန်ပင်
အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါသည်။ မဏ္ဍာပ်အတွင်းရှိ အပင်နှစ်ပင်
အနက် တမာပင်အား အိန္ဒိယအမျိုးသမီးဝတ်စုံ ဆာရီလိမ္မော်
ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပင်စည်၏အထက်နားတွင် နန္ဒင်း
မှုန်ဖြင့် အမျိုးသမီးမျက်နှာသဏ္ဍာန် လိမ်းခြယ်ထားပါသည်။
၎င်းပြင် ပင်စည်တွင် ပန်းကုံးလေးများ ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။

ရွှေတမာပင်သည် နုပျိုသော သတို့သမီးတစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ၎င်းတမာပင်နှင့် လေးငါး ပေခန့်အကွာတွင် ပင်စည်လုံးပတ် တစ်ခုလုံးအား ထုံးသုတ်ထားသော ညောင်ပင်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ ခါးအလယ်လောက်တွင် ပုဆိုးသဏ္ဍာန် ပိတ်ဖြူစကို ပတ်ထားပါသည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ပန်းကုံးတစ်ကုံး စွပ်ပေးထားပါသည်။ ဤပုံကိုကြည့်ရုံနှင့် သတို့သားအဖြစ် ညောင်ပင်ကြီးအား လှပစွာ ခြယ်မှုန်းထားသည်ကို သိရှိလိုက်ရပါသည်။

မဂ်လာပွဲကျင်းပမည့်အချိန်မှာ နံနက် (၁၀)နာရီမှ နံနက် (၁၂)နာရီအထိဖြစ်ပြီး ဦးလှမောင်သည် ဇနာရီ ၂၀ မိနစ်ခန့်တွင် ရောက်လာပါသည်။ လယ်ကွင်းပြင်ထီးထီးတွင် မဂ်လာမဏ္ဍာပ်ထိုးထားပြီး အသံချဲ့စက်နှစ်လုံးမှအိန္ဒိယ ဝီချင်းများဖွင့်ကာ သတို့သား သတို့သမီး ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများမှ ကြွရောက်လာသူများကို ဆီးကြိုကာနေရာပေးပါသည်။

ဆယ်နာရီအချိန်တွင် မဂ်လာပွဲ အခမ်းအနားစတင်ဖြစ်ကြောင်း ဟိန္ဒူဆရာကြီးမှ ကြေငြာလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆီမီးခွက်များ ထွန်းညှိကာ လော်ပန် အမွှေးနံ့များပါရော၍ လိုက်လံ ထွန်းညှိပေးပါသည်။ ထို့နောက်

သတို့သားရွှေညောင်ပင်နှင့် သတို့သမီး ရွှေတမာပင်တို့မှာ အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် ဧည့်ပရိသတ်ငါးရာကျော်မှ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သတို့သားဖခင်မှာ ရွှေညောင်ပင် တွင် ဆွဲထားသော ပန်းကုံးတစ်ကုံး၊ တမာပင်တွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသော ပန်းကုံးတစ်ကုံးကိုဖြုတ်၍ ပန်းများကို ပရိသတ် ဆီသို့ စွန့်ကြဲလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးငါးဦးပါသော အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့သည် သစ်သီးဝလံများထည့်ထားသော လင်ပန်းကိုယ် စီကိုင်ကာ ၎င်းအပင်များရှေ့တွင် လက်ဖွဲ့ခြင်းသဘောအဖြစ် ထားပါသည်။ အခြားလူများကလည်း ၎က်ပျောသီး၊ အုန်း သီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ပိုက်ဆံများလက်ဆောင် ပေးကြပါသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီး အိန္ဒိယသီချင်းများဖွင့်ကာ မဏ္ဍာပ် အတွင်းရောက်လာသော ဧည့်ပရိသတ်များအား ထမင်းကျွေး ပါသည်။ ထမင်းကျွေးရာတွင် ၎က်ပျောဖက်များပေါ်တွင် ထမင်းပုံထားပြီး ဟင်းနှင့်ပဲဟင်းများ လောင်းချပေးကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်မှာ အလွန်စားမြန်လှပါသည်။ ၎င်းနောက် မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာပါသည်။

ဦးလှမောင်လည်း မင်္ဂလာအခမ်းအနားဖြင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုပေးခြင်းခံရသော ရွှေညောင်ပင်နှင့် ရွှေတမာပင်ကို သေသေချာချာကြည့်မိပါသည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးဝတ်စုံအပြည့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများဖြင့် ဆန်းကြယ်လှသည့် ရုက္ခကမ္ဘာမှ ရုက္ခတို့၏မင်္ဂလာပွဲကို ၎င်း၏တစ်သက်တာတွင် မည်သို့မျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အသစ်စက်စက် မင်္ဂလာဇနီးမောင်နှံ၏ နန္ဒင်းများ၊ မျက်နှာများကလည်း ပြုံး၍နှုတ်ဆက်နေသည့်အလား မြင်ယောင်ရင်း ဤမင်္ဂလာပွဲမှ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

‘ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ နှစ်ခါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရုက္ခမင်္ဂလာပွဲပါ’

‘ဒါဆိုရင် တစ်သက်မှာနှစ်ခါနဲ့ ရုက္ခမင်္ဂလာပွဲပေါ့’

‘အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ကဆိုတော့ အခုဆို တစ်ဆယ့်ခုနစ်တောင်ရှိပြီ’

‘တော်တော်ကြာပြီပဲ၊ ဒါတောင် ဒီမင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကလေးရှိသေးတယ်နော်’

‘ဆရာမရယ်၊ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ခဲ့တာ သက်သေမပြနိုင်ရင် ဘယ်သူယုံမှာလဲ၊ သက်သေပြစရာ

အဖြစ် ဒီဖိတ်စာကလေးကို သိမ်းထားတာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ထူးခြားတဲ့ ဒီမင်္ဂလာပွဲအကြောင်းကို ဒီဖိတ်စာကလေးက သက်သေပေါ့၊ ဒါဆို တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကလေးပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခနောင်တောင်ကွင်းမှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန် မင်္ဂလာပွဲလေးပါ’

လောကကြီး၌ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ့ဆိုသလို လူသားတို့နှင့် ရုက္ခတို့၏ဆက်နွယ်မှုများ အမှန်တကယ်ရှိခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူတို့ မသိသေးသည့် ထူးဆန်းစွာကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ရုက္ခမင်္ဂလာပွဲဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို အာဠီးလှမောင်ထံမှ ကြားသိရသဖြင့် ရုက္ခကမ္ဘာ၏ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များကို စာရှုသူတို့ သိစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

နောင်တော်
ပွားတော်ပွားတော်
အလှူအတန်း

ပန်ထွာကေရီ
ရွတ်ဆိုပူဇော်သည့်ဂါထာထူး

စာရေးသူဆိုသို့ မမျှော်လင့်သောအချိန်၌ မမျှော်လင့်
သူတစ်ဦးသည် အမှတ်မထင်ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းထံသို့
ထူးခြားစွာ ရရှိလာသော ဂါထာတော်ထူးအကြောင်းကို ပြော
ပြသဖြင့် အံ့ဩစွာ ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

သူသည် စာရေးသူနှင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ
ကွဲကွာနေသည့် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးဟောင်း
တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာ
နေသည့်အတွက် သူ မည်သည့်အလုပ်များ လုပ်နေသည်ဟူ
၍လည်းကောင်း၊ သူ၏ဘဝတွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို
လည်းကောင်း စာရေးသူ မသိခဲ့ချေ။ ယခင်က သူသည်
ဘာသာရေးကိုလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမလုပ်၊ အထူးသဖြင့်
အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်သဖြင့် စာရေးသူတို့ ဇနီး
မောင်နှံနှင့် ခပ်တန်းတန်းနေခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေပင်ဖြစ်ပါ

သည်။ ယခု အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်ပိုင်း အရက်သေစာ
 မသောက်တော့ဘဲ ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကို လုပ်နေသည်ဟု
 အသိမိတ်ဆွေများမှ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဆိုသကဲ့သို့
 ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ မိတ်ဆွေအချို့ကမူ ၎င်းအား ပုဂံဘုရား
 များ၊ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ ရန်ကုန် စသည့်မြို့များမှ တန်ခိုး
 ကြီးဘုရားများတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ
 ကြောင်း ပြောပြကြပါသည်။ စာရေးသူသည် သူနှင့်ပတ်
 သက်သော သတင်းစကားများကို ကနဦးက မယုံကြည်ပေ။
 အသက်အရွယ်လေးရလာပြီး လူလတ်ပိုင်းကျော်လုပြီဖြစ်၍
 ဘုရား၊ တရားအလုပ် လုပ်ခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ်
 အရင်ကလိုပင် အရက်သောက်ချိန်သောက်ပြီး ပုတီးစိပ်ချိန်
 စိပ်နေသလော။ သို့သော်လည်း စာရေးသူမှာ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်
 ကိုယ်ရှုပ်နေကြသဖြင့် သူနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်း
 အရာများကို ကြာရှည်စွာ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပေ။

သူ (သို့မဟုတ်) ကိုစိုးနိုင်...။

စနေနေ့တစ်နေ့... ကိုစိုးနိုင်တစ်ယောက် စာရေးသူ
 ၏အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ စာ
 ရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သည့်အတွက်

စာရေးသူတို့မှ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံခဲ့ပါသည်။ သူနဲ့စကား
 ပြောစဉ် သူ့ကို စာရေးသူ အကဲခတ်နေမိပါသည်။ ယခင်က
 လာလျှင် ပြောချင်တာပြောပြီးရင် ဂြိုဟ်ဆန်တတ်သည်။
 ယခုမူ အေးဆေးစွာဖြင့် ဘုရားတရားအကြောင်းများ ပြော
 ပါသည်။ ဘဝ၏ဖြစ်တည်မှု၊ ရုပ်သဘောများ၏ ပြောင်းလဲ
 မှုများနှင့် ဂါထာတော် တော်တော်များများကို ရွတ်ပြပါ
 သည်။ သူသည် တောင်ကြီးမြို့၌နေပြီး ယခု ရန်ကုန်သို့
 ရောက်စဉ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပြီး
 အပြန်၌ စာရေးသူတို့အိမ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်
 ကြီးသို့ မပြန်မချင်း စာရေးသူတို့အိမ်မှာပင် တည်းခိုခဲ့ပါ
 သည်။ စာရေးသူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာလည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်
 သူ့ကို အကဲခတ်နေမိပါသည်။ သူ၏ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ
 ဆိုပုံ အစစသိမ်မွေ့သွားပြီး အရက်သေစာပြတ်သွားသည်မှာ
 ဆယ်နှစ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီး သူ အဘယ့်
 ကြောင့် ဤသို့ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း
 ပြောပြပါသည်။

မေဋ္ဌေးရေးတဲ့စာတွေကို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ မကြာ
 ခဏဖတ်ရပါဘယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်၊ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်း

ရေးနေတာတွေ ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောပြ
 ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ရန်ကုန်မရောက်တာ
 တစ်ကြောင်း၊ ရောက်ပြန်တော့လည်း ကိစ္စမပြတ်တာကြောင့်
 တစ်ကြောင်းနဲ့ မမဋ္ဌေးတို့အိမ်ကို မဝင်ဖြစ်ဘူး။ အခုလည်း
 ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်ကုန်လာခိုက်မှာ မဖြစ်မနေ
 ဝင်မယ်လို့စိတ်ကူးပြီး ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကလေးလည်း
 ပြောရအောင်လို့လာခဲ့တာ’

‘ပြောပါ ကိုစိုးနိုင်’

‘ကျွန်တော်ဟာ တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာရပြီး တပ်
 မတော်က အငြိမ်းစားယူလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်
 အတိုင်း အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်တော့ ကျန်းမာရေး
 မကောင်းဖြစ်လာတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးတွေကလည်း အရက်
 ဆက်မသောက်ဖို့ပြောပေမယ့် မရဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလိုဆက်
 သောက်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့မှာ အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်
 တယ်။ အဲဒီမှာတင် ခံတွင်းပျက်၊ အစားပျက်ဖြစ်ပြီး အရက်
 လည်းမသောက်ချင်၊ ဘာမှလည်း စားလို့မရတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့
 အိပ်ရာထဲလဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်တော့ ဆရာဝန်
 ကြီးတွေနဲ့ ဆေးကုသရင်း အတော်ကလေး နှော့ကောင်းလာ

တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာ ရေဦးမြို့က သူငယ်ချင်း ကိုလှ
 မြင့်ကို အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ဆီကိုလာခဲ့
 ဖို့ခေါ်တယ်။ သူ ဆေးကုပေးရင် ပျောက်မယ်လို့လည်း
 ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုလှမြင့်ဆီကို စိတ်က အရမ်း
 သွားချင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရောဂါကလည်း နည်းနည်း
 သက်သာလိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ အားမရှိသလို နုံးခွေပြီး
 အိပ်ရာထဲလဲပြန်နဲ့ ရှင်းရှင်းကို မပျောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်။
 နည်းနည်းကလေး နေကောင်းလာတော့ ကိုလှမြင့်ဆီကို
 ကျွန်တော် ရောက်အောင် သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာတင်
 ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အလွန်တရာကောင်းမွန်တဲ့ အပြောင်းအလဲ
 ကြီး ပြောင်းလဲသွားတော့တာပါပဲ’

သည်တွင် စာရေးသူလည်း ၎င်းပြောစကားများကို
 အလွန် စိတ်ဝင်စားလာပါတော့သည်။

‘ကိုစိုးနိုင်... ဘယ်လိုပြောင်းလဲလာတာလဲ’
 ‘အဖြစ်က တော်တော်ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ ကိုလှ
 မြင့်ဆီရောက်ပြီးမှ ဂါထာတော်တစ်ခုရရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
 ဂါထာတော်ရလာပြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်တဲ့အချိန်ကစပြီး သူဌေး
 ကြီးမဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာပြီး အစစပြည့်စုံလာတယ်’

‘သူဌေးဖြစ်တာ/ မဖြစ်တာက ရှေးအတိတ်ဘဝရဲ့ ဒါနမျိုးစေ့နဲ့ဆိုင်တာပေါ့။ အခုဘဝမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရရင် ပဲ ကျေနပ်ရမှာပဲ’..

‘ဟုတ်ပါတယ် မမဌေး၊ အတိတ်ဘဝကပါလာတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို ဒီဘဝမှာ ရှောင်လွှဲလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်ရထားတဲ့ဂါထာတော်ဟာ ပန်ထွာဇကရီရဲ့သက္ကတ ဘာသာနဲ့ ရွတ်ဆိုပူဇော်တဲ့ စိန္တာမဏိဂါထာတော်ပါ။ ဒီဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ရင် ကိုယ့်ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒ၊ ကြံစည် တောင့်တတဲ့အရာများကို ဆောလျင်စွာ ပြည့်စုံစေပါတယ်။ အဲဒီဂါထာတော်ရွတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝလည်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလာတယ်လေ။ အရက်သေစာ လုံးဝပြတ်သွားတယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းလာတယ်။ ဆရာ တော်ကြီးများနဲ့တွေ့ပြီး ဘုရားစာတော်တော်များများ ရလာ တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရင်းနဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းအတွက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့တယ်’

‘အဲဒီဂါထာတော်ကို မမဌေးသိချင်လို့က်တာ’

‘အဲဒီဂါထာတော်ကို မမဌေးတို့ကိုပေးချင်လို့ တမင် လာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီဂါထာတော်ဟာ အင်မတန် အကျိုးထူးတဲ့

ဂါထာလည်းဖြစ်လို့ ဒီဂါထာတော်ကို ပေးရကောင်းနိုး၊
 မပေးရကောင်းနိုးနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်စဉ်းစားပါ
 တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်
 ပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ရင်
 ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကုသိုလ်ရမယ်။ မမဋ္ဌေး
 သိလို့ မဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြရင် စာဖတ်သူများနဲ့ သူတို့ပတ်ဝန်း
 ကျင်မှာရှိတဲ့မိတ်ဆွေများပါ အကျိုးထူးရရှိလိမ့်မယ်။ ထိုက်တဲ့
 သူတွေ ရပါစေ၊ ပူဇော်တဲ့သူတွေ အကျိုးထူးရပါစေဆိုတဲ့
 စေတနာအရင်းခံနဲ့ ကျွန်တော် ဒီဂါထာတော်ကို ပေးပါမယ်။
 ဒီဂါထာကို ဘယ်လိုထူးဆန်းစွာရရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကတော့
 ဒီလိုပါ မမဋ္ဌေး...

ကိုစိုးနိုင်သည် ရောဂါသက်သာလာပြီး မကြာမီ
 ပင် ရေဦးမြို့မှ ကိုလှမြင့်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ၎င်း
 အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကိုလှမြင့်က အားရ
 ပါးရ ရယ်မောပါသည်။

မင်းရောဂါကိုပျောက်အောင် ငါ မကုပေးနိုင်ပါ
 ဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါက ဆရာဝန်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါဝေမဲ့
 မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ထားနိုင်ပါတယ်။ မင်း နေ

မကောင်းတုန်းမှာ မင်းရဲ့မသိစိတ်က ငါ့ကိုသတိရပြီး ရောဂါ ပျောက်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကို အိပ်မက်မက်နေ တာနေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီမှာနေရတာ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်အေးချမ်းနေသလိုပဲ’

‘မင်းစိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းတယ်ဆိုရင်လည်း မင်း ပျော်သလောက်နေပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ် ပတ်မှာ ငါ ကလေးဝကို သွားစရာရှိတယ်။ ငါသွားလည်း အိမ်မှာ အမေတို့၊ ငါ့ညီတို့၊ ငါ့မိန်းမတို့ ရှိတာပဲ။ မင်းဆက် နေလို့ရပါတယ်’

‘မင်းမရှိရင် ငါ မနေချင်ဘူး။ ငါလည်းလိုက်ခဲ့ မယ်’

‘မင်းလိုက်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်ကွာ’

သည်လိုနှင့်ပင် ခရီးသည်တင် ရိန်းဂျားဖိုးဒီကား ကြီးဖြင့် ရေဦးမြို့မှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။ ထိုမှ ရွာငယ်ကလေးသုံးလေးရွာကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။ မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၀)ကျော်သို့ လွန်မြောက်လာသောအခါ

လမ်းဘေးဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အင်ပင်တောများကို
 တွေ့ရပါသည်။ ထိုမှ တဖြည်းဖြည်းဆက်လာရာ လမ်း
 အကွေ့အကောက်များ၊ ကျင်းများ၊ ချိုင့်များကိုကျော်လွန်ပြီး
 တောကြီးတစ်ခု၏ အနားစပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို
 သို့ဖြင့် ကုန်းကမူများကို ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက်ဖြင့် ခရီး
 ဆက်လာရာ မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၉)သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။
 လမ်း၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းသည် တန့်ဆည်မြို့နယ် ဧရိယာထဲ
 တွင်ပါဝင်ပြီး လမ်း၏အနောက်ဘက်ခြမ်းသည် ရှေးဦးမြို့နယ်
 ၏ ဧရိယာအတွင်း၌ ပါဝင်ပါသည်။ စခန်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခု
 မှာ မဝေးလှဘဲ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အင်ပင်တန်း
 များ အစီအရီ ပေါက်နေသည်မှာ ကြည့်မဝအောင် သာယာ
 လှပနေပါသည်။ ကိုစိုးနိုင်တို့စီးလာသော ရိန်းဂျားကားကြီး
 မှာ တောကြီးတောင်ကြီးအတွင်း ကွေ့ကောက်၍ တက်
 လိုက်၊ ဆင်းလိုက်နှင့် မောင်းနှင်နေပါသည်။ ကိုစိုးနိုင်၏
 အတွေးများ ဟိုမှသည်မှ တွေးတောရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါ
 သည်။

‘သူငယ်ချင်းလှမြင့်၊ ဒါ... မဟာမြိုင်တောကြီး

လား’

‘အေး... ဟုတ်တယ်။ မဟာမြိုင်တောကြီးလေ
ကွာ။ အခုမှ အစရှိသေးတယ်’

‘မဟာမြိုင်တောကြီးကို ငါတစ်ခါမှ မရောက်ဖူး
ဘူး။ ဒီခရီးကိုလာရတာ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုပဲ’

တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းကူးတံတားများကို ဖြတ်ကျော်
လာခဲ့ရသည်။ သစ်သားတံတားများဖြစ်ပြီး နှစ်အတော်ကြာမှ
ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည့်အတွက် တောင့်တင်းခိုင်
မာမှု အားနည်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တံတားအောက်
တွင် ရေများမတွေ့ရဘဲ သဲများကိုသာ တွေ့ရပါသည်။ သည်
လိုနှင့် ခရီးဆက်လာရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အနီး၌ ကား
သည် ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ပြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ နောက်
တစ်နေရာအရောက်တွင် နတ်ကွန်းတစ်ခုကို တွေ့ပါသည်။

‘သူငယ်ချင်း၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးကို ဦးတိုက်ကန်တော့တာ
လေ။ ဒီနတ်ကွန်းကတော့ ပန်ထွာမင်းသမီးရဲ့ နတ်ကွန်းပေါ့’

‘ပန်ထွာမင်းသမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ပန်ထွာမင်း
သမီးရဲ့ ဗိသုနိုးမြို့ဟောင်းက တောင်ထွင်းကြီးအလွန်မှာ
ရှိတာဟေ့လဲလား’

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း တိတိ ကျကျမသိပါဘူး။ သူများပြောသံ ကြားဖူးတာပဲ”

ကိုလှမြင့်၏ ဖတင်မကျ၊ မရေမရာ မသေချာသော စကားများကြောင့် စကားအဆက်ပြတ်သွားရင်း ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် ခရီးဆက်ရင်း ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်တွင် ကားပျက်ပါတော့ သည်။ ကားပြင်ရမည်မှာ ကြာဦးမည်ဟုဆိုသဖြင့် ခရီးသည် များ သစ်ပင်အောက်တွင် နားနေကြပါသည်။ ထမင်းစား ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဗိုက်ဆာလာပြီဖြစ်၍ အစားတစ်ခုခုစားရန် စဉ်းစားမိပါသည်။ အနီးအနား၌လည်း မည်သည့်ဆိုင်မျှ မရှိပေ။ ကိုစိုးနိုင်သည် နာလန်ထစ လှမမာဖြစ်၍ လိုရမည် ရစားရန် ကိုလှမြင့်၏ဇနီးမှ ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ထုပ်နှင့် ရေ သန့်ဘူးတစ်ဘူး ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဆာ ပြေမုန့်စားရန် မုန့်ထုပ်ကို ယူလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် ၎င်းနှင့်မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ရိပ်တွင် ပုတီး စိပ်နေသော ရသေ့တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ရသေ့ ကြီးသည် မိမိတို့ကားပေါ်တွင် ပါလာသော ရသေ့ကြီးဖြစ် ပြီး အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မျှရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

ရသေ့ကြီးမှာ နေမွန်းတည့်ကျော်သွားပါက ဆွမ်းမစားရဘဲ
 ဖြစ်ချေမည်။ တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားသည့်
 ခရီးဖော်ဖြစ်သည့် ရသေ့ကြီးမှာ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင်
 ဆွမ်းကိစ္စမိမည့်ပုံမရချေ။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးအား ၎င်း၌
 ပါသော ဘီစကွတ်မုန့်နှင့် ရေသန့်ဘူးကို ကပ်လှူလိုက်ပါ
 သည်။

ရသေ့ကြီးသည် မုန့်အနည်းငယ်နှင့် သောက်ရေ
 အချို့ကိုသောက်ပြီး ကိုစိုးနိုင်တို့အား ပြန်စွန့်လိုက်ပါသည်။
 သည်လိုနှင့် ရသေ့ကြီးနှင့် စကားပြောဖြစ်သွားပါသည်။
 ရသေ့ကြီးသည် ဤခရီးလမ်းကို သွားနေကျဖြစ်ပုံရသည်။
 ဤခရီးကို ကျွမ်းကျင်ပုံလည်း ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခုန
 ကိုလှမြင့်နှင့် စကားပြောရင်းက ကိုလှမြင့် ပြောမပြနိုင်
 သော ပန်ထွာမင်းသမီးနှင့် မဟာမြိုင်တောကြီးတို့ ဆက်စပ်
 ပုံကို ရသေ့ကြီးအား မေးမြန်းမိပါသည်။

‘ဒီလိုကွဲ့... ပန်ထွာမင်းသမီးအကြောင်းကို ပြော
 ရရင် ပွေးဖို၊ ပွေးမဖြစ်စဉ်က ဇာတ်ကြောင်းကလေးက
 စရာမှာပဲ။ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးဟာ ဟိုအရင်ဘဝက ပွေးဖို
 ကြီးဖြစ်ပြီး ပန်ထွာမင်းသမီးက ပွေးမဖြစ်ခဲ့တယ်။ အင်မတန်

ချစ်တဲ့ ပွေးမောင်နဲ့ပေါ့ကွယ်။ ပွေးဖိုကြီးကို စိတ်ဆိုးပြီး
ပွေးမက ဘဝဆက်တိုင်း မပေါင်းရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမှား
ခဲ့တယ်။ ပွေးဖိုကြီးကတော့ ဘဝဆက်တိုင်းပေါင်းရပါစေလို့
ဆုတောင်းခဲ့တယ်။

ပန်ထွာဧကရီဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ သူမရဲ့ဆုတောင်း
ကြောင့် ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးနဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး အတိုက်
အခိုက်၊ အကွေ့အကောက်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒွတ္တဘောင်
မင်းကြီးက ဗိဿနိုးမြို့ကို တိုက်ခဲ့တယ်။ မအောင်မြင်တော့
ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ရဟန်းဟန်ဆောင်တဲ့ မင်းကြီးရဲ့လူဟာ စည်
ကြီးရဲ့မျက်နှာပြင်ကိုဖောက်ပြီး စစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီသမိုင်း
ကြောင်းကို ဒကာကြီးတို့သိမှာပါ။ အဲဒီမှာ ပန်ထွာဧကရီ
ဟာ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်တဲ့အခါ ဒီမဟာမြိုင်တောကြီးကို
ရောက်လာခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ ရဟန်းအတုအယောင်ကြောင့်
ဗိဿနိုးမြို့ ပျက်ရတယ်ဆိုပြီး ရသေ့ရဟန်းယောင်များကို
စိတ်နာတယ်လို့ဆိုတယ်’

‘မှန်ပါ့ဘုရား’

‘ဟိုအရင် ကားသမားများဟာ အယူအဆလွဲပြီး
ရသေ့ ရဟန်းများကို ကားခေါင်းမှာ မတင်ကြဘူး။ အခု

တော့ ဒီအယူအဆတွေ ပျောက်သလောက်ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
 ရသေ့ကြီးကတော့ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါးစိတ်မှာ ပြိုင်
 မှုမဖြစ်စေချင်လို့ ဒီလမ်းခရီးကိုလာတိုင်း နောက်ခန်းမှာပဲ
 စီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားဆိုတာ ပျက်ချင်ရင်ပျက်တာပဲ။
 အခုကြည့်... ရသေ့ကြီး နောက်ခန်းက လိုက်လာတာလည်း
 ပျက်တာပဲ’

‘ရေသန့်လေး ဘုန်းပေးပါဦး’

‘ပြည့်စုံပါပြီ ဒကာကြီး၊ ဒါနဲ့ ပန်ထွာမင်းသမီး
 အကြောင်း ဆက်ပြောဦးမယ်။ ဒီမဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ
 ပုန်းနေပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် မိမှာပဲဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒီ
 ခေတ်က စစ်ရှုံးရင် အသတ်ခံရတယ်။ ပန်ထွာမင်းသမီးရဲ့
 အထိန်းတော်ကြီးဟာ သူတို့မိဘဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဒီဂါထာ
 တော်ကို သက္ကတဘာသာနဲ့ ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ
 ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုရင် ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့
 ပြည့်စုံပြီး လိုအင်ဆန္ဒများကို အမြန်ဆုံးပြည့်စေတယ်လို့
 ဆိုတယ်။ ပန်ထွာမင်းသမီးဟာ ဒီဂါထာတော်ကို ရေချိုး၊
 ခေါင်းလျှော်၊ အမွှေးနံ့သာလိမ်းကျံပြီးမှ ရွတ်လေ့ရှိတယ်လို့
 ဆိုတယ်’

‘အဲဒီဂါထာတော်ကို ရှင်ရသေ့ကြီး ရလားဘုရား’

‘ရပါတယ်။ ဒီဂါထာတော်ကို မနက်တိုင်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါတယ်။ ဒကာကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆွမ်းဒကာဖြစ်လေတော့ ဒီဂါထာတော်ကို ပေးပါမယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပီပီသသရွတ်ဆိုပါ။ ပိုကောင်းတာကတော့ ရေမိုးချိုး၊ ခေါင်းလျှော်၊ လျှော်ဖွပ်ပြီး သန့်စင်ထားတဲ့ အဝတ်ကိုဝတ်ဆင်၊ အမွှေးနံ့သာ လိမ်းကျံပြီး ရွတ်ဆိုပူဇော်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ ပြီးရင် ဒကာတို့ လိုအပ်တဲ့ ဆုကို တောင်းပေါ့’

ရသေ့ကြီးပေးလိုက်သောဂါထာတော်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ပန်ထွာဧကရီရွတ်ဆိုပူဇော်သော

စိန္တာမဏိဂါထာတော်ကြီး

(ဆဗ္ဗမင်္ဂလ-မဟာမန္တန်တော်)

သက္ကတဘာသာ

ဥ၊ သျှရီ သျှရီ ဂဏှောသျှ သျှရီ

ဆဗ္ဗစိန္တံ ဆဗ္ဗမင်္ဂလံ ဟရံ ဟရီ

အားမာန်သစ်စာပေ

မဟိန္ဒြိ ရက္ခိန္ဒြိ အာခိန္ဒြိ
 ဗြဟ္မစန္ဒြိ နရစန္ဒြိ ဗေဒဟရာ
 ဝြရဟရာ အာသျှုသျှုရာ ကာသသျှု
 စိန္တာမုဏိကောဝ မရွံမရွံ တွံတရာ
 အရွံလင်ကာခံ ကြာဂုပ္ပန္န မေ ဇယျမင်္ဂလံ။

မြန်မာလိုရွတ်ဆိုရန်

အံ့ ရှရီ ရှရီ ဂနေရှ ရှရီ
 ဆတ်ဗစိန်တံ ဆတ်ဗမင်္ဂလံ ဟရံဟရီ
 မဟိန်ဒရီ ရက်ခိန်ဒရီ အာခိန်ဒရီ
 ဗြန်မစံဒရီ နရစံဒရီ ဗေဒဟရာ
 ဂျာယဟရာ အာရှုသရာ ကာသရှု
 စိန္တာမုနိကောဝ မရွံမရွံ တွံတရာ
 အရွံလင်ကာခံ ကြာဂုတ်ပန်တု မေ ဇယျမင်္ဂလံ။

ရသေ့ကြီးမှာ ၎င်းဂါထာတော်ကို ပီပီသသရွတ်ဆို
 နိုင်စေရန် အသံထွက်များကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ သင်ပေး
 ပါသည်။

မကြာမီပင် ကားလည်း ပြင်ပြီးသွားသဖြင့် ခရီး
 သည်များ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရသေ့ကြီးသည်
 ကိုစိုးနိုင်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် လိုက်ပါလာခဲ့ပါ
 သည်။ ထိုဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုကြည့်လိုက်သောအခါ
 အလွန်ပင် ရွတ်၍ကောင်းပြီး အမြန်ဆုံး အလွတ်ရသွားပါ
 သည်။ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ ဤဂါထာတော်သည် ကိုစိုး
 နိုင်အတွက် အနှစ်နှစ်အလလက ရထားသည့်ဂါထာတော်
 ကဲ့သို့ တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ရသည်မှာ အရှိန်ရလာပါသည်။
 ထိုသို့ရွတ်ဆိုရင်း မကြာမီ၌ ကိုစိုးနိုင်နှင့် ကိုလှမြင့်တို့ အိပ်
 ပျော်သွားပါသည်။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ခရီးလမ်းဆုံးသို့
 ပင် ရောက်လုနီးပါးဖြစ်နေပါသည်။ ရသေ့ကြီးကိုသတိရ၍
 ကြည့်လိုက်သောအခါ ရသေ့ကြီး မရှိတော့ပြီ။ မည်သည့်
 အချိန်က မည်သည့်နေရာ၌ ဆင်းသွားမှန်းမသိတော့ချေ။

ကိုစိုးနိုင်သည် အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားမိရင်း အိပ်
 မက်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ အကယ်၍ ဤအိပ်မက်
 သာ မမက်ပါက ကိုလှမြင့်ဆီကို သွားမည်မဟုတ်ပေ။ ကိုလှ
 မြင့်ဆီသို့ မသွားပါက ဤရသေ့ကြီးနှင့်လည်း တွေ့မည်
 မဟုတ်။ ဤကဲ့သို့ ထူးခြားလှသော ဂါထာတော်ကြီးကို

လည်း ရမည်မဟုတ်ပေ။ ဤအိပ်မက်ကြောင့် အလွန်တိုက်ဆိုင်စွာ ဤဂါထာတော်ထူးကို ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ကိုစိုးနိုင်၏ ဘဝအကြောင်းဆက်ကြောင့်ပင်လော။ ကိုစိုးနိုင်မှာ ဤဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ရင်း ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာဖြင့် ကိုလှမြင့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကိုလှမြင့်က ဤသို့ပြောလာပါသည်။

‘သူငယ်ချင်း စိုးနိုင်ကြီး၊ မင်းကို ငါသွားမယ့်လမ်းကို ခေါ်သာသွားရတယ်။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မလားဆိုပြီး စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ အခုလို နေကောင်းလာတာ မြင်ရမှပဲ စိတ်အေးတော့တယ်’

‘သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဒီလိုကျန်းမာလာတာ ရသေ့ကြီးပေးတဲ့ ဂါထာတော်ကြောင့်ပဲ’

‘ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါလည်းရွတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူလည်းကျန်းမာ၊ စိတ်လည်းချမ်းသာပြီး လုပ်ငန်းတွေလည်း အောင်မြင်တယ်’

ထိုသို့ဖြင့် ကိုစိုးနိုင်လည်း ၎င်းနေထိုင်ရာ တောင်ကြီးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ နေကောင်းပြီးပြန်လာသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး ဝမ်းသာနေကြပါသည်။ ကိုစိုးနိုင်

၏ဇနီးကမူ -

‘ကိုစိုးရယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ တားမရလိုသာ လွတ်
လိုက်ရတယ်။ ဘယ်နေ့ ရှေ့ကိုလိုက်ခဲ့ပါဆိုတဲ့ သံကြိုး
ရောက်လာမလဲလို့ စိတ်ပူနေတာ။ အခုလို ကျန်းမာလာတော့
ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ’

‘အေး... ကိုစိုး အခုလို ကျန်းမာလာတာက
တော့...’ အစချီ၍ ပြောပြခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အကျိုးအကြောင်းဆက်စွာ ရရှိလာသော
ဂါထာတော်အား နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့
ဖြင့် ကျန်းမာလာကာ မတောင့်မတ ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခု
စာရေးသူပင် သူ့အား စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် စေ
တနာအပြည့်အဝထားကာ အိမ်ဦးခန်း၌ ကျွေးထားရပါ
သည်။ စာရေးသူလည်း သူပေးသွားသော ဂါထာတော်ကို
ရွတ်ဆိုကြည့်ရာ ရွတ်ရင်း၊ ရွတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားလာကာ
ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုပူဇော်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုစိုးနိုင်၏ဆန္ဒအရ မိမိတစ်ယောက်
တည်း ပူဇော်ပါက မိမိတစ်ဦးတည်းသာ အကျိုးရှိပေမည်။
ဤဂါထာတော်ကို စာရေးသူတင်ပြခြင်းဖြင့် ဖတ်မိသူများ

လည်း အကျိုးရှိပြီး မှန်မှန် ရွတ်ဆိုပူဇော်သူများမှာ ကျန်း
 မာရေး၊ စီးပွားရေးသာမက လိုအင်ဆန္ဒများ အမြန်ပြည့်ဝ
 စေပါသဖြင့် 'ပန်ထွာဧကရီရွတ်ဆိုသော စိန္တာမဏိဂါထာ
 တော် (သို့မဟုတ်) ဆဗ္ဗမင်္ဂလ မဟာမန္တာန်တော်ကြီး'အား
 ဦးထိပ်ထား၍ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အလှူဒါနကံစီရင်
အလှူဒါနကံစီရင်

ဆေးစွမ်းထက်စေသော
ဂါထာတော်များ

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ခင်း။

စာရေးသူသည် ထုံးစံအတိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားဆီသို့ ပုတီးစိပ်ရန် လာခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ၏မွေးနေ့ ရာဟုထောင့်တွင် ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းနှင့် ဂြိုဟ်ပြေန်ပြေ ထီးတံခွန် ကုက္ကားများကို ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ရှင်အရဟံ ပုတီးစိပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုပြီးနောက် ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ တန်ဆောင်းသို့သွားကာ ပဋ္ဌာန်းတရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး ချိန်တွင် စာရေးသူနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေ အဘဦးလှမောင်ကို ထိုတန်ဆောင်းအတွင်း၌ တွေ့ရပါသည်။ အဘဦးလှမောင်နှင့် အလ္လာပသလ္လာပစကားပြောရင်း ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ အကြောင်းကို ရောက်ရှိသွားပါသည်။

‘မြန်မာတွေရဲ့ ဆေးပညာအဆင့်အတန်းဟာ လွန်
ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မြင့်မားခဲ့တယ် သမီးရဲ့’

‘ပြောစမ်းပါဦး အဘရဲ့’

‘သော်... ရှင်အဇ္ဈဂေါဏမထေရ်မြတ်ဟာ နွား
မျက်လုံးတစ်ဖက်၊ ဆိတ်မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ပကတိ လူ
မျက်စိသဖွယ် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့တယ်’

‘ဟုတ်တယ်နော် အဘ’

‘ရှေးက ဆေးပညာရှင်တွေဟာ ဆေးပင် တိုင်း
ဆေးဖော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဖော်အပ်တဲ့အပင်၊ ဆေး
မဖော်အပ်တဲ့အပင်ဆိုတာရှိတယ်၊ နောက် ဆေးပင်စောင့်တဲ့
ဖုတ်၊ ပြိတ္တာတွေကို နှင်ရတယ်၊ ဆေးပင်နှုတ်စဉ်မှာ ရွတ်ဆို
ရတဲ့ မန္တန်တော်တွေရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆေးစွမ်း
ထက်တာပဲ’

‘ဒီဂါထာမန္တန်တော်တွေကို အခုခေတ်လူတွေ
ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူး’

‘ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ မြန်မာတို့ရဲ့ ရိုးရာရှေး
ပညာတွေ မတိမ်ကော မပပျောက်အောင် အဘကတော့
ဒီဂါထာမန္တန်တော်တွေကို ကျက်မှတ်ထားတယ်၊ အခုကြည့်

တုန်းကို သမီးတို့ကို လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ချင်တယ်’

‘ပြောပါ အဘရယ်၊ သမီးတို့လည်း မှတ်သားရတာပေါ့၊ နောက် မျိုးဆက်သစ်တွေလည်း မြန်မာ့ရိုးရာဆေးပညာရှင်တွေရဲ့လက်ဆင့်ကမ်းအမွေကို ထိန်းသိမ်းရတာပေါ့’

‘ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ဆေးဖော်စပ်ရာမှာ အသုံးပြုသင့်တဲ့ ဆေးပင်များအကြောင်းကို စပြောမယ်’

နံပါတ်တစ်အနေနဲ့ နတ်ကွန်းမှာပေါက်တဲ့ဆေးပင်၊ တောင်ပို့မှာပေါက်တဲ့ဆေးပင်၊ သင်္ချိုင်းမှာပေါက်တဲ့ဆေးပင်၊ ခရီးလမ်းဆုံ၌ ပေါက်တဲ့အပင်၊ အခါမဟုတ်ပေါက်တဲ့အပင်၊ ဟောင်းမြည့်အိုဆွေးနေသောအပင်၊ မီးလောင်ထားသောအရပ်မှာ ပေါက်တဲ့အပင်၊ ချစားတဲ့နေရာမှာပေါက်တဲ့ အပင်၊ အဲဒီအပင်မျိုးကို ဆေးဖော်စပ်ရာမှာ မသုံးအပ်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ’

‘နောက်ပြီးတော့ သင့်တင့်တဲ့အရပ်မှာပေါက်တဲ့ ဆေးပင်တို့ကို ခူးမယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံး ဆေးပင်မှာစောင့်တဲ့ ဖုတ်ပြိတ္တာတို့ကို နှင်ရတယ်၊ အဲဒီ ဆေးပင်စောင့်များကို ငင်တဲ့ဂါထာတော်ကတော့-

၁။ နိဝသန္တိ ဟိ ဘူတာနိ၊ ယာနိ အသ္မိ နကာနိစိ။

ဒုမေ ပက္ကမန္တတာနိ၊ ပဇာယ ပါရုတေဒုမံ။

၂။ ယေ ပေတာစ ပိပါသာစ၊ ရက္ခသာစ သရိသပါ။

ယေဘူတာ တေပက္ကမန္တ၊ ရက္ခာ အသ္မာသိဝါဇညာ။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဣဝံ ဤအရပ်ဒေသတို့၌ ယာနိ ဘူတာနိ အကြင်မြေဖုတ်၊ ပြိတ္တာဘိလူးတို့သည် နိဝသန္တိ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်၏။ တထာ ထိုမှတစ်ပါး အသ္မိဒုမေ၊ ဤသစ်ပင်၌ ယာနိဘူတာနိ၊ အကြင်ဖုတ်ပြိတ္တာဘိလူးတို့ သည် နိဝသန္တိ၊ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်၏။ တာနိဘူတာနိ၊ ထိုဖုတ်ပြိတ္တာဘိလူးတို့သည် ဣဓ၊ ဤအရပ်ဒေသ၊ ဤဆေး ပင်မှ၊ ပက္ကမန္တ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရှောင်ရှားကြကုန်လော့၊ ပဇာ၊ သ၊ သတ္တဝါခပင်းတို့၏ ကျန်းမာစေခြင်းအကျိုးငှာ အဟံ-ငါသည်၊ ပါရုတေ-ပါရုပ်ိသာမိ တူးဆွခုတ်ယူတော့ အံ့။

ယေပေတာစ - အကြင်ဘိလူးသရဲသဘက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ယေပိသာစာစ၊ အကြင်ပြိတ္တာဘိလူးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ယေရက္ခသာစ၊ အကြင်ရီကွိုဉ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ယေသရိသပါစ အကြင်မြေနဂါးဟို့သည် လည်းကောင်း၊ ယေဘူတာစ - အကြင်နတ်တို့သည်လည်း

ကောင်း၊ နိဝသန္တိ - နေကုန်၏။ တေသဗ္ဗေ - ထိုအလုံးစုံ
တို့သည် သိဝါဇုညာ၊ ပရမေသ္မာ၊ နတ်မင်း၏တန်ခိုးတေဇော်
အာနုဘော်ကြောင့်၊ အသ္မာရက္ခာ - ဤဆေးပင်မှ ပက္ကမန္တ
ရှောင်ဖယ်သွားကြကုန်လော့'

‘အဲဒါပြီးတော့ ဆေးပင်နတ်စဉ် ရွတ်ဖတ်ရမယ့်
မန္တာန်ကတော့-

ယေနတွံ ခဏတိဗြဟ္မာ၊ ယေနိ၊ န္ဒော ယေန ကေသဝေါ။
ယေနာ ဟံ တွံ ခဏိသာမိ၊ ပဉ္စသာဓေန ပါဏိနော။

ပဉ္စသာဓေန - ငါးခုသော အခက်အလက်ရှိသော၊
ယေနပါဏိနာ - အကြင်လက်ဖြင့်၊ တွံ - သင်ဆေးပင်ကို၊
ဗြဟ္မာ - လူတို့ကိုးကွယ်ရာ ဗြဟ္မာနတ်သည်၊ ခဏတိ -
တူးနတ်၏၊ ယေနပါဏိနော - ငါးချောင်းသောလက်ဖြင့်၊
ဣန္ဒော - နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းသည်၊ ခဏတိ -
တူးနတ်၏၊ ယေနပါဏိနာ - အကြင်ငါးချောင်းသောလက်
ဖြင့်၊ ကေသဝေါ - ပရမေသ္မာမည်ရသနင်း နတ်မင်းသည်၊
ခဏတိနာ - အကြင်ငါးချောင်းသောလက်ဖြင့်၊ ကေသဝေါ
- ပရမေသ္မာမည်ရသနင်း နတ်မင်းသည်၊ ခဏတိနာ -
တူးနတ်၏၊ တေနပါဏိနာ - ထိုဗြဟ္မာသိကြား ပရမေသ္မာ

နတ်တို့၏ လက်အလားရှိသော ငါ၏လက်ဖြင့်၊ တွဲ -
သင်ဆေးပင်ဆေးဖြစ်ကို၊ ခဏတိ၊ ခဏိသာမိ - တူးနုတ်
ပေအံ့။

နောက်ပြီးတော့ ဆေးစဖော်တဲ့အခါ ကောင်းတဲ့
နက္ခတ်မှာ ဖော်ရတယ်။ အဲဒီ နက္ခတ်များကတော့ ပြုပ္ပါသဋ္ဌ
နက္ခတ်၊ မာဃနက္ခတ်၊ ဘရဏီနက္ခတ်၊ ဝိသာဝါနက္ခတ်၊
အဿလိနက္ခတ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဒိသဘာဝမည်သောလင်၊
ကောင်းသော တိထိ၊ ကောင်းကျိုးကိုပေးတတ်သော စန်း
နှင့်ယှဉ်ပြီး ဆေးဖော်စပ်ရပါတယ်'

'ဒါဆို ဆေးဖော်ခြင်း ပြီးမြောက်ပြီပေါ့နော်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအဆင့်ကတော့ ဆေးဖော်ခြင်း
ပြီးမြောက်တဲ့အဆင့်ပေါ့။ အဲဒီအဆင့်ပြီးရင် နောက်ဆုံးအနေ
နဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေးများကို သိဒ္ဓိတင်ရပါတယ်။ အဲဒီ
ဆေးတော်များအတွက် သိဒ္ဓိတင်တဲ့ဂါထာကတော့ -

၁။ ဗြဟ္မံ ဒက္ခာ သိ ရဒ္ဓိန္ဒါ ဘူစန္ဒက္ကာ န လာ နိ လာ။

ဣသယော သောမဝိက္ကမာ၊ ဘူတသံဃာစ ပါတုတေ။

၂။ ရသယနမိဝေ သိနံ၊ ဒေဝါနံ အမတံ ယထာ၊

သုဓာ ဝုတ္တ မနာဂါနံ၊ ဘောသဇ္ဇ မေ ဒမတ္တတေ၊

၃။ ဗြဟ္မာ တွမေဝ ဗိသဏှ၊ ရုဒ္ဒေါစ သဘ မဂ္ဂိနာ၊
အာတဿ ဗျာဓိ ကန္တုတ္ထံ၊ ပစ္စက္ခံ ဘဝပါဝကော။

ဗြဟ္မာနတ်၊ ဒက္ခနတ်၊ အသိနိနတ်၊ ပရမေသ္မာ
နတ်၊ သိကြားနတ်၊ ဘုမ္မစိုး၊ လနတ်၊ နေနတ်၊ မီးနတ်၊
လေနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဣသယောစ - ရသေ့တို့
သည်လည်းကောင်း၊ သောမဝိက္ကမာစ - ဆေးစောင့်နတ်တို့
သည်လည်းကောင်း၊ ဘူတ သံဃာစ - ဖုတ်ဘီလူးအပေါင်း
တို့သည်လည်းကောင်း၊ တေ - သင့်အား၊ ပါတုရက္ခတု-
စောင့်ရှောက်မစပါစေသတည်း။ ဣသီနံ - ရသေ့တို့၏။
ရသာယနမိဝ - အရသာဆေးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဒေဝါနံ-
နတ်တို့၏။ အမတံထတာ - အမြိုက်ဆေးကဲ့သို့လည်း
ကောင်း၊ ဝုတ္တမနာဂါနံ - နဂါးမြတ်တို့၏။ သုဓာဏှဝ -
သုဓ္မာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဣဒဘေသန္တံ - ဤဆေးသည်၊
တေ-သင့်အား အတ္တုဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း၊ ပိဿစိုးနတ်သည်
လည်းကောင်း၊ ပရမေသ္မာနတ်သည်လည်းကောင်း၊ မီးနတ်
သည်လည်းကောင်း၊ လူနာအား အနာငြိမ်းစေခြင်းအကျိုးငှာ
မျက်မှောက်ထင်ထင် ဖြစ်ပါစေလော။ သိကြားမင်း၏

အကြင်စွမ်းသည် ရှိ၏။ မီးနတ်၏ အကြင်စွမ်းသည် ရှိ၏။
 ဗြဟ္မာမင်း၏အကြင်စွမ်းသည် ရှိ၏။ ဘီလူး၏အကြင်အစွမ်း
 သည် ရှိ၏။ မိုးနတ်၏အကြင်အစွမ်းသည် ရှိ၏။ ကုဝေရနတ်
 ၏အကြင်အစွမ်းသည် ရှိ၏။ ထိုအစွမ်းဟူသရွေ့ အနာရောဂါ
 ပျောက်ကင်းစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ သက်ဝင်ခြင်းသို့ ရောက်စေ
 သတည်း။

ဓန္ဒန္တရိဆရာ၊ အသွိနောဆရာ၊ နကုလဆရာ၊
 သမဒေဆရာတို့သည် အနာကို ပျောက်ဖျက်တတ်ကုန်သည်
 ဖြစ်ပါစေသတည်း။

‘ဒီသုံးမျိုးပြုလုပ်ပြီးရင်တော့ ရောဂါအတွက် အစွမ်း
 ထက်တဲ့ ဆေးတော် သောက်လို့ရပါပြီ’

‘ဒီလို ရှေးထုံးစဉ်ဆက် သုံးခဲ့သည့်နည်းများကိုပေး
 တဲ့ အဘကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

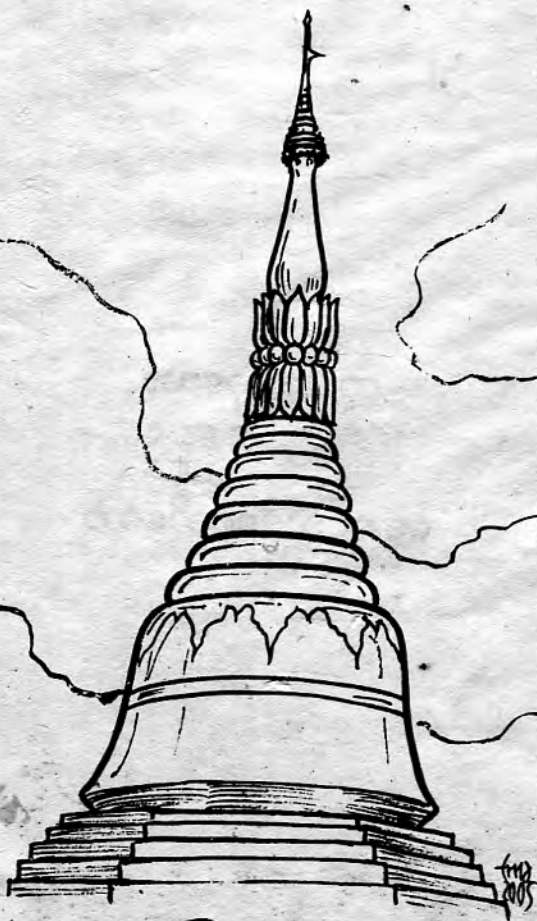
‘အဘကတော့ မြန်မာ့ရိုးရာ အစွမ်းထက်တဲ့ဆေး
 ဖော်စပ်ရာတွင် အသုံးဝင်တဲ့နည်းလမ်းကောင်းများကို ညွှန်
 ပြပြီးပါပြီ။ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက်က
 တော့ သမီးတို့ရဲ့ တာဝန်ပါပဲ’

ရှေးရိုးစဉ်ဆက် မပျက်သုံးခဲ့တဲ့ နည်းများကို စာရေး

သူ သိရှိသကဲ့သို့ စာရှုသူများလည်း လေ့လာမှတ်သားနိုင်စေ
ရန် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အားကြီးကုသော
အဝေးပြည်
ဝိသုဒ္ဓိဝိသုဒ္ဓိ

ထူးခြားလှသော
ဆုတောင်းပြည့်
အောင်သိဒ္ဓိစေတီတော်

စာရေးသူသည် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့်
မရောက်သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော အင်းစိန်မြို့သစ် (ခ)
ရုပ်ကွက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ လာရင်းကိစ္စများ ပြောရင်း
ကပင် စကားဆပ်မိ၍ ဆုတောင်းပြည့်အောင်သိဒ္ဓိ စေတီ
တော်အကြောင်း ပြောမိကြပါသည်။ အင်းစိန်မြို့သစ်၊ ပေါက်
တောထိပ်တွင် တည်ထားသော အောင်သိဒ္ဓိစေတီတော်မှာ
အလွန်ထူးခြားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများ အကျိုးကျေးဇူးများ
လာခြင်း၊ အောင်မြင်မှုများရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဘုရားဖူးများ၊
အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီရှင်များ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုတိုးကာ စည်ကား
နေကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ကိုယ်တွေ့အဓိဋ္ဌာန် အောင်မြင်
သူများကလည်း မည်သို့မည်ပုံ အောင်မြင်ကြောင်းနှင့်
ဆုတောင်းသူများကလည်း အလွန်ဆုတောင်းပြည့်ကြောင်း
ပြောပြကြပါသည်။ အကျိုးတရားကြောင့် အကြောင်းတရား

ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤသို့ ထူးခြားလှသော စေတီ၏သမိုင်းကြောင်းကို အတန်အသင့် ပြည့်စုံစွာသိထားလျှင် ပိုမို၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများနိုင်ကြပါစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တွေ့သိထားသော အကြောင်းများကို ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်က ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် အင်းစိန်မြို့၊ စပွယ်ရုံလမ်း၌ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု အင်းစိန်မြို့သစ် (က)ရပ်ကွက်၊ (ခ)ရပ်ကွက်ပင် မပေါ်သေးချေ။ ချုံတောများ၊ မြက်တောများ ဖုံးလွှမ်းနေသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က ၎င်းနေရာကို ပေါက်တောဟုခေါ်၍၊ ၎င်းအနီးရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို အရပ်အခေါ်အရ ပေါက်တောဘုန်းကြီးကျောင်းဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှာ ဦးခမ္ဘိက ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့မိသားစုသည် ထိုဆရာတော်ထံ၌ သီလခံယူကြသဖြင့် ထိုကျောင်းသို့ မကြာခဏ ရောက်တတ်ပါသည်။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲ၌ ရှိသော ဇရပ်မှာ အမိုးများပျက်စီးနေခြင်းကြောင့် ထိုဇရပ်အား ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် အမိုးမိုးရန်အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမ

များက ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်၍ အလှူခံတစ်ခု ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ဒကာ၊ ဒကာမများ အလှူရှင်များ၏ ကောင်းမှုကြောင့် ထိုဇရပ်ကလေးမှာ အမိုးမိုးပြီး သပ်ရပ်စွာပြုပြင်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဇရပ် ပြုပြင်ပြီးနောက်၊ နောက်ထပ်ပြုပြင်စရာများကို ပြုပြင်ရန် ကြည့်သောအခါ ကျောင်းပုရဂုဏ်အတွင်း၌ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ဘုရားငုတ်တိုကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုဘုရားငုတ်တိုကြီးအား ဆက်လက် ပြုပြင်လိုကြောင်း လျှောက်တင်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှာလည်း ဆန္ဒရှိသဖြင့် ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားကြီးအား ပြန်လည်တည်ထားရန် အလှူခံတစ်ခု ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘုရားကြီး ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးအတွက် ကမကထပြု လုပ်သူများထဲတွင် မြန်မာ့မီးရထားဌာန၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဦးတင်လှိုင်သည်လည်း တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့သည်။ (ဘုရားကြီးအတွက် ကြိုးပမ်းအလှူခံခဲ့သူ ဦးတင်လှိုင်မှာ ယခုအခါ ကိုးသိန်းကိုးသန်းဆရာတော်ကြီး ဦးကေတုမလာဖြစ်ပါသည်။) ဆရာတော်မဖြစ်မီ လူ့ဘဝကပင် ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ သာသနာနှင့် ပတ်သက်သည့် အဆောက်အဦ

များကို ပြုပြင်ခြင်းစသည့် သာသနာပြုနေသူ တစ်ဦးဖြစ်
ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုအလှူခံဌာန၌ အလှူခံနေစဉ်
အသက် သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော လွန်စွာကြည့်ရှု၍
တင့်တယ်သောအမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။ သူမ
သည် ဤဘုရားနှင့် ပတ်သက်သည့် အလှူခံကိစ္စများကို
စေ့စေ့စပ်စပ် မေးမြန်းပါသည်။ ထို့နောက် အလှူကိစ္စအတွက်
တိုင်ပင်လို၍ ဦးတင်လှိုင်၏အိမ်သို့ လာလိုကြောင်း ပြော
သဖြင့် ဦးတင်လှိုင်မှ ၎င်းနေထိုင်ရာ ကြေးတိုင်စုလမ်းရှိ
အိမ်လိပ်စာကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့ညနေက ကျွန်မ
သည် ကျွန်မခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ဦးလေးတော်သူ ကြေး
တိုင်စုရပ်ကွက်နေသူ ဦးတင်လှိုင်ထံသို့ အကြောင်းကိစ္စတစ်
ခုဖြင့် ရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဦးလေးနှင့် လာရင်းကိစ္စများကို
ပြောနေစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထို
အမျိုးသမီးမှာ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားပြီး ဆံမြိတ်ချ
ထားရာ ၎င်း၏ဆံမြိတ်မှာ ဒူးခေါက်ကွေးအကျော်တွင်
ရှိပါသည်။ အသားအရေမှာ ဖြူဝင်းပြီး ချောမွေ့လှပသည့်
မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်အမောင်းမှာ

ငါးပေနှစ်လက်မကျော်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီး ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ ချောမောပြေပြစ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ဦးလေးကြီးအား ဘုရားကြီး နှင့် ပတ်သက်သည့် အလှူခံကိစ္စအတွက် စတင်ပြောကြားပါ သည်။

‘ဆရာ ကျွန်မ ဒီဘုရားကြီးအတွက် အုတ်လှူချင် လို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားအတွက် အဓိကလိုအပ် တာ အုတ်တွေပဲလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အုတ်တွေလှူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့အလှူခံအဖွဲ့က ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ လက်ခံပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒီဘုရားကြီးအတွက် အုတ်အချပ်ပေါင်း ဘယ်လောက်လှူရမလဲ’

‘ကျွန်တော့်အထင်တော့ အုတ်သုံးသောင်းလောက် ဆိုရင် ရပါလိမ့်မယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ လှူပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့ အုတ်ရှိတဲ့နေရာကို လာယူပါ’

‘လာယူပါဆိုလည်း လာယူပါ့မယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ လာယူရမလဲ’

‘မြန်မာနိုင်ငံ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံ(ဘီပီအိုင်)ရဲ့ နောက်ကျောက ကွက်လပ်ကြီးမှာပါ။ မနက်ဖြန် မနက် (၇)နာရီလောက်မှာ ဆရာနဲ့တကွ အုတ်သယ်မည့် လူတွေပါခေါ်ပြီး လာခဲ့ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါ့မယ်’

ထိုသို့ပြောပြီး ပြန်သွားပါသည်။ ဦးလေးနှင့် ကျွန်မ တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ များစွာ အံ့ဩခဲ့ရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံ ၏ နောက်ကျောမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာ ထူထဲလှသော လူအရောက်အပေါက်နည်းသည့် နေရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အုတ်လှူသူအမျိုးသမီးသည် အုတ်များကို လမ်းမတွင် မချဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဘီပီအိုင်နောက်ကျောတွင် ထားရသနည်း။ ခရီးလမ်းပန်းမလွယ်ကူသော နေရာပြင် ဖြင့် သူမ ပြောသည့်စကားမှ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ ကျွန်မတို့ အား မဟုတ်ဘဲ ပြောသွားလေသလားဟူ၍ အမျိုးမျိုးတွေး ထင်ခဲ့ပါသည်။

‘က... တူနဲ့ တူမ အုတ်တွေက ဘီပီအိုင်နောက် ကျောက မြေကွက်မှာလို့ ပြောသွားတယ်၊ ယုံတာ မယုံတာ

အပထား၊ ဘုရားကြီးအတွက် လှူတာဖြစ်လို့ မမှန်တာလည်း
မပြောဘူးလို့ ဦးလေး ယုံကြည်တယ်။ မနက်ဖြန် (၇)နာရီ
မှာ အဲဒီကို သွားမယ်၊ မင်းတို့လည်း လိုက်ခဲ့ကြ'

ဦးလေး၏ပြောစကားအရ နောက်တစ်နေ့နက် (၇)
နာရီခန့်တွင် ဦးလေးအပါအဝင် အလှူခံအဖွဲ့နှင့် ကျွန်မတို့
အုပ်စုသည် သူမ ချိန်းထားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ
သူမကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရပါသည်။ သူမက ကျွန်မတို့
အုပ်စုအလာကို သူ စောင့်နေကြောင်းနှင့် မြေပေါ်တွင် ပုံ
ထားသော အုတ်ချပ်များကိုညွှန်ပြ၍ သူမ လှူကြောင်း ပြော
ပြပါသည်။ ထိုအုတ်များကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုအုတ်
များသည် ယခုအုတ်များနှင့်မတူဘဲ ရှေးဟောင်းဘုရားများ
၌ တွေ့ရတတ်သော ရှေးဟောင်းအုတ်ပြားအချပ်ကြီးများ
ဖြစ်သည်။ ။ ကူးခြားစွာ တွေ့ရပါသည်။ မြေပေါ်တွင် ပုံ
ထားသော အုတ်ချပ်အရေအတွက်မှာ အလွန်ဆုံးရှိမှ အချပ်
နှစ်ထောင်ခန့်လောက်သာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးမှ
၎င်းမိန်းမပျိုအား မေးမြန်းပါသည်။

'သမီး ဆရာ့ကိုလာပြောတုန်းက အုတ်သုံးသောင်း
လှူမယ်ဆို၊ အခုဟာက အလွန်ဆုံးရှိမှ အုတ်နှစ်ထောင်

လောက်ပဲရှိမယ်၊ ကျန်တာက ဘယ်တော့လာယူရမှာလဲ’
 ‘ဆရာတို့ ဒီအုတ်တွေ သယ်ပြီးရင် အောက်မှာ
 အုတ်တွေသုံးသောင်းကျော်ရှိပါတယ်။ တူးယူပါ’

‘ဒါနဲ့ အလှူရှင်အမည်ကို ဘယ်လိုရေးရမလဲ’

‘အမည်က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတို့ အဖွဲ့
 တွေ အုတ်တူးယူရမှာဆိုတော့ အားလုံးရဲ့အလှူပါပဲ’

ထိုသို့ဖြင့် အုတ်များကိုတူးယူရာ သူမပြောသည့်
 အတိုင်းပင် အုတ်သုံးသောင်းကျော် ရခဲ့ပါသည်။ ၎င်းအုတ်
 များ၏ ထူးခြားချက်မှာ မြေကြီးထဲမှ တူးရသော်လည်း
 ညစ်ပေခြင်း၊ ရေညှိတွယ်ကပ်ခြင်း၊ ကျိုးပဲ့ခြင်းမရှိဘဲ သန့်
 ရှင်းသော အုတ်များကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ အချို့ကလည်း ၎င်း
 နေရာမှာ အင်္ဂုလိပ်စစ်တပ်များ အသုံးပြုခဲ့သော ဘန်ကာ
 ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေး
 ကြပါသည်။ ထိုအုတ်များဖြင့် အောင်သိဒ္ဓိ စေတီတော်ကြီးကို
 စတင်တည်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရား စတင် တည်တော်မူသော
 အခမ်းအနားတွင် ခုနစ်နေ့၊ ခုနစ်နံ့သားသမီးများ ပါဝင်ရမည်
 ဆိုသဖြင့် တနင်္ဂနွေသားဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည် ဦးအောင်တင်
 နှင့်တကွ ကျန်နေ့သားများ ပရိသတ်များသည် သပြေခက်

များ၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကားများကိုင်ဆောင်၍ စေတီတော်
ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်အား လှည့်ပတ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာ
တော်ကြီးများကလည်း တရားတော်များ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြပါ
သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ အသံချဲ့စက်ထောင်
ထားသဖြင့် အသံချဲ့စက်အလှူကိုလည်း လှူခဲ့ပါသည်။ ဤသို့
နှင့်ပင် ဤဆုတောင်းပြည့်အောင်သိဒ္ဓိစေတီတော်ကြီး ပြီး
မြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရားကြီးပြီးနောက်၊ အလှူ
ရှင်များ များစွာပေါ်ပေါက်လာကာ စေတီတော်ကြီးမှာ ပိုမို
တိုးတက် ကောင်းမွန်လာပါသည်။ ခုနစ်ရက် သားသမီးများ
စုပေါင်းကောင်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရားလူကြီးများ
၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ သပ္ပာယ်လှသော
ဘုရားဆင်းတုတော်များ၊ ရုပ်တုတော်အမျိုးမျိုး၊ သိုက်နန်းရှင်
မြနန်းရှင်နှင့် မြနန်းထွေးတို့၏ ရုပ်တုတော်များပါ တွေ့ခဲ့ရ
ပါသည်။

ဤဘုရားကြီးသည် စတင် တည်တော်မူစဉ်ကပင်
ထူးခြားသော အုတ်အလှူတော်များရရှိခြင်း၊ ဘုရားတည်ရန်
ခုနစ်ရက်သားသမီးများ၏ အလှူတော်ငွေများ ပြည့်စုံစွာ ရရှိ

သောကြောင့် ဆုတောင်းပြည့် အောင်သိဒ္ဓိစေတီတော်အဖြစ်
 ပေါ်ထွန်းခဲ့ရပါသည်။ ဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ အောင်
 သိဒ္ဓိဖြစ်သဖြင့် အောင်မြင်စေသော အတိတ်နိမိတ်များရှိသော
 အောင်ဓာတ်အပြည့်ရှိသော သိဒ္ဓိများနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်
 ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဓာတ်လိုချင်သူ
 များ၊ တောင်းသောဆုနှင့် ပြည့်လိုသူ ပါရမီရှင်များသည်
 ဤဘုရား၌ လာရောက်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းဖြင့် ပေါက်မြောက်
 အောင်မြင်ကြပါသည်။ ကျွန်မလည်း အတိတ်ကအကြောင်း
 များကို ပြန်လည် သတိရရင်း၊ စေတီတော်၌ ဘုရားရှိခိုး၊
 ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့ ပြုခဲ့ပါသည်။ ဘုရားဖူးပရိသတ်များလည်း
 ဝင်လာမစဲအောင် ရောက်ရှိကာ ဘုရားကြီးအား ဆီမီး၊
 ပန်းများ ကပ်လှူပူဇော်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုသို့ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ဘုရားဖူးကြ၊ အဓိ
 ဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်ကြနှင့် စည်ကားစွာတွေ့မြင်ရသောအခါ
 ကျွန်မတို့ အစပြု၍ ခြီးစားခဲ့သည့်အကြောင်းလေးများကို
 သတိရကာ ရင်ထဲ၌ ကြည်နူးမဆုံး ပီတိဖုံးခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထူးခြားလှသော အောင်သိဒ္ဓိစေတီတော်
 ကြီး၏အကြောင်းကို ကျွန်မသိသမျှ တင်ပြရင်း ဘုရားကြီး

တည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေ၊ ဘုရားဖူးများဖြင့် စည်ကားပါစေ၊ အလှူရှင်များ၊ ပါရမီရှင်များ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများ အကျိုးထူးရပါစေ ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ဤစေတီတော်မြတ်ကြီး၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူ ပါရမီရှင်များအနေနှင့် အဓိဋ္ဌာန်အထူးပြည့်သော နေရာကြီးတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် မသိရှိသူများလည်း သိရှိပြီး၊ အကျိုးထူးများရပါစေကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ဤစာစုကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ရှိရိဋ္ဌေ၊

ပါတယ်။ အကြောင်းမလှလို့ မပေါင်းရဘဲ သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ အစ်ကိုက ညောင်ပင်မှာနေပါတယ်။ သမီးက တမာပင်မှာနေပါတယ်။ သားတို့ သမီးတို့ အတူတူနေရအောင် မဂ်လာဆောင်ပေးပါ အဘ’

‘ဟေ... ငါ ဘယ်လိုဆောင်ပေးရမှာတုန်း’

‘ညောင်ပင်ကို သတို့သားအနေနဲ့ထားပါ။ တမာပင်ကို သတို့သမီးအနေနဲ့ထားပါ။ မဂ်လာဝတ်စုံအပြည့်နဲ့ လူကြီးစုံရာမှာ မဂ်လာဆောင်ပေးပါ’

‘ဟေ’ ဦးစံမြမှာ ဒုတိယပွဲ ‘ဟေ’ ဟူသောအသံဖြင့် အလွန် အံ့ဩသွားပါသည်။

‘အဘရယ်၊ သမီးတို့ကို မဂ်လာပြုပေးပါနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘရယ်၊ သားတို့နှစ်ယောက်ကို မဂ်လာပြုပေးပါ’

နှစ်ယောက်စလုံးမှ ဝိုင်းပြောသဖြင့် ဦးစံမြမှာ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပါသည်။

‘သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို မဂ်လာဆောင်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ ငါ့အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ဒီလိုမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး’